

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_184523

UNIVERSAL
LIBRARY

महाराष्ट्र त्रिवेध ज्ञानमाला—पुष्प पहिलें

मानकी संस्कृतीचा इतिहास

लेखक

चिंतामण गणेश कर्वे, बी. ए.

सहसंपादक, महाराष्ट्रीय ज्ञानकोश

व

महाराष्ट्र शब्दकोश

OUP—851—5-8-74—15,000

OSMANIA UNIVERSITY LIBRARY

Call No. **M954** Accession No. **M349**

K18M
Author **कर्क, वि. ए.**

Title **मातृ संस्कृति-या इतिहास.**

This book should be returned on or before the date last marked below

महाराष्ट्र विविध ज्ञानमाला-पुष्प पहिले

मानवी संस्कृतीचा इतिहास

लेखक

चिंतामण गणेश कर्वे, बी. ए.

सहसंपादक, महाराष्ट्रीय ज्ञानकोश

व

महाराष्ट्र शब्दकोश

१९३१

क्रि. ७ क.

प्रकाशकः—महाराष्ट्र विविध ज्ञानमाला तर्फे **य. रा. दाते**, बी. ए., एलएल्. बी.,
८४१, सदाशिव पेठ, पुणे २.

मुद्रकः—**सदाशिव रामचंद्र सरदेसाई**, बी. ए., एलएल्. बी.,
नवीन समर्थ विद्यालयाचा 'समर्थ भारत' छापखाना,
९४७, सदाशिव पेठ, पुणे २

महाराष्ट्र विविध ज्ञानमाला—पुष्प पहिलें

प्रकाशकाची प्रस्तावना

महाराष्ट्र विविध ज्ञानमालेचें हें पहिलें पुष्प महाराष्ट्रीय जनतेच्या हातीं देतांना आज चालकांस मोठा आनंद होत आहे. महाराष्ट्रीय ज्ञानकोश तयार झाल्यानंतर ज्या वाङ्मयसेवकांनी महाराष्ट्र भाषेच्या सेवेस आपणांस वाढून घेतलें होतें, त्यांनीं जीं कार्यें आपणांपुढें ठेविलीं होतीं, त्यांतील प्रमुख व विशेष महत्त्वाचें म्हणजे 'महाराष्ट्र शब्दकोश' हें होय. ज्ञानकोश पूर्ण होऊन त्या कार्यातून मोकळे झाल्याबरोबर मंडळाची जी पुनर्घटना झाली, तींत डॉ. केतकरखेरीज बाकीचा सर्व संपादकवर्ग (स्वतंत्र रीतीनें महाराष्ट्र-कोश-मंडळ, लिमिटेड, या कंपनीची स्थापना करून) महाराष्ट्र शब्दकोशाच्या कार्यास उत्साहानें लागला व तें कार्य प्रचार, शब्दसंग्रह, द्रव्य-साधन, संपादन इत्यादि मार्गांनीं अव्याहत व नेटानें चालूं आहे. त्याच वेळीं मनांत योजिलेले व कंपनीच्या उद्देशांत नमूद केलेले दुसरें कार्य म्हणजे प्रस्तुत **महाराष्ट्र विविध ज्ञानमाला** हें होय. या कार्याची रूपरेषा मार्गेच छापून अनेक वाङ्मय-सेवकांकडे अभिप्रायार्थ व साहाय्य मागण्याकरितां म्हणून पाठविण्यांत आली होती व अनेकांकडून चांगले अभिप्राय येऊन लेखनसाहाय्य देण्याबद्दल अभिवचनेंहि मिळालीं होतीं. अशा प्रकारची माला प्रसिद्ध व्हावी अशा प्रकारचा एक ठराव बडोदें येथें भरलेल्या साहित्य-संमेलनांत १९२१ सालीच करण्यांत आला होता. परंतु प्रत्यक्ष कार्य अद्यापि कोणीं केल्याचें दिसत नाहीं. तेव्हां असा प्रयत्न आपण करावा असे ज्ञानकोशाच्या संपादकवर्गातील कांहीं व्यक्तीस वाटणें साहजिक असून ते कार्य आम्ही डोळ्यांपुढें ठेविले होतें व त्या मालेंतील प्रथम पुष्प आज विकास पावत आहे.

वास्तविक यापूर्वीच या मालेंतील एखादें पुष्प प्रकाशांत यावयाचें. परंतु शब्द-कोशाचेच अनेकविध काम करीत असतां संपादकवर्गास या मालेकडे यापेक्षा जास्त लक्ष द्यावयास, तसे पूर्वी उद्देशपत्रिकेंत छापलें असतांहि, झालें नाहीं. असो. आज या पुष्पाच्या प्रकाशनाने मालेच्या प्रत्यक्ष कार्यास आरंभ होत आहे.

प्रस्तुत पुस्तकहि मालेचा जो मुख्य उद्देश की, सामान्य वाचकासहि सहजगत्या विविध शास्त्रीय, वाङ्मयीन, कलाकौशल्यादि विषयांचें ज्ञान व्हावे असे आटोपशीर व सोप्या भाषेत लिहिलेले ग्रंथ प्रकाशित करावयाचे, त्यास अगदी अनुसरून असून जणूं काय पुढें होणाऱ्या ग्रंथांस प्रस्तावनेदाखलच आहे आज जगामध्ये जो विविध ज्ञानाचा विकास झाला आहे, त्याची मानववंशोत्पत्तीपासून पायऱ्यापायऱ्यांनी कस-कशी प्रगति होत गेली व पाषाण-युगांतील मानवाच्या ज्ञानाची अल्प पुंजी आज केवढी वृद्धिंगत व सर्वव्यापी झाली आहे व मानववंशाचा जगावर विस्तार कस-कसा व कोणकोणत्या सांस्कृतिक अवस्थांतून होत गेला व त्याचा वैयक्तिक व सामुदायिक आयुष्यकमांवर व एकंदर जगाच्या प्रगतीवर कसकसा परिणाम होत गेला हे थोडक्यांत, सरळ पण अनेकांगी विवेचन करून विशद केलें आहे व त्यामुळें पुढें ज्ञानाच्या निरनिराळ्या अंगांवर स्वतंत्रपणें लिहिल्या जाणाऱ्या ग्रंथांना हा उपोद्घात-वजा ग्रंथ प्रसिद्ध करण्यांत वाचकांची जिज्ञासाहि जागृत करण्याचे कार्य होणार आहे.

प्रस्तुत पुस्तकाचे लेखक जरी ज्ञानकोश व शब्दकोश यांच्या संपादकवर्गांपैकीच असले तरी या मालेंत आमच्या संपादकवर्गाच्या बाहेरच्याहि विद्वान् व अनेक विषयातील तज्ज्ञ लेखकांचे ग्रंथ प्रसिद्ध करावयाचा उद्देश आहे व या कार्यात महाराष्ट्रातील वाङ्मयभक्त आम्हांस पूर्ण साहाय्य करतील अशी आशा आहे.

महाराष्ट्रीय जनता या पुष्पाचा आदरानें स्वीकार करून पुढील पुष्पें गुंफण्यास चालकांस उत्तेजन देईल अशी आशा प्रदर्शित करून व या मालेस परमेश्वराने नेहमी प्रफुल्ल व चिरंजीवि करून तिचा परिमल महाराष्ट्रात पसरविण्याच्या कामी आम्हांस यश यावें अशी प्रार्थना करून ही अल्प प्रस्तावना पुरी करितों

महाराष्ट्र शब्दकोश कचेरी, }
८४१ सदाशिव, पुणे

व्यवस्थापक,
महाराष्ट्र विविध ज्ञानमाला.

लेखकाचा खुलासा

अगोदर संस्कृति म्हणजेच मोठा व्यापक विषय, व त्यातून ती अखिल मानवजातीची द्यावयाची म्हणजे तर केवढा जगडव्याळ पसारा आवरावयाचा ! जगाच्या आरंभापासून आजतागायत जगाच्या अफाट पाठावरील सर्व मानव्याचा सर्वच बाबतीतला इतिहास म्हणजेच मानवी संस्कृतीचा इतिहास म्हणता येईल कारण संस्कृतीमध्ये काय येत नाही ? धर्म, राजकारण, भाषा, वाङ्मय, व्यवहार इत्यादि अनेक गोष्टीवरून संस्कृति अजमावयाची असते; तेव्हा सामान्य प्रौढ मात्तर माणसाला समजेल असे छोटे पुस्तक या विषयावर लिहिणे किती अवघड होऊन बसते याची कल्पना सहज येणार आहे.

आपल्या मराठी भाषेत या विषयावर स्वतंत्र वाङ्मय अद्याप तयार झाले नाही महाराष्ट्रीय ज्ञानकोशाच्या २२ खंडातून आणि इतर अनेक ऐतिहासिक पुस्तकातून विखुरलेला माहिती जमा केली तरच सर्व मानवी संस्कृतीचा इतिहास कळणार आहे. एकच एक ग्रंथ घेऊन हा इतिहास पाहू म्हटल्यास माधुनार नाही तेव्हा प्रथम जिजामा उत्पन्न होण्यासाठी लघुग्रंथ (Hand-book) लिहून तयार ठेवल्यास, या विषयास वाहिलेला मोठा ग्रंथ तयार होणे आवश्यक वाटेल व तो लवकर निघेलहि; अशी आशा धरून हा लहान संक्षिप्त इतिहास संपादिला आहे. सर्व विषयाचे सर्वसाधारण ज्ञान प्रत्येक प्रौढ माणसाला हवे व त्यासाठी अशी निरनिराळ्या विषयांवरची माहिती सुबोध पण त्रोटक रीतीने देणारी पुस्तके तयार ठेवावी, हा सरकारचा विचार आणि त्यासाठी सरकार करीत असलेले प्रयत्न स्तुत्य नाहीत असे कोण म्हणेल ? जसे बालासाठी तसे प्रौढासाठीहि योग्य वाङ्मय सर्व देशी भाषातून पाहिजे व या कामी सरकारनेच हात घातल्याशिवाय इष्ट हेतु माध्य होणार नाही याची जाणीव प्रत्येक मुशिक्षितास आहे. तेव्हा या पुस्तकाप्रमाणेच इतर शास्त्रीय व सामान्य विषयांवराल पुस्तके लेखकास योग्य मदत देऊन सरकार प्रसिद्ध करवील, अशी आता लोकाना खात्री वाटू लागली आहे; असो.

या लहान पुस्तकांत संस्कृतिसाहाय्यक असे आणखी किती तरी विषय विस्तृत विवेचिण्याचे राहून गेले आहेत. पण सर्वच पात्रे एकदम रंगभूमीवर आणिल्याने नाट्यकवीला जसा सर्वाचा सारखा परामर्श घेतां न येऊन उलट नाटकात गोंधळ माजविल्याचा दोष मात्र पदरी ध्यावा लागतो, तसा गोंधळ येथे संस्कृतीच्या भिन्न भिन्न अशा सर्वच अंगाविषयी विचार करिताना होणार आहे. शिवाय मानवी संस्कृतीच्या इतिहासात सुसंबद्धता कशी सापडणार ? साराच इतिहास बदलत चालला आहे, पुढील शोध मार्गील सिद्धांताना खोटे पाडीत आहेत व जगाच्या प्रगतीची भरधाव दृष्टीत ठरण्यासारखी नाही; तेव्हां हा छोटा इतिहास तरी मानवी संस्कृतीचा पूर्ण आदर्श कसा राहणार ?

अनुक्रमणिका

उपोद्धात—संस्कृति म्हणजे काय ? ... १-२
संस्कृतीची व्याख्या, १; संस्कृतीची तुलना, १; आजची
संस्कृति, २.

प्रकरण पहिले—संस्कृतीचा उदयकाल ... ३-१०
पृथ्वीची कल्पना, ३; सजीव पृथ्वी व उत्पत्तीचा इतिहास, ३;
आद्यसंस्कृति व सुधारणेची युगे, ४; पाषाणयुगः पुरातन व
नूतन, ४; नूतन पाषाणयुग व त्या वेळचा भूगोल, ५; मनु-
ष्याचा व्यवसाय आणि रहाणी यांत कालमानाने बदल, ६;
सामाजिक जीवनाची आवश्यकता उत्पन्न झाली, ८, सामाजिक
बंधने, ९; राजकीय बंधने, राजे व राज्यक्रात्या, ९.

प्रकरण २ रे—प्राचीन संस्कृतीचीं राष्ट्रे ... १०-२०
प्राचीनतम राष्ट्रे, १०; मिसर ऊर्फ ईजिप्त, १०; मिसरी राज-
घराणी, ११; सुमेरिया, १२; बाबिलोनी संस्कृति, १३; बाबि-
लोनी राष्ट्रे व सेमेटिक वंश, १३; बाबिलोनी साम्राज्य—खम्मु-
रब्बीचे कोड, १४; ईजियन संस्कृति, १५; आर्यवंश व मूळची
आर्यांची रहाणी, १६; आर्यांचा विस्तार, १७; पारशी आर्य व
त्यांचा धर्म, १७; प्राचीन पर्शु किंवा इराण देश, १८; हिंदु-
स्थानांत आर्यांची वसाहत, प्राचीन भारतीय संस्कृति, १८.

प्रकरण ३ रे—आणखी सांस्कृतिक राष्ट्रे ... २०-२३
चीन व त्याची संस्कृति, २१; मयसंस्कृति, २१; युरोपांतले आर्य,
२१; ग्रीक साम्राज्य, २१; रोमन साम्राज्य, २२; तत्कालीन
इतर राष्ट्रे: हिराईट आणि मिटनी, २३.

प्रकरण ४ थे—सेमेटिक संस्कृति व तिचा जगभर विस्तार २४-२८
हीब्रू राष्ट्र, २४; ज्यू लोक व ख्रिस्ती धर्माचा उदय, २४;

ख्रिस्ती धर्माचे साम्राज्य, २५; इस्लामी संस्कृति, २६; व्याव-
हारिक धर्म, २७; सेमेटिक धर्माची जगाला शिकवण २८.

प्रकरण ५ वे—**मध्ययुगीन संस्कृति** (पूर्वार्ध व उत्तरार्ध)... २८-४३

पूर्वार्ध—मॉडियाचे साम्राज्य व इराणचा पुढील इतिहास, २८;
उरायसची ग्रीसवर स्वारी, ३०. ग्रीक साम्राज्यातील अंतःकलह
अथेन्स आणि स्पार्टा, ३१. मॅसिडोनियन साम्राज्य, अले-
क्झांडर, ३२. हेलेनिझम किंवा ग्रीक संस्कृतीचा दिगंतरी प्रसार
३२; ग्रीक साम्राज्याचा नाश, ३३. ग्रीक आणि रोमन संस्कृ-
तीची तुलना, ३३. कार्थेजशी रोमचा जिवपाड झगडा, ३४.
रोमन साम्राज्यातील राज्यकारभार, ३५; रोमन बादशाही व
न्हासाम आरंभ, ३५. युरोपात रानटी लोकांचा धुमाकूळ, ३६;
रोमन संस्कृतीचा आधुनिक जगावर ठसा, ३६; रोमन साम्राज्य
गुलामानी चालविले! ३७. **उत्तरार्ध**—तार्तरी लोकांचे
युरोपात वर्चस्व व फ्रेंच साम्राज्याचा उदय, ३७, नॉर्थमेन ऊर्फ
चाच्याची सर्वत्र सत्ता, ३८; ख्रिस्ती आणि मुसलमान यांमध्ये
धर्मयुद्ध, ३८, विद्यापुनरुज्जीवन व उच्च शिक्षणसंस्थांची स्थापना
३९, शास्त्रीय संशोधनाला आरंभ, ४०; धर्मसुधारणेची लाट व
पोपाच्या सत्तेला ओहोटी, ४१; सरंजामी पद्धत व तिचे गुण-
दोष, ४२; सुधारलेले जुलूम, ४३.

प्रकरण ६ वे—**भारतीय संस्कृतीचा अखंड विकास** ... ४३-५४

भारतीयांची अव्याहत चाललेली परंपरा, ४३; बुद्ध व बौद्ध
धर्माचा आशिया खंडभर प्रसार, ४४; जैन धर्म, ४५; जैनधर्माचा
संकोच, ४६; अहिंसा तत्त्व व भक्तिमार्ग, ४६; बुद्धकालीन हिंदु
संस्कृति, ४७, अशोकाचे साम्राज्य, ४७; परकीयांच्या हिंदु-
स्थानवर स्वाऱ्या : कुशान साम्राज्य, ४८; सस्सन व आंध्र, ४८;
गुप्त साम्राज्य व हर्षाचे साम्राज्य, ४९; दक्षिण हिंदुस्थानातील
राज्ये : पांड्य आणि चोळ साम्राज्य, ५०; दख्खन : चालुक्य
आणि राष्ट्रकूट, ५१; होयसळ राजे, ५१; यादव राजे, ५२;
मुसलमानी आणि युरोपियन संस्कृतींचे हिंदुस्थानवर साम्राज्य,

५२; विजयनगर व वैदिक संस्कृतीचे पुनरुज्जीवन, ५२; भारतीय संस्कृतीची सर्वसंग्राहकता, ५३; जगात पसरलेली हिंदुसंस्कृति ओळखण्याच्या खुणा, ५३.

प्रकरण ७ वे—शास्त्रीय आणि प्रादेशिक संशोधन व जगावर युरोपियन सत्तेचा प्रादुर्भाव .. ५५-६१

भौतिक शास्त्राचे महत्त्व, ५५; शास्त्रीय शोध, ५६; मुद्रणकला, ५६, बंदुकीची दारू, ५७; भौगोलिक शोध - अमेरिकाखंड आणि हिंदुस्थानचा जलमार्ग, ५७, पृथ्वीप्रदक्षिणा, ५९; जगात युरोपियन वसाहतीना आरंभ, ५९; पोर्तुगाज वसाहती, ५९; अमेरिकेत स्पॅनिश वसाहती, ६०, इंग्रज आणि फ्रेंच वसाहती, ६१, आशियांत रशियन वसाहती, ६१.

प्रकरण ८ वे—औद्योगिक क्रांतीचे युग .. ६२-६७

सुधारणेची अपाख्याने प्रगति, ६२, वाफेची शक्ति, ६२; आग-गाड्या, ६३, आगबोटी, ६४; विद्युत्शक्ति, तारयंत्रे, ६४, टेलिफोन, ६५; लोखंड आणि कोळसा, ६५, विमाने, ६६, जास्त अन्नाचा पुरवठा, ६६; व्यापारी चढाओढ, ६७

प्रकरण ९ वे—राजकीय क्रांती व लोकशाहीचा उदय. ६७-७७

लोकसत्ताक राज्य, ६७; अमेरिकेत राज्यक्रांति, ६८, फ्रेंच राज्यक्रांति, ६९; फ्रेंच राज्यक्रांतीची कारणे, ७०, फ्रेंच लोक-शाही, ७१; नेपोलियन, ७२; राष्ट्रसंघाचा अवतार, ७३; पौर्वात्य आणि पाश्चात्य संस्कृतीचा लढा, ७४; जपानचा अभ्युदय, ७५; आफ्रिकेत युरोपियन वसाहती, ७५; ऑस्ट्रेलिया खंडांत वसाहती, ७६; परदेशगमनाची आवश्यकता, ७७.

प्रकरण १० वे—नवविचारप्रवर्तक युग .. ७७-८४

विश्वबंधुत्व, ७८; हिंदुस्थानांतील एकराष्ट्रीय भावना, ७९, समाजसत्तावाद, ८०; रशियन कम्युनिस्ट व समाजसत्ता, ८०, स्त्रांस्वातंत्र्य, ८१; स्वावलंबी स्त्रीशिक्षण, ८२; बौद्धिक सुधारणा, सक्तीचे शिक्षण, ८२; शिक्षणवाढीचा परिणाम, ८३; वर्तमानपत्रे व लोकजागृति, ८३; मानवी स्वातंत्र्य व व्यक्तिस्वातंत्र्य, ८४.

प्रकरण ११ वे—जागतिक शांतता व आंतरराष्ट्रीय वृत्तीची

वाढ ८५-९०

राष्ट्रांमधील चुरस व ती थांबविण्यासाठी उपाय : सार्वराष्ट्रीय
कोर्ट, ८५; गेले महायुद्ध, कारणे, ८७; यांत्रिक युद्ध : शास्त्र-
ज्ञानाचा दुरुपयोग, ८७; महायुद्धाचे परिणाम, ८८; राष्ट्रसंघाचा
उदय, ८९; जागतिक शांततेच्या कामी राष्ट्रसंघाचा उपयोग, ९०.

उपसंहार—मानवी संस्कृतीचे भवितव्य ९१-९२

मनुष्याची सुधारणाप्रवृत्ति, ९१; भविष्यकालीन जगाचा
विकास, ९२.

परिशिष्ट १—मानववंश ९३-९४

परिशिष्ट २—भाषावंश ९५-९७

परिशिष्ट ३—जगांतील धर्म... .. ९८

मानवी संस्कृतीचा इतिहास

उपोद्घात

संस्कृति म्हणजे काय ?

संस्कृति हा शब्द अलीकडे इंग्रजी ' सिव्हिलिझेशन ' याला प्रति-
संस्कृतीची व्याख्या शब्द म्हणून वापरण्यांत येतो. सिव्हिलिझेशन याचा
व्यापक अर्थ धर्म, आचार, विचार, नीति, बुद्धि
इत्यादि सर्व बाबतींत सुधारणा किंवा प्रगति. तेव्हां संस्कृति म्हणजेहि
हीच सर्वांगीण प्रगति होय. अखिल मानव जातीची संस्कृति लक्षांत
घेणे झाल्यास, जगांतील सर्व लोकराष्ट्रे आणि जाती यांची सामाजिक,
धार्मिक, नैतिक, बौद्धिक आणि राजकीय सुधारणा अगदी आरंभा-
पासून आतांपर्यंत कसकशी होत गेली आहे व तिच्या अनुरोधाने
सृष्टीच्या उत्पत्तिकालापासून आजतागायत मानव समाज कसा बनत
आला आहे हे पाहिले पाहिजे.

वस्तुवर अंतर्बाह्य जो संस्कार घडतो ती त्याची संस्कृति होय. या
संस्कृतींची तुलना दृष्टीने पहातां, प्रत्येक प्राणिमात्राची व तसेंच समा-
जाची संस्कृति भिन्न भिन्न असणार यांत संशय
नाहीं. तथापि एक संबंध जात, समाज किंवा राष्ट्र घेऊन त्याची
संस्कृति शोधावयाची व ती दुसऱ्या राष्ट्राच्या संस्कृतीशीं ताडून पहा-
वयाची असा प्रकार नेहमीं करण्यांत येतो. याचें कारण असें करणें
सुलभ व फायद्याचें असतें. संस्कृतिसंशोधनाचे घटक लोकराष्ट्रे असून
या राष्ट्रांच्या स्वतंत्रपणें बनलेल्या संस्कृती संशोधक पंडित फार बारका-
ईनें पहातात व त्यांवरून एकमेकांशीं तुलना करून कोणत्या राष्ट्राची
संस्कृति हलकी व कोणती श्रेष्ठ हें ठरवितात.

मानवी संस्कृतीचा इतिहास

आतां अखिल मनुष्यजातीची संस्कृति ठरवितांना जें लोकराष्ट्र
आजची संस्कृति अत्यंत पुढारलेलें असेल त्याचीच संस्कृति मानवी
संस्कृतीची आजची परिणति किंवा शेवटची
अवस्था घराबी लागेल. मध्य आफ्रिकेंतील कांहीं लोकसमाज अगदीं
रानटी स्थितींत आहेत म्हणून आजकालचा सर्व मानवसमाज रानटी
आहे असें म्हणतां यावयाचें नाहीं. जगांतील सर्वच लोकसमाज
एकाच चालीनें चालत नसतात. कांहीं समाज संस्कृतीच्या बाल्या-
वस्थेंत तर कांहीं प्रौढावस्थेंत असतात. तेव्हां मानवी संस्कृतीचा इति-
हास देतांना, जगदुत्पत्तीपासून चालू शतकापर्यंत निरनिराळ्या काळांत
जीं राष्ट्रे पुढारलीं व जे नवीन शोध निघाले व त्यामुळें सुधारणेंत भर
पडली त्यांचीच माहिती प्रामुख्यानें लिहावी लागेल.

प्रकरण १ लें

संस्कृतीचा उदयकाल

ज्या या पृथ्वीच्या पाठीवर मनुष्याची हालचाल चालली आहे ती
आहे तरी केवढी याचा कांहीं अंदाज आपणांला
पृथ्वीची कल्पना असणें जरूर आहे. एकंदर पृथ्वीच्या पृष्ठभागाचें
क्षेत्रफळ अदमासें वीस कोटी चौरस मैल भरेल. तथापि एवढ्या मोठ्या
क्षेत्रफळाचा पाव हिस्साच काय तो जमिनीच्या वांट्याला आला आहे.
तेव्हां सुमारे ५ कोटी चौरस मैल जागेवर मनुष्यप्राणी नांदत आहे व
बाकीचा पृष्ठभाग पाण्यांत बुडालेला आहे.

पृथ्वीवर सर्व प्राणी आणि वनस्पती एकदम एकाच वेळीं निर्माण
सजीव पृथ्वी व उत्पन्न झालेल्या नाहीत. प्रथम समुद्रांत माशांसारखे प्राणी
तीचा इतिहास उत्पन्न झाले, मग जमिनीवर वृक्षवनस्पती आणि
सरपटणारे प्राणी उत्पन्न झाले, व शेवटीं पक्षी आणि सस्तन प्राणी
उत्पन्न झाले असें शास्त्रज्ञ सांगतात. सस्तन प्राण्यांत सुद्धां मनुष्यप्राणी
प्रथम निर्माण झालेला नव्हे तर बहुधा शेवटीं झाला असावा असें
म्हणतात. हा मनुष्योत्पत्तीचा काल दहा लाख वर्षांपूर्वीचा तरी आहे
खास. हें व यासारखीच पृथ्वीवरील अति प्राचीन जीवजंतूंच्या अस्ति-
त्वाचीं अनुमानें काढण्याला खरेखुरे आधार सांपडले आहेत. हे
आधार म्हणजे खडकांवरील प्राचीन प्राण्यांचे अवशेष व खुणा होत.
यांखेरीज शिंपा, तंतू, फळे, पावलांचे ठसे, ओरखडे वगैरे अनेक

मानवी संस्कृतीचा इतिहास

साधनांवरून संशोधक पृथ्वीवरील प्राचीन घटनांची कल्पना बांधीत असतात. असो.

आज उपलब्ध असणाऱ्या अवशेषांवरून सुमारे चाळीस पन्नास हजार वर्षांपूर्वीच्या मानवी संस्कृतीची कांहीं आय संस्कृति व सुधार-
णेची पुणे कल्पना येते. इतक्या प्राचीन काळींहि सर्व माणसें एकाच वंशाचीं किंवा वर्णाचीं नसावींसें वाटतें. आज ज्या-प्रमाणें पांडरे (आर्य), काळे (नीग्रो), पिवळे (मंगोली) इत्यादि वर्णभेद आपण पाडतो त्याचप्रमाणें त्या वेळीं कांहीं दोनतीन तरी वर्ण- (वंश)भेद असावेत. त्या वेळचे लोक शिपांच्या माळा करून गळ्यांत घालीत, हाडांदगडांच्या मूर्ती करीत व रंगीत चित्रेहि काढीत. यालाच **संस्कृतीचा उदयकाल** म्हणतां येईल. या वेळीं मनुष्य दगड तासून केलेलीं हत्यारें वापरीत असे, म्हणून या युगाला पाषाणयुग म्हणतात. या युगांतील माणसें पृथ्वीवर सर्वत्र पसरलेलीं आढळतात व सर्व मानवजातीची हीच एक आद्यसंस्कृति सर्वसामान्य आहे; पुढें वेगवेगळे मानवसमाज वेगवेगळ्या काळीं सुधारत गेले व त्यामुळें सर्वांची संस्कृति केव्हांहि एक राहिली नाहीं.

पाषाणयुग किंवा अश्मायुधयुग हें मानवी संस्कृतीचें आद्ययुग आहे. या युगाचे पुन्हां त्यांतील सुधारणांच्या अवस्थानुरूप पाषाणयुगः पुरातन व नूतन दोन भाग पडतात : पुरातन पाषाणयुग व नूतन पाषाणयुग. पहिल्या युगांत मनुष्य शिकार करून रहात असे. त्याच्या शिकारीचीं हत्यारें म्हणजे दगड, धनुष्यबाण अद्याप त्याला करितां येत नव्हता; तसेंच जनावरें पाळण्याचें व त्यांचा उपयोग करण्याचें

संस्कृतीचा उदयकाल

त्याला माहीत नसावेसें दिसतें. त्या काळीं गवे व तट्टें असत पण कुत्रे मात्र नव्हते. शेतकी करणें किंवा घरे बांधणें ही कला त्याला अवगत नव्हती, एवढेंच नव्हे तर स्वयंपाकाचीं भांडीं सुद्धां त्याला करितां येत नसत; मग टोपल्या किंवा कापड विणणें कोठून येणार ! तो कधीं पांघरावयास कांतडीं घेई; एव्हवीं नागवाच फिरे. पुढें पुढें नद्या-सरोवरे अस्तित्वांत आल्यावर तो मासे मारून खाई. त्याला इतर कला-कसुरींचीं कामेंहि थोडथोडीं येऊं लागलीं. त्यानें केलेल्या हाडाच्या सुया बऱ्याच पुढच्या कालांतील रोमन लोक करीत असलेल्या सुयांपेक्षां चांगल्या ठरतात. या पुरातन पाषाणयुगीन लोकांप्रमाणेंच संस्कृतीच्या अगदीं बाल्यावस्थेंत असलेले लोक परवांपर्यंत टॅस्मानियांत दिसत असत. इतर सुधारत चाललेल्या जगापासून अनेक शतके ते तुटकल्यामुळें गेल्या शतकापावेतो अगदीं रानटी अवस्थेंत तसेच राहून गेले होते.

मार्गे पृथ्वीवर चार हिमयुगे होऊन गेलीं म्हणतात. त्यांपैकीं नूतन पाषाणयुग व चवथ्या हिमयुगांत पुरातन पाषाणयुगाचा काल त्या वेळचा भूगोल पडतो. यानंतर हिमयुग संपून नूतन पाषाणयुगाला आरंभ होतो. या युगांत मनुष्य बराच सुधारून शेतकी करावयास लागतो व जनावरेहि पाळतो असें दिसतें. त्याचीं हत्यारे पूर्ववत् तासीव दगडाचीं असलीं तरी ते दगड घांसून सुंदर व एकसारखे गुळगुळीत केलेले असत. टोपल्या विणणें, झाडांचे दोर काढून भरड कां होईना पण कापड तयार करणें, ओबडधोबड भांडीं बनविणें या-सारख्या कला त्याला अवगत झाल्या. पाषाणयुगांत, मनुष्यवस्ती

मानवी संस्कृतीचा इतिहास

आरंभी युरोपखंडाच्या आग्नेयभागांत असून हवामानांत इष्ट फरक जस-जसा होत गेला तसतशी वस्ती पूर्वेकडे आणि उत्तरेकडे पांगत गेली. येथे असे एक लक्षांत घेणे जरूर आहे कीं, मार्गे पृथ्वीच्या पाठीवरील जमीन आणि पाणी यांची विभागणी व स्थाने नेहेमीं एकसारखीच होतीं असें नसून, ज्या ठिकाणीं आज जमीन दिसते त्या ठिकाणीं पूर्वी समुद्र होता किंवा उलट ज्या ठिकाणीं आज समुद्र आहे त्या भागांत पूर्वी एकदां जमीन होती, अशीं अनेकदां अनेक स्थित्यंतरें झालीं आहेत. उदाहरणार्थ, पुरातन पाषाणयुगांत भूमध्यसमुद्राच्या ठिकाणीं एक मोठी दरी होती ती नूतन पाषाणयुगांत (सुमारे इ. स. पूर्वी १०,००० वर्षे) पाण्याने भरून आजच्या समुद्राच्या स्थितीला पोहोचली. कॅस्पियन समुद्र आजच्या इतका लहान नसून काळ्या समुद्राला जोडला गेला असला पाहिजे. म्हणजे त्या काळी मध्य आशिया-खंडांत एक मोठा समुद्र असून त्याच्या भोंवतालचा प्रदेश अत्यंत सुपीक असल्याने मनुष्यवस्ती या क्षेत्रांत विशेष असावी. आशिया व अमेरिका हीं खंडे बेइरिंगच्या सामुद्रधुनीपार्शी जोडलेलीं असून या दोन्ही खंडांचे एकमेकांशीं दळणवळण होत असावे यांत शंका नाही.

मनुष्याचा व्यवसाय जसजसा बदलत चालला तसतशी त्याची राहणीहि बदलूं लागली. ज्या वेळीं प्राण्यांची मनुष्याचा व्यवसाय आणि राहणी यांत शिकार करून तो उदरनिर्वाह करी त्या वेळीं ज्या काळमानानें बदल ठिकाणीं पुष्कळ प्राणी आढळतील अशाच रानावनां-तून तो रहात असे व प्रत्येकाच्या वांट्याला भरपूर शिकार यावी म्हणून त्या वेळचीं माणसे एकमेकांपासून अतिशय दूरदूर रहात असलीं

संस्कृतीचा उदयकाल

पाहिजेत. पुढे प्राणी मारून दिवस कंठण्याचें सोडून देऊन मनुष्य गवत खाणारे प्राणी बाळगूं लागला व या पाळलेल्या प्राण्यांपासून तो आपल्या अडचणी दूर करून घेई. त्याच्या ग्रामपशूंना खाण्यास गवत लागे म्हणून तो माळरानावरच राहूं लागला. यानंतर त्याची प्रगति होऊन तो शेतकी करूं लागला. खाण्यापिण्यासाठी व वस्त्रप्रावरणासाठी तो जमीन आणि हवापाणी पाहून निरनिराळ्या वृक्षवनस्पती वाढवूं लागला. पुढे या धंद्यांत सुधारणा करून तो कांहीं जातींच्या गवतांपासून तांदूळ, गहू, बाजरी वगैरे धान्ये पिकवूं लागला. त्याचप्रमाणे फळझाडांवरहि प्रयोग करून मधुर रसाळ फळे तयार करूं लागला. बऱ्याच वर्षांच्या व बऱ्याच जणांच्या अनुभवांनी कोणकोणत्या वृक्षवनस्पती मनुष्याच्या उपयोगी आहेत हें ज्ञान मनुष्यप्राण्याला प्राप्त झालें. यापुढची सुधारणेची पायरी म्हणजे जमिनीच्या पोटांतून धातू काढून त्यांच्या वस्तू बनविणे व त्यांची देवघेव करणे ही होय. त्याला या पायरीवर येण्यास कितीतरी शतकांचा काळ लोटला असला पाहिजे. मनुष्येतर प्राण्यांसारख्या जंगली अवस्थेंतून सुटून एकमेकांत व्यापारव्यवहार करण्यालायक संस्कृतीपर्यंत, म्हणजे आद्य पाषाणयुगाच्या प्रारंभापासून लोहयुगापर्यंत पोहोचण्यास मनुष्याला कितीतरी प्रयास पडले असले पाहिजेत व त्याच्या कितीतरी पिढ्या या सर्व प्रयोगांत गारद झाल्या असतील याची आज बरोबर कल्पनाहि येणे कठीण आहे. तथापि इतकें तरी उघड होईल कीं, मनुष्यप्राणी आपल्या सुखासाठी सुधारणेचा अवलंब करीत होता व तसें करतांना त्याला मूळची नैसर्गिक रहाणी कष्टाने बदलावी लागत असे.

मानवी संस्कृतीचा इतिहास

मनुष्याचें सामाजिक जीवन कसें बनत गेलें हेंहि पहाणें आवश्यक व
सामाजिक जीवनाची मनोरंजक आहे. ज्या वेळीं जनावरांसारखें रहाण्याचें
आवश्यकता उत्पन्न सोडून मनुष्य झोंपडी बांधून राहूं लागला, त्या वेळे-
शाली पासून कौटुंबिक जीवनास व मालमत्तेच्या कल्पनेस
सुरुवात झाली. कुटुंबांत स्त्रियांनीं कोणतीं कामें करावीत व पुरुषांनीं
कोणतीं उरकावीत यांसंबंधीं आपआपसांत सहकारितेच्या तत्त्वावरच
वांटण्या झाल्या. प्रत्येकास कुटुंबाचा अभिमान या वेळीं जाणवूं लागला
असला पाहिजे. कौटुंबिक रहाणीमुळें माणसाच्या शरिरावर व मनावर
सुखदायी परिणाम होऊं लागला व सुखाची आवश्यकता उत्पन्न झाली.
पण हीच सुखलालसा भांडणतंत्र्याला मुख्य कारण होऊन बसली ! तसेंच
रहाणी आणि वस्ती एकच असल्यामुळें सर्वांच्या चालीरीती आणि
स्वभाव एकाच धर्तीचे बनून गेले. त्या वेळच्या समाजाच्या करमणुकीच्या
गोष्टी म्हणजे गाणें आणि नाचणें होत. या बाबतींत लोकांकडून
जास्त शाबासकी कोण मिळवितो, यासंबंधीं चढाओढ साहजिकच
सुरू झाली. सर्वानाच या कलांमध्ये सारखें नैपुण्य मिळवितां येणें
शक्य नसल्यानें समाजांत विषमता उत्पन्न झाली व तिच्या मागोमागच
गर्व, तिरस्कार, असुया यांसारखे दुष्ट विकार माणसाच्या मनांत
शिरले. स्वतःची किंमत कळण्याइतका अहंकार उद्भूत झाला तेव्हां
सभ्य वर्तणुकीची अपेक्षाहि आली. या सर्वांचा परिणाम म्हणजे
भांडणें आणि सूड यांची अव्याहत परंपरा. अशी परिस्थिति असतांहि
या वेळचें हें साधें सामाजिक जीवनच मानववंशाच्या आज-
तागायतच्या जीवनश्रेणींत अत्यंत सुखाचें म्हणतां येईल. कारण कोणी

संस्कृतीचा उदयकाल

कोणावर अवलंबून नसे, प्रत्येक माणूस आपआपला धनी. पण हे स्वातंत्र्य संस्कृतीची वाढ होत गेली तसे कमीकमी होत चालले. ज्या वेळी दुसऱ्याची मदत घेणे श्रेयस्कर वाटले व तसेच दोन माणसांना पोसणे हे फायद्याचे दिसले त्या वेळीच माणसामाणसांत कमजास्त दर्जा उत्पन्न झाला, मालमत्ता होऊ लागली व मजूरवर्ग निघाला. तथापि पूर्वी ज्या जागी रान दिसत असे त्या जागी आतां शेते डुल्ले लागली. पण या शेतांच्या पिकांबरोबर दास्याचेहि पीक होऊ लागले व माणसाच्या हीन दशेला प्रारंभ झाला !

कारण, मनुष्याला धातू शोधून उपयुक्त जिन्नसा तयार करितां येऊ लागल्या व शेतकींतहि तो तरबेज झाला खरा, पण सामाजिक बंधने त्याच्या प्रगतीचा परिणाम मात्र अहितकर दिसू लागला. तरी ही अहितता नाहीशी करण्यासाठीं सामाजिक बंधने ऊर्फ कायदे निघाले. या सामाजिक कायद्यांमुळे नैसर्गिक स्वातंत्र्य पार गेले व माणसामाणसांमधील विषमता जास्त जास्त वाढण्याला मदत झाली खरी; पण त्यास इलाज नव्हता. असो.

अशा रीतीने सर्व जमातींतून सामाजिक बंधने हळू हळू निर्माण झाल्यावर राजकीय बंधनांची आवश्यकता साहजिकच भासू लागली. कारण एरव्ही जमातीचे रक्षण करावयाचे कसे ? तेव्हां जे जमातीचे पुढारी तेच राजे होऊन बसले व माणसांतील विषमतेचा कळस झाला ! पुढे राजेजेव्हां अति जुलुमी होऊन त्यांना ज्यांनीं राजे केले त्या माणसांनाच छळू लागले, तेव्हां पुन्हां सामान्य माणसामाणसांत समता उत्पन्न होऊ लागली. पण ही समता

मानवी संस्कृतीचा इतिहास

केवळ त्यांची क्षुद्रता आणि दुर्बलता या बाबतींतच ! तेव्हां साहजिकच माणसांनींच केलेले सामाजिक, राजकीय कायदे माणसें मोडूं लागलीं. बळी तो कान पिळी असें होऊं लागलें व जुलुमी राजांना गादीवरून खाली ओढण्यांत माणसांची एक जूट दिसूं लागली. पुढील इतिहासांत अशा तऱ्हेचे प्रकार अनेक वेळां झालेले दिसतील. स्वातंत्र्य संपादणें आणि गमावणें या बाबतींत माणसामाणसांत झालेल्या चुरशी, लढाया व क्रांत्या यांनींच एकंदर जगाचा इतिहास भरून गेलेला आढळणार आहे.

प्रकरण २ रें

प्राचीन संस्कृतीचीं राष्ट्रे

या पृथ्वीच्या पाठीवर आतांपावेतो होऊन गेलेल्या राष्ट्रांत ज्यांची संस्कृति अतिप्राचीन अशी आढळते तीं राष्ट्रे दोनचः प्राचीनतम राष्ट्रे मिसरी आणि बाबिलोनी. या दोन प्राचीनतम राष्ट्रांपैकीं पुन्हां जास्त प्राचीन कोणतें हे निश्चितपणें सांगतां येत नाहीं. कारण दोघांचेहि प्राचीन अवशेष समकालीन सांपडले असून त्यांपासून निघणारा इतिहासहि सारखाच प्राचीन आहे. तेव्हां प्रथम मिसर ऊर्फ ईजिप्त राष्ट्राकडे वळूं.

अलीकडे इतिहास-संशोधनार्थ ज्या विलक्षण खटपटी चालतात, त्यांमुळे जगाचा इतिहास बराच मागेमागे जाऊं मिसर ऊर्फ ईजिप्त लागला आहे. ईजिप्तचा इतिहास असाच मागे जाऊन आज ख्रि. पू. पांचसहा हजार वर्षांपर्यंत मिडला आहे. इतक्या प्राचीन

प्राचीन संस्कृतीचीं राष्ट्रं

काळींहि ईजिप्त बॅरेंच सुवारलेलें होतें असें दिसतें. शिल्पकलांमध्ये मिसरी लोक फार निष्णात होते, असें म्हणण्याला प्रत्यक्ष पुरावे सांपडले आहेत. मिसरी चित्रकला, मूर्तिकला आणि बांधकाम हीं विशेष सुबक व उठावदार होतीं असें उपलब्ध अवशेषांवरून ठरतें. कारागिरांचीं हत्यारें, लढाईचीं शस्त्रां व शेतकी आणि इतर धंद्यांचीं आयुधें साधारणतः हल्लींच्या धर्तीवरच असलेलीं आढळतात. या कलांचा विकास हळू हळू कसा होत गेला, हेंहि संशोधलेल्या वस्तूंवरून कळून येतें व त्यांचा कालहि लावतां येतो.

हिंदुस्थानवर स्वारी करणाऱ्या शिकंदर बादशहाच्या वेळेपर्यंत मिसरी राजघराणीं ईजिप्तमध्ये ३१ राजघराणीं होऊन गेलीं व त्यांचा इतिहास साधारण संगतवार सांपडला आहे. पहिल्या राजघराण्याचा संस्थापक मेनीस होता; यानेंच मिसर देशचें एकीकरण केलें. अंबिडॉस या गावीं या पहिल्या राजघराण्याचे अवशेष सांपडले आहेत. पुढील राजघराण्याच्या कारकीर्दीत सुप्रसिद्ध मनोरे बांधण्यांत येऊं लागले. हे मनोरे म्हणजे राजांचीं कबरस्थानेंच होत. ईजिप्त-मधील आज पहाण्यालायक पुतळा म्हणजे “ स्फिक्स ” (स्त्रीमुखी सिंह) होय; पण हें स्फिक्सचें देवालय वरील कांहीं मनोज्ञांच्या वेशीवर महाद्वारासारखें बांधलेलें आहे. ख्रि. पू. १५०० पर्यंत एकंदर सतरा राजघराणीं होऊन गेलीं. प्रत्येक राजघराण्याच्या अमदानींत विशिष्ट शिल्पकामें होत व त्यांवरून त्या घराण्याचें आज स्मारक राहिलें आहे. अठराव्या घराण्यापासून ईजिप्तच्या नवीन साम्राज्यास आरंभ होतो; कारण या वेळीं देशांत मोठ्या जोराची

मानवी संस्कृतीचा इतिहास

देशाभिमानाची लाट उसळून परकीय सत्तेविरुद्ध झगडण्याची पात्रता लोकांत आली व हिकॅसॉस नांवाच्या सेमिटिक धनगर राजांना त्यांनी हांकून लावले (सुमारे ख्रि. पू. १६००). यापुढे अत्यंत वैभवशाली अठरावे राजघराणे आले.

जगाच्या इतिहासांत प्रथमच ज्या देशांत रानटी खेडवळ रहाणी टाकून शहरासारख्या सुधारलेल्या परिस्थितींत सुमेरिया रहाणारे लोक आढळतात असा ईजिप्तखेरीज दुसरा देश म्हणजे सुमेरिया किंवा दक्षिण मेसापोटेमिया होय. त्या प्राचीन काळीं टायग्रीस आणि युफ्रेटीस या प्रसिद्ध नद्या एकमुखानें इराणी आखातांत पडत नव्हत्या. या नद्यांमधील दुआबांत सुमेरियन लोक शहरें वसवून रहात होते. हे सुमेरियन लोक चांगले साक्षर आणि कलासंपन्न होते. त्यांनीं उच्च दर्जाचें वाङ्मय संपादिलें व भौतिक शास्त्रांतहि बरीच प्रगति केली. त्यांचे ग्रंथ हल्लींप्रमाणें कागदांवर लिहिलेले नसून (कारण त्या वेळीं आजच्या कागदाचा शोध नव्हता), चिकणमातीच्या विटांवर खिळ्यांनीं खोदलेले होते. मिसरी लोकांप्रमाणें पापीरसनामक लव्हाळ्याच्या पत्रांवरहि ते लिहीत. त्या काळची लिपि म्हणजे वस्तूंचीं चित्रें काढणें. लेखनकला जरी नूतन पाषाण-युगापूर्वीचा असली तरी लोकांत अक्षरलिपि रूढ होण्यास फार काळ लोटावा लागलेला दिसतो. सुमेरियांत ईजिप्त देशांतल्याप्रमाणें प्रत्यक्ष चित्रलिपि नव्हती तरी लिहिण्याच्या खुणा पाचरीच्या आकस्त्राप्रमाणें दिसत; याचें कारण लिहिण्याची लेखणी विशिष्ट तऱ्हेची असल्याने अशा पाचरी खुणा वठत. तेव्हां बाबिलोनी लिपीला कीलाकृति किंवा

प्राचीन संस्कृतीचीं राष्ट्रे

पाचरीलिपि म्हणतात व मिसरी लिपीला चित्रलिपि किंवा भिक्षुकी-लिपि म्हणतात. पुढील सुधारलेल्या राष्ट्रांतील लिपी या दोन लिपींच्या संयोगासून तयार झालेल्या आहेत यांत शंका नाही. चीन जपान-सारख्या राष्ट्रांत अद्यापिहि चित्रलिपि जीव धरून आहे.

गणित आणि ज्योतिषशास्त्रांत बाबिलोन फार पुढे गेले होते हे, तेथील ग्रहांचे वेध, ग्रहणें वर्तविणें, वार्षिक पंचांग बाबिलोनी संस्कृति तयार करणें, द्वादशमानपद्धति, यंत्रे वगैरे गोष्टींवरून सहज सिद्ध होतें. सोने, रुपें, तांबें, कांसें, रत्ने हीं बाबिलोन्यांना माहीत होतीं, एवढेंच नव्हे तर या वस्तू त्यांच्या अप्रतिम कलाकौशल्याचे विषयच होत. तेथें पारदर्शक कांचहि तयार होत असे. विणकाम आणि भरत-काम यामध्ये येथील लोकांचा हातखंडा होता. सारांश, या बाबिलोनी लोकांस अठरा एकोणीसाव्या शतकांतल्या सुधारलेल्या लोकांइतकें सर्व गोष्टींचें ज्ञान होते असें म्हणावयास दिवत वाटत नाही.

ख्रि. पू. ५००० वर्षांपूर्वी बाबिलोनियांत एकच साम्राज्य नसून अनेक नगरराज्ये होतीं. प्रत्येक नगराचें स्वतंत्र बाबिलोनी राष्ट्रे व सेमेटिक वंश राज्य असून त्यावर राजकीय आणि धार्मिक सत्ता त्या नगरांतील देवतेच्या पुजाऱ्याची असे. केंगी, किश, गिश्बन, शिर्पुर्ल, ऊर वगैरे नगरराज्ये इतिहासप्रसिद्ध आहेत. बाबिलोनियांत सुमेर आणि अक्कड हीं दोन अनुक्रमे दक्षिण आणि उत्तर प्रांतांतील मोठीं राजधानीचीं शहरे होतीं. या शहरांवरूनच त्या वेळच्या बाबिलोनी लोकांना सुमेरियन किंवा अक्कडियन म्हणण्यांत येतें. हे लोक सेमेटिक मात्र नव्हते. पण पुढे ख्रि. पू. ५०००-४००० या

मानवी संस्कृतीचा इतिहास

काळामध्ये केव्हां तरी अरबस्तानांतील सेमेटिक वीरांनी बाबिलोनिया पादाक्रांत करून आपली राज्ये स्थापिली. तेव्हां यापुढचे बाबिलोनी लोक मात्र सेमेटिकवंशीय होत यांत शंका नाही.

या सेमेटिक बाबिलोनी लोकांमध्ये सार्गन नांवाचा एक सुप्रसिद्ध बाबिलोनी साम्राज्य-योद्धा होऊन गेला (सुमार ख्रि. पू. २७५०). खम्मुरब्बीचे कोड त्यानें इराणी आखातापासून तों भूमध्यसमुद्रापर्यंतचा सर्व प्रदेश जिंकून एक मोठे साम्राज्य स्थापिलें. त्यानें आपल्या राज्यांत सुमेरी लिपि आणि भाषा सुरू केली व मूळच्या सुमेरी लोकांची संस्कृति जशीच्या तशी उचलण्याचा प्रयत्न केला. पण हें सार्गनचें साम्राज्य त्याच्यामागून सुमारे दोनशें वर्षांतच नष्ट होऊन एका नवीन सेमेटिक लोकांचें वर्चस्व सुमेरिया प्रांतावर बसलें. हे नवीन लोक अमोराईट होत. त्यांनीं बाबिलोन या त्या वेळीं अगदीं लहान असलेल्या गांवीं आपली राजधानी नेली. तेव्हां या वेळेपासूनच बाबिलोनी साम्राज्याचा खरा प्रारंभ झाला म्हणावयाचा. याच अमोराईट घराण्यांत जगप्रसिद्ध खम्मुरब्बी (किंवा हम्मुरबी) नांवाचा पहिला ऐतिहासिक स्मृतिकार (कायदे करणारा) होऊन गेला (सुमारे ख्रि. पू. २०००). त्याचें ' कोड ' हें तत्कालीन बाबिलोनियाची एकंदर समाजरचना उत्तम रीतीनें दाखवितें. आधुनिक कायदेपद्धतीबरोलूकूम न्यायदानाच्या आणि समाजसुव्यवस्थेच्या सर्व गोष्टी या कोडांत आढळतात. जमिनीची नीट विभागणी, कालवे, व्यापारास उत्तेजन, दपाखानें, धनी आणि नोकर यांमधील संबंध, कुटुंबांतील माणसांचे हक्क, मालमत्तेची विल्हेवाट या सर्वांविषयी कायद्याचीं कलमें खम्मुरब्बीच्या

प्राचीन संस्कृतीचीं राष्ट्रे

कोडांत मोठ्या मुत्सदीपणानें घातलेलीं आहेत व त्यांचेंच अनुकरण पुढील स्मृतिकारानीं केलेलें दिसतें. खम्मुरब्बीनंतर ख्रि. पू. १५०० पर्यंत बाबिलोनियांत तीन राजवंश होऊन गेले. असुरिया प्रांत प्रथम बाबिलोनी साम्राज्याच्या कक्षेंत होता. असुरचे मुख्य उपाध्यायच असुरियाचे राजे असत. निनेव्हे हें असुरियाचें राजधानीचें शहर ख्रि. पू. ३००० सुमारासहि नांवाजलेलें आढळून येतें. तथापि ख्रि. पू. १५०० पर्यंत असुरियाचा इतिहास फारसा अवगत नाहीं.

मिसरी आणि बाबिलोनी संस्कृतीइतकीच महत्त्वाची ईजियन संस्कृति होय. युरोपियन संस्कृतीच्या मुळाशीं हीच संस्कृति ईजियन संस्कृति असून क्रीट बेट हें या संस्कृतीचें केंद्र गणलें जातें. क्रीटमधील क्रोसस गांवीं सांपडलेल्या अवशेषांवरून या ईजियन संस्कृतीविषयीं अशी माहिती मिळते कीं, या भागांत कांहीं सुधारलेलीं स्वतंत्र राष्ट्रे होती. त्यांत सर्व कलांची पूर्ण वाढ झालेली होती. इतर लोकांचा फारसा उपद्रव नसल्यानें ईजियन लोक लवकरच रानटी अवस्थेंतून वर निघून मिसरी, असुरी वगैरे राष्ट्रांशीं दळणवळण ठेवूं लागले. ख्रि. पू. २५०० सुमारास क्रीट हें सुधारणेच्या कळसास पोहोंचलेलें दिसतें. क्रीटच्या सम्राटाला मायनास म्हणत. त्याच्या राजवाड्यांत पाणी खेळवलेलें असून स्नानगृहें, मेजें, आसनें, नृत्यागारे वगैरे तत्कालीन कोणत्याहि राष्ट्रांत न सांपडणाऱ्या सुखसोयी होत्या. खेळांचे सामने, बैलांच्या झुंजा, मृष्टियुद्धें, द्वंद्वयुद्धें, नाच वगैरे करमणुकीचे प्रकार चाळू हांते. भाजलेल्या मातीचीं चित्रें करणें, भांड्यांवर चित्रें रंगविणें, जडावाचें काम सुबक उठविणें, पूल बांधणें, सुंदर कपडें बनविणें वगैरे गोष्टींत ईजियनांचा

मानवी संस्कृतीचा इतिहास

हातखंडा असे. यांची लिहिण्याची लिपिहि अगदी वेगळीच होती. लोक सृष्ट वस्तूंची उपासना करीत. राजा हाच त्यांचा धर्मगुरु असे. शहरांना तटबंदी आढळत नसल्याने त्या वेळीं या राष्ट्रांत बरीच शांतता होतीसे दिसते. पुढे फोनिशियन आणि ग्रीक लोकांची सत्ता भूमध्यसमुद्रावर बसत चालल्यावर क्रोसस शहराला तटबंदी करण्यांत आली. ख्रि. पू. १५०० च्या सुमारास क्रीटवर रानटी लोकांनीं स्वारी करून ईजियन संस्कृतीचा ऱ्हास करण्यास प्रारंभ केला.

मिसरी, असुरी आणि ईजियन संस्कृतींचा नाश घडवून आणणारे लोक म्हणजे प्रमुखत्वाने आर्य होत. हे आर्य लोक आर्यवंश व मूळची आर्यांची रहाणी मूळ जगाच्या कोणत्या भागांतून आले, यासंबंधी अद्याप एकमत नाही. मध्य आणि आग्नेय युरोप, मध्य आशिया, आणि उत्तर ध्रुव अशा तीन भागांपैकीं कोठल्यातरी एकावर आर्य लोक मूळ रहात होते. हे मूळचे आर्य स्थायिक वृत्तीचे नसून एका ठिकाणाहून दुसऱ्या ठिकाणीं भटकत जात. त्यांच्या बरोबर गुरेंदोरें असून हल्लींच्या वड्डार लोकांप्रमाणे त्यांची रहाणी असे. ते शेती करीत तरी एकाच शेतवाडीवर फार दिवस रहात नसत. पीक काढले कीं चालले पुढे. त्यांचे पुढारी भिक्षुकवर्गातील नसत तर धाडसी योद्ध्यांपैकीं असत. काहीं कुटुंबांकडे वंशपरंपरा पुढारीपण चाले. पुढाऱ्यांच्या दारीं त्यांचे अनुयायी रात्रंदिवस पडलेले असत. मेजवान्या, गाणे, करमणुकीचे खेळ, विचारविनियम इत्यादि सर्व गोष्टी पुढाऱ्यांच्या घरीं बसून होत. या आर्य लोकांच्या बऱ्याच शाखा होत्या व प्रत्येक शाखेचा वेदां-प्रमाणे परंपरागत इतिहास सांपडतो.

मानवी संस्कृतीचा इतिहास

ख्रि. पू. १५०० च्या पूर्वीचा इराणचा इतिहास उपलब्ध नाही. प्राचीन पर्शु किंवा इराणांतील पर्शु आणि हिंदुस्थानांतील भारतीय इराण देश याचे संबंध बरेच दृढ होते, याचे पुरावे या काळांत सांपडतील. या वेळीं पृथू, पर्शु, मग आणि मीड या जाती इराणांत असून पश्चिमेकडे इराण्यांनीं आक्रमण चालविलेलें दिसून येतें. साधारणतः ख्रि. पू. ९ व्या शतकापासून इराणच्या प्रत्यक्ष इतिहासास आरंभ होतो. या कालापूर्वीचा इतिहास अज्ञात आहे.

हिंदुस्थानांत आर्य शिरण्यापूर्वी तेथें मूळ वस्ती करून राहिलेले बरेच निरनिराळे लोक होते. त्यांपैकीं प्रमुख म्हणजे हिंदुस्थानांत आर्यांची वसाहत, प्राचीन भारतीय संस्कृति द्रवीड लोक होत. हे द्रवीड बरेच सुधारलेले असून त्यांनीं बहुतेक हिंदुस्थान व्यापला होता. पण आर्य लोक जास्त कणखर व हुषार असल्याने त्यांनीं थोड्याच काळांत द्रवीड लोकांना मागे मागे हटवीत आपण उत्तर हिंदुस्थानचे मालक बनले. या काळच्या आर्यांचे प्रत्यक्ष अवशेष कांहीं नसले तरी त्यांच्या अवशिष्ट वेदादि वाङ्मयावरून त्यांच्या संस्कृतीची बरीच कल्पना येते. आर्यांच्या वैदिक ग्रंथांपैकीं प्रमुख ऋग्वेद होय. याचा काल ख्रि. पू. ४०००—५००० वर्षांइतका असावा. वेदकालीन भारतीय आर्य सर्व विद्या आणि कला यांत प्रवीण होते. ते चांगलेच लढवय्ये असून जिकलेल्या प्रदेशांवर राज्य करण्याची पात्रताहि त्यांच्या ठिकाणीं होती. त्यांच्यांत मोठे गणिती, ज्योतिषी, वेदांती आणि कवीहि अनेक होऊन गेले. व्यापार, उद्योगधंदे आणि आंतरराष्ट्रीय दळणवळण या गोष्टींतहि ते मुळींच मागे नव्हते. त्यांचा पहिला आदर्शभूत

प्राचीन संस्कृतीचीं राष्ट्रें

आणि परमपूज्य राजा म्हणजे रामचंद्र होय. त्याचा काल ख्रि. पू. २५०० धरतात. या रामचंद्राचें चरित्र ज्यांत गोंविलें आहे तो रामायण ग्रंथ आपणां हिंदूंना फार पूज्य वाटत असून थोर धर्मग्रंथांमध्ये ह्या महाकाव्याला उच्च स्थान दिलें जातें. दुसरें हिंदूंचें धार्मिक महाकाव्य महाभारत होय. याच्या सुमारे पन्नास हजार ओळी (चरणें) आहेत. यांत कौरव आणि पांडव यांच्यामधील घडलेल्या प्रचंड युद्धाचा हृदयंगम इतिहास दिला आहे. भारतीय तत्त्वज्ञानाचें सार जी भगवद्गीता तीहि या भारत ग्रंथांतीलच एक लहान भाग आहे. भारतीय युद्धाचा काल ख्रि. पू. १५०० इतका मानण्यांत येतो. तेव्हां या काळची भारतीय आर्यांची उच्च संस्कृति या महाभारत काव्यावरून प्रतीत होते. भारत कार्ली शेतकी आणि व्यापार वाढून इतर तदनुषंगिक धंद्यांना चांगलें उत्तेजन मिळालें. खनिज पदार्थांचा बराच उपयोग मनुष्याच्या सुखसोयीकडे होऊं लागला. शरीरमंडनाकडे समाजाची बरीच दृष्टि वळलेली दिसते; कारण अलंकार आणि मौल्यवान् वस्त्रें याचे उल्लेख भारतांत जागजागीं आढळतात. स्त्रियांचा दर्जा मात्र वैदिक काळाहून खालीं उतरलेला आहे. पुरुषापेक्षां स्त्रीला कमी मानण्यांत येऊं लागून पुरुषांच्या सौख्यासाठीं स्त्रियांचें जीवित आहे असा सार्वत्रिक उपदेश होऊं लागला. धर्माच्या क्षेत्रांत मात्र मोठीच भर पडली. नवीन देव व त्यांचे अवतार शिरले, आणि सोपा धर्माचार जाऊन त्या ठिकाणीं यज्ञ-सारखें मोठें अवडंबर माजलें. तथापि पांडित्यांत भरच पडत गेली यांत शंका नाहीं. ब्राह्मण, क्षत्रिय, वैश्य आणि शूद्र हें चातुर्वर्ण्य मात्र कायम झालें आणि त्यावेळेपासून वर्णावर्णांत कलह होण्यास प्रारंभ झाला

मानवी संस्कृतीचा इतिहास

तो आजतागायत कायम व वाढता आहे. तथापि हें निःसंशय कीं, या चातुर्वर्ण्यानें हिंदुसमाजाची त्या वेळीं जी उत्कृष्ट घडी बसविली ती इतक्या शतकांनंतरहि फारशी बिघडलेली नाही.

प्रकरण ३ रें

आणखी सांस्कृतिक राष्ट्रे

जगांतील आणखी एक अत्यंत जुने राष्ट्र म्हणजे चीनचें होय. परांच्या अवस्थेतून चिनी लोकांना बाहेर काढणारा चीन व त्याची संस्कृति चीनचा बादशहा फुही नांवाचा असून तो ख्रि. पू. २८५२-२७३८ या काळांत होऊन गेला असें म्हणतात. या फुहीनें लोकांना शिकार करण्यास, मासे धरण्यास व शेळ्यांमॅढ्या राखण्यासहि शिकविलें. त्यानें घालून दिलेली चित्रलिपि अद्याप चालूं आहे. फुहीप्रमाणें शान-नुंग बादशहानें लोकांना मानवी संस्कृतीचे पुढील धडे दिले. शेतकी व वैद्यकी या दोन उपयुक्त गोष्टी त्यानें शिकविल्या. तिसरा संस्कृतिशिक्षक बादशहा हुआंगती होय. यानें चीनचें साम्राज्य वाढविलें. वाहनें सर्वत्र सुरू केलीं. संगीत कलेस पावा वाद्याच्या शोध लावून चांगलें उत्तेजन दिलें. त्यानें तयार करविलेल्या पंचांगांत अधिक महिना आहे. रेशमाच्या किड्यांची जोपासना करण्याचा उद्योग त्याच्याच कारकीर्दीत निघाला. यापुढें चीनच्या प्रत्यक्ष इतिहासास सुरुवात होते. ख्रि. पू. १५०० च्या सुमारास चीनवर शांग ऊर्फ यिन घराण्याचा अंमल होता. इ. स. १९११ मध्ये प्रजासत्ताक

आणखी सांस्कृतिक राष्ट्रें

राज्यपद्धति निर्माण होईपर्यंत चीनवर अनेक राजघराणीं राज्य करून गेलीं. तथापि सांस्कृतिक दृष्टीने चीन अद्यापि फारसे सुधारलेले दिसत नाही.

अमेरिकेंतहि मेक्सिको संस्थानांत मय नांवाची एक जुनी संस्कृति सांपडते. पण ती मिसरी, असुरी, किंवा भारतीय मयसंस्कृति संस्कृतीइतकी सुधारलेली मुळींच नव्हती. शिवाय तिचा समग्र सुसंगत इतिहास आढळत नाही.

आतां आर्य लोकांची एक शाखा पश्चिमेकडे युरोपांत जी पसरली तिची हकीकत पाहूं. पश्चिममार्गीं आर्यलोक फ्रान्स, युरोपांतले आर्य स्पेन आणि ब्रिटनपर्यंत जाऊन राहिले. हेच लोक केल्ट किंवा ब्रिटन या नांवानें ओळखिले जातात. इटालियन टोळीहि आर्यच होय. आसुरी, बाबिलोनी साम्राज्याला मोठा धक्का देऊन ईजिप्शन शहरें उध्वस्त करणारे फ्रिजियन आणि ग्रीक लोक पश्चिमेकडे गेलेल्या या आर्यकुळांतीलच होते. आतां यापुढील जगाचा इतिहास आर्य लोकांच्या दिग्विजयांनीं भरलेला आढळून येईल.

या दिग्विजयी आर्यांत ग्रीक आणि रोमन हीं दोनच राष्ट्रें फार प्रामुख्याने पुढें आलीं व आजच्या युरोपियन राष्ट्रांत ग्रीक-रोमन रक्तांचा आनुवंशिक संबंध उघड दिसून येईल. ग्रीसचा—ग्रीक राष्ट्राचा—इतिहास हा एकट्यादुकट्या देशाचा लहान इतिहास नसून १५० हून अधिक संस्थानांचा तो राजकीय इतिहास आहे. पूर्वपश्चिम कॉकेशस ते पिरनीज, आणि उत्तरदक्षिण दक्षिण रशिया ते आफ्रिकेच्या मध्यापर्यंत ग्रीक वसाहती नांदत होत्या.

मानवी संस्कृतीचा इतिहास

प्राचीन काळीं म्हणजे सुमारे ख्रि. पू. ३ व्या शतकांत ग्रीक लोक साधारण रानटी अवस्थेतच होते. त्यांना लोखंड माहीत नव्हतें कीं लिहिणेंवाचणें येत नव्हतें. त्यांनीं ईजियन शहरांवरून नांगर फिरविल्यानंतर त्याच शहरांभोंवतीं खोपट्यांतून ते राहूं लागले. नंतर त्यांच्या डोक्यात तटबंदी शहरें बांधण्याची कल्पना आली. नंतर ते व्यापारहि करूं लागले. अथेन्स, स्पार्टा, कॉरिंथ, थेबीज वगैरे ग्रीक शहरसंस्थानें सुप्रसिद्ध आहेत. लोकसत्तात्मक राज्यपद्धतीचा पाया याच संस्थानांनीं प्रथम घालून दिला असें म्हणण्यास हरकत नाही. ईलियड आणि ओडिसे हीं दोन ग्रीक महाकाव्ये आपल्याकडोळ रामायणमहाभारतांप्रमाणें जगद्रव्य ठरलीं आहेत. हीं होमरनें रचिलेली महाकाव्ये आशिया-मायनरवर ग्रीकांचें वर्चस्व कसें बसले याचा गोष्टीरूप इतिहासच होत. ग्रीक लोक विद्येत बरेच पुढें होते. युरोपखंडांतील पहिले तत्त्वज्ञानी ग्रीक राष्ट्रांतच होऊन गेले. ही तत्त्वज्ञान्यांची परंपरा ग्रीक राष्ट्र नष्ट होईपर्यंत अव्याहत चालू होती.

आर्यांची दुसरी एक शाखा जी इटलींत जाऊन राहिली, तिनें रोम शहरावरून आपणांला रोमन म्हणवून घेतलें व रोमन साम्राज्य आपल्या संस्कृतीचें केंद्र रोम शहर केलें. रोमन संस्कृति बहंशी ग्रीक संस्कृतीचें भावंड म्हणतां येईल व रोमचा प्राथमिक इतिहास हा ग्रीक शास्त्राच्या श्रगड्याचा इतिहास म्हणतां येईल. एकीकडे सरदार-दरकदारांचा वर्ग आणि दुसरीकडे सामान्य लोकांचा वर्ग असे दोन तट असून जुन्या सरदार घराण्यांकडे असलेली राजसत्ता काढून घेण्याच्या सामान्य जनतेचा दीर्घ प्रयत्न शेवटीं यशस्वी होऊन

आणखी सांस्कृतिक राष्ट्रे

लोकशाहीची स्थापना झाली. पुढे रोमची सत्ता बरीच वाढत जाऊन एक मोठे साम्राज्य बनण्याइतका त्याचा अंमल वाढला. या रोमन राष्ट्रांत मोठे योद्धे, तत्त्वज्ञानी आणि पंडित होऊन गेले.

या काळचीं आणखी संस्मरणीय प्राचीन राष्ट्रे म्हणजे आशियाखंडाच्या

तत्कालीन इतर राष्ट्रे : अगदी पश्चिमेकडील हिटाईट, मिटनी, हीब्रू, हिटाईट आणि मिटनी फिनिशियन वगैरे होत. हिटाईट लोकांनी

ख्रि. पू. १६ व्या शतकांत आशियामायनमध्ये एक मोठे बलिष्ठ राज्य स्थापन केले. त्यांचा पहिला प्रसिद्ध राजा खत्तुशील नांवाचा होता. हिटाईट साम्राज्य पुढे वाढत गेले. ईजिप्त आणि असुरी साम्राज्यांशी ते टकरा खाऊ लागले व ख्रि. पू. सातव्या शतकांत ते नामशेषहि होऊन गेले. मिटनी आणि हीब्रू राष्ट्रे ही हिटाईटचीं दोस्त राष्ट्रे होती. हिटाईटप्रमाणेच मिटनी लोकांनीहि बरे दिवस पाहिले होते. त्यांनीं देखील मिसरी आणि असुरी साम्राज्यांशी दीर्घ वैर पत्करून वीराचें मरण संपादिलें. तिसऱ्या असुर-नाझिर-पालनें मिटनी देश असुरी साम्राज्यास जोडला. हीब्रू राष्ट्राची जन्मभूमि पॅलेस्टाईन होय. या पॅलेस्टाईन प्रांतांत यहूदी, ख्रिस्ती आणि महंमदी या तीन सेमेटिक धर्मांचा उदय झाला व त्यांनीं आज सर्व जग व्यापिलें आहे.

प्रकरण ४ थें

सेमेटिक संस्कृति व तिचा जगभर विस्तार

जगाच्या इतिहासांत मागील आर्य लोकांप्रमाणेंच सेमेटिक लोकांनीं मोठी कर्तबगारी दाखविलेली आहे. ज्यू किंवा हीब्रू हीब्रू राष्ट्र हें सेमेटिक राष्ट्र ज्यूडियामध्ये सि. पू. १००० सालांपूर्वीच स्थायिक झालें होतें. ज्यू लोकांचा मूल पुरुष जो आब्राहाम तो बाबिलोनचा सुप्रसिद्ध राजा खम्मुरब्बी याचा समकालीन असावा. आब्राहाम व त्याचे वंशज मिसर देशांतून भटकून येऊन खनान प्रांतांत पुन्हां कसे येऊन राहिले, याचा गोष्टीरूप इतिहास जुन्या करारांत सविस्तर दिला आहे. खनान देशांत सुद्धा त्यांना फिलिस्टाईन लोकांशीं बराच काळ स्वामित्वासाठीं झगडावें लागलें. त्यांच्यांतील सॉलोमन राजा फार शूर व शहाणा होऊन गेला. त्यानें हीब्रू साम्राज्याचा विस्तार करून व्यापारहि वाढविला.

सॉलोमननंतर हीब्रू राष्ट्र खंगत चाललें. वरून असुरी व खाल्डून ज्यू लोक व विव्रस्ती मिसरी साम्राज्यांचे जोरानें तडाके बसूं लागले. पुढें धर्माचा उदय इराणनें असुरी-बाबिलोनी साम्राज्यें बुडविल्यानंतरहि सि. पू. ८०० ते सि. पू. ३०० या पांच शतकांत ज्यू लोकांना फारसें डोकें वर काढतां आलें नाहीं. इतर सेमाईट लोकांप्रमाणें ते नामशेष झाले नाहींत इतकेंच. या ज्यूंनीं जेव्हां बायबल रचून जगाला नैतिक आणि धार्मिक उपदेश करण्याचें काम हातीं घेतलें तेव्हां-पासूनच त्यांचा लौकिक वाढला. युरोपियनांचा बायबल हा जो सर्वमान्य

सेमेटिक संस्कृति व तिचा जगभर विस्तार

धार्मिक ग्रंथ आहे त्याचे मोठाले दोन भाग पडतात: एक हीब्रू लोकांचा जुना करार व दुसरा येशू ख्रिस्ताचा नवा करार. येशू हा ज्यू लोकांतीलच एक साधु पुरुष असून त्याने जो नवीन धर्म स्थापिला त्याला ख्रिस्ती धर्म म्हणतात. ज्यू लोकांचा मूळचा धर्म इतर सेमाईट-प्रमाणेच अगदी देवघेवीचा व्यावहारिक स्वरूपाचा होता. पुढे त्यांच्यांत थोर थोर प्रवक्ते-उपदेशक निघून त्यांनी त्यांत उच्च प्रकारच्या भावना आणि नैतिक कल्पना घातल्या. ईश्वर नुसता नवसांनी किंवा स्तवनांनी वश होत नसतो; आपले शुद्ध आचार-विचार व सत्यनिष्ठा त्याला पाहिजे असते. दया, क्षमा, प्रेम आणि स्वार्थत्याग या गुणांना तो विशेष चाहतो. या उपदेशांचा यहुदी-लोकांवर चांगला परिणाम होऊन त्यांची धर्मश्रद्धा पुढील अनंरत संकटपरंपरेंत सुद्धां टिकून राहिली. यहुद्यांचे धर्मग्रंथ हे श्रेष्ठ वाङ्मय म्हणूनहि गणले जातात. अशा रीतीने यहुद्यांनी जगाच्या इतिहासांत बरीच सांस्कृतिक भर टाकली आहे.

जगावर मोठा प्रभाव गाजविणारा सेमेटिक संस्कृतीचा दुसरा घटक म्हणजे ख्रिस्ती धर्म. आज एकंदर सर्व ख्रिस्ती धर्मांचे साम्राज्य धर्मीयांत ख्रिस्ती धर्मीयांची संख्या जवळजवळ एक तृतीयांश आहे. इतकी मोठी संख्या दुसऱ्या कोणत्याहि धर्मांत नाही. अशा जगद्व्यापक धर्माचा संस्थापक जो येशू तो अगदी साधा माणूस होता. त्याचे घराणे मोठे नव्हते किंवा त्याचे शिक्षणहि फार नव्हते. पण हीब्रू प्रवक्त्यांनी अंतर्बाह्य शुद्धीचा जो उपदेश अविश्रांत चालवून लोकांत उच्च धार्मिक कल्पना रुढ केल्या तोच पवित्रता

मानवी संस्कृतीचा इतिहास

राखण्याचा उपदेश येशूने पुढे चालविला होता. तो वेदांतासारख्या गहन विषयांत शिरत नसे तर अगदीं अडाणी माणसालाहि कळेल व पटेल अशा रीतीनें शिकवीत असे. परमेश्वर सर्व ठिकाणीं आहे, त्याचे प्रेम सर्वांवर सारखेंच आहे, तो दयाशील व न्यायी आहे, अशा-सारखा त्याचा साधा उपदेश असे. मनुष्याला आपल्या कृतकर्माचा पश्चात्ताप झाला कीं, तो शुद्ध झाला असें सांगण्यानें पापी लोकांना आपण पुन्हां चांगले होऊं शकूं अशी आशा वाटूं लागते. येशूनें विश्वावर राज्य केलें नसून लोकांच्या अंतःकरणावर राज्य केलें असें जें ख्रिस्ती धर्मीय म्हणतात त्यांत बरेंच तथ्य आहे. असो. येशूनें १८ महिनेच उपदेश करून जुन्या धर्माचे बरेच अनुयायी आपल्या बाजूला ओढल्यामुळे भिक्षुकवर्ग त्याच्यावर संतापला व रोमन राज्यकर्त्यांकडे त्याच्या विरुद्ध गाव्हाणी नेऊन त्यानें त्याला देहांत शिक्षा देवविली. पण ख्रिस्ताच्या मृत्यूनंतर संबंध रोमन साम्राज्यांत ख्रिस्ती धर्मच सुरू झाला व पुढें फार झपाट्यानें संबंध युरोपखंडाहि ख्रिस्ती बनले.

सेमेटिक महावंशांतील तिसरा मोठा घटक म्हणजे इस्लामी संस्कृति.

ख्रिस्ती धर्म-संस्कृतीप्रमाणें इस्लामी धर्म-संस्कृतीनें हि इस्लामी संस्कृति जगांत मोठें परिवर्तन घडवून आणिलें. या धर्माचा संस्थापक महंमद पैगंबर हा बेदोइन या अरब जातींत जन्मला (इ. स. ५७०). त्याचे लोक इतर तत्कालीन सर्व लोकांप्रमाणेंच सृष्टींतील पदार्थांची देव म्हणून पूजा करीत. महंमदानें ख्रिस्ती धर्मां-तील उच्च प्रकार पाहून आपल्या धर्मांतहि सुधारणा करावी असा बेत केला. ख्रिस्ताच्या देशबांधवांप्रमाणेंच महंमदाचे देश-

सेमेटिक संस्कृति व तिचा जगभर विस्तार

बांधवहि त्याला पाखंडी असें समजून त्याचा छळ करीत असत. तो मेदिना येथें रहात असे. तेथून तो मक्केला जाऊन 'एकाच खऱ्या देवा' विषयीं लोकांना शिकवण देऊं लागला. मूर्तिपूजेविरुद्ध असलेले बरेच लोक त्याचे शिष्य बनले व त्याचा एक संप्रदाय तयार झाला. आपण देवदूत असून धर्माला इष्ट वळण लावण्यासाठीं परमेश्वरानें आपणांला पाठविलें आहे असें तो सांगत असे. आपला धर्म तरवारीच्या बळावर पसरवावा असेंहि तो अनुयायांना प्रोत्साहन देई. त्यामुळे लवकरच बेदोइन अरब धर्मप्रसारासाठीं बाहेर पडले. स्पेन-पासून पूर्वेस चीनपर्यंत त्यांनीं आपलें राज्य, धर्म आणि संस्कृति रुजविण्याचें कार्य केलें. महंमदी धर्मानें जगांत मोठी क्रांति घडवून आणली यांत संशय नाही. आशिया आणि आफ्रिका खंडांत तर या धर्माचें विशेष वर्चस्व आहे.

महंमदाचा धर्म मुसलमानांना राजकीय दृष्ट्या फार उपयोगी पडला. धैर्याला तो फार महत्त्व देत असे. विरक्तवृत्ति किंवा व्यावहारिक धर्म संन्यासधर्म त्यानें मुळींच उपदेशिला नाही. परधर्मीयांशी नुसती स्नेहाचीच वृत्ति ठेवूं नये तर त्यांना स्वधर्मांत घेण्याची खटपट करावी अशी महंमदी आज्ञा कुराणांतून कोठेंकोठें जी आढळते तीसुद्धां महंमदी साम्राज्याच्या वाढीला कारणीभूत झाली असेल.

ख्रिस्ती संप्रदाय ज्याप्रमाणें रोमन साम्राज्यानें आपल्या प्रगतीकरितां अंगीकारून प्रतिष्ठेस चढविला त्याचप्रमाणें महंमदी धर्मांतील खलीफतींनीं इस्लामी धर्माची ध्वजा सर्व जुन्या जगावर फडकविली होती. खलीफ म्हणजे धार्मिक आणि व्यावहारिक बाबींतला प्रमाणपुरुष—

मानवी संस्कृतीचा इतिहास

सर्वसत्ताधारी व सर्वश्रेष्ठ व्यक्ति, खलीफाच्या राज्याला खलीफत म्हणतात. अशा खलीफती अरबस्तान, स्पेन, ईजिप्त आणि तुर्कस्तान या देशांत होऊन गेल्या. आज तुर्कस्तानांतून खलीफाची गादी फेंकून देऊन नामशेष करण्यांत आली आहे. तथापि मागे खलीफांनी बरेच दिग्विजय गाजवून इस्लामी धर्म जगांत पूर्ण रुजविला व त्याला राज्यसत्ता प्राप्त करून दिली.

याप्रमाणे सेमेटिक संस्कृतीचा जगज्जेता इतिहास आहे. या संस्कृतीने जगाला व्यावहारिक उपासनापद्धतीचा लाभ जगाला शिकवण करून देऊन लोकांचा एकत्र कार्यशील होईल असा संग्रह करण्याचा धडा घालून दिला यांत संशय नाही. तसेंच राजकीय ध्येय ठरविण्याच्या कामीहि तिने मोठी कामगिरी केली आहे.

प्रकरण ५ वे

मध्ययुगीन संस्कृति

पूर्वार्ध

मागील प्रकरणांतील सेमेटिक संस्कृतीच्या अनुरोधाने आपण काल दृष्ट्या फार पुढे गेलो. तेव्हां पुन्हां मागे जाऊन मीडियाचे साम्राज्य व इराणचा पुढील इराणी, ग्रीक, रोमन वगैरे साम्राज्यांची स्थिति इतिहास पहावी लागेल. इराणवर झरथुष्ट्री धर्माचा पगडा बसल्यानंतरचा इतिहास म्हणजे मीड लोकांचे त्यावर वर्चस्व (सि. पू. ६०० च्या पूर्वी). पर्शु किंवा पारशी लोक याच मीड लोकांचे दास म्हणून राहिले. मीडिया साम्राज्याचा संस्थापक डायोसीस याने

मध्ययुगीन संस्कृति

व याच्या मुलांनातवांनीं देश जिंकण्याचें कार्य उरकलें आणि पश्चिम आशियाखंडांत एक बलिष्ठ सत्ता निर्माण केली. पण पुढें अकिमेनीड घराण्याचें प्राबल्य होऊन मीडिया परतंत्र झाला. या अकिमेनीड घराण्याचा पहिला राजा सायरस यानें इराणी साम्राज्याचें वर्चस्व भूमध्यसमुद्रापर्यंत नेऊन बाबिलोन, खाल्दियन राज्य, सीरिया, पॅलेस्टाईन इत्यादि सर्व राज्यें अंकित करून सोडिलीं. पूर्वेकडे आजचा अफगाणिस्तान देशहि त्याच्या हातांत होता. सायरस हा मोठा उदार व सद्गुणी म्हणून प्रसिद्ध आहे. सायरसनंतर सुमारे तीनशें वर्षे त्याचें साम्राज्य टिकलें. त्याच्या घराण्यांत डरायस (पहिला) हाहि मोठा राजा होऊन गेला. डरायस हा धार्मिक असे. अहूरमद्द (पारशांचा मुख्य देव) यानें आपणांस जगावर राज्य करण्यास पाठविलें असून आपल्या अधिकारांतील सर्व राष्ट्रांवर न्यायानें राज्य केलें पाहिजे असें तो समजे व वागेहि. डरायसनेंच प्रथम हिंदुस्थानवर हल्ला करून पंजाब हा आपल्या राज्याचा सुभा केला. त्याची राज्यव्यवस्था फार उत्कृष्ट असे. आपल्या राज्याचे त्यानें पंचवीस ' क्षत्रपी ' (प्रांत) करून त्यांवर एकेक गव्हर्नर ' क्षत्रप ' नेमला होता. आजच्या प्रांताधिकार्याप्रमाणें क्षत्रपाला सर्व अधिकार असत. लष्करी बंदोबस्ताचा अधिकार मात्र राजाकडे असे. राज्यकारभार चालविण्यासाठीं एक मंत्रिमंडळहि बनविलेलें होतें. सम्राट्, क्षत्रप व अंकित राजे हे आप-आपलीं सोन्यारुप्यांचीं नाणीं पाडीत. कर किंवा खंडणी भरणें झाल्यास तां पैशाखेरीज घोडे, गुरें, धान्य वगैरे रूपांनींहि भरल्यास चालत असे. सरकारी डाकेची देखील सोयिस्कर तजवीज केली होती.

मानवी संस्कृतीचा इतिहास

डरायसच्या अमदानींत युरोपांत ग्रीक साम्राज्य भरभराटलें होतें. डरायसनें फिनिशियन आरमाराच्या मदतीनें एका-
इरायसची ग्रीसवर स्वारी मागून एक ग्रीक बेटें काबीज करून अथेन्सला शह दिला. पण अथेन्सच्या लोकांनीं स्पार्टाच्या मदतीनें मॅरेथॉन येथें इराणी सैन्याचा मोठा पराभव करून त्याला परत हांकून लाविलें (ख्रि. पू. ४९०). ही इराण्यांची ग्रीसवर पहिली स्वारी होय. स्पार्टाला मदतीकरितां बोलावण्यास निघालेला जासूद दोन दिवसांच्या आंतच शंभरांवर मैलांचा मोठा अवघड रस्ता चालून गेला. म्हणून हल्लीं जी पळण्याची शर्यत युरोपांत दरसाल होते तिला ' मॅरेथॉन रेस ' म्हणतात.

या पराभवानंतर लवकरच डरायस हाय घेऊन मृत्यु पावला. पण ग्रीस जिंकण्याची मोहीम मात्र पुढें बंद पडली नाहीं. त्याचा मुलगा झर्कझीज यानें संबंध चार वर्षे अहोरात्र तयारी करून प्रचंड सैन्य आणि आरमार सिद्ध केलें. थर्मोपिलीच्या खिंडींत थोड्याशा स्पार्टन सैन्यानें अतुल पराक्रम दाखविला असतांनाहि त्याचा उपयोग न होऊन इराण्यांचा जय झाला व ग्रीस इराणी साम्राज्याखालीं आल्या-सारखें थोडे दिवस वाटलें. पण लवकरच एका लहानशा ग्रीक आर-मारानें इराणी सैन्याचा कोंडमारा करून त्याला शरण येण्यास भाग पाडिलें व आशियांतील ग्रीक राष्ट्रांना स्वातंत्र्य मिळवून दिलें. यापुढें पराक्रमांत इराणचें नांव ऐकूं येणार नाहीं. युरोपांतील नेपोलियनप्रेमाणें डरायसची कारकीर्द होती. त्याचें ऐश्वर्य फार थोड्या सम्राटांना लाभलें असेल.

मध्ययुगीन संस्कृति

ग्रीक संस्थानांतून नेहेमी भांडणें असत. कोणतें तरी एक संस्थान प्रमुख होऊन बाकीच्या संस्थानांना ताब्यांत ठेवूं पाही. अथेन्स संस्थानच सर्वांत श्रेष्ठ गणलें जात असून त्याची संस्कृति ती सर्व ग्रीसची संस्कृति म्हणण्यास हरकत नाही. अथेन्सच्या खालोखाल स्पार्टा असून या दोघांत मोठी चुरस असे. तथापि कांहीं वेळां हीं दोन्ही राज्ये एक होऊन परकीय शत्रूचा पाडाव करीत. याचें मोठें उदाहरण म्हणजे डरायस व त्याचा मुलगा यांच्या स्वाय्यांच्या वेळचा पराभव. तथापि अशीं उदाहरणें फार कमी. एकदां तर स्पार्टानें इराणची मदत घेऊन अथेन्सच्या साम्राज्याला नामोहरम करून आपण इराणचें मांडलिकत्व पत्करिलें होतें! वर सांगितल्याप्रमाणें इराणी वर्चस्व झुगारून दिल्या-नंतर सर्व ग्रीक संस्थानें संघटित—अमेरिकेंतील संयुक्त संस्थानांप्रमाणें—करण्याचा प्रयत्न झाला. पण उलट एखाद्या संस्थानचेंच साम्राज्य होऊं लागलें. अथेनिअन साम्राज्याचा ग्रीसवर अंमल असतांना लोक-शाहींत साम्राज्यशाही घुसविण्याचा डाव पेरिक्लीजसारखा राजकार्य-धुरंधर खेळत असलेला दिसतो. म्हणजे अथेनियन लोकांपुरते निराळे सवलतीचे कायदे व बाकीच्या प्रजाजनांना बिगरहक्काचे कायदे; जसे: मतदानाचा हक्क फक्त अथेनिअन कुळांत जन्मलेल्या लोकांनाच असा-वयाचा, शिक्षणाच्या बाबतींतहि असाच फरक. अथेन्सच्या साम्राज्या-नंतर स्पार्टाचें साम्राज्य झालें. तें बरेंच विस्तृत असून सर्व ग्रीसभर पसरलें होतें; पण त्याची समुद्रावर विशेष सत्ता नव्हती. स्पार्टाच्या मागून थीबी व शेवटीं मॅसिडोनियन साम्राज्य आलें.

मानवी संस्कृतीचा इतिहास

मॅसिडोनिया संस्थान ग्रीसच्या उत्तर भागांत असून हळूहळू त्याने आपली उन्नति करून घेतली होती. फिलिफ राजा मॅसिडोनियन साम्राज्य अलेक्झांडर हा योद्धा आणि मुत्सद्दी पण होता. त्यानेच मॅसिडोनियाचें राज्य वाढविलें व ग्रीस आपल्या ताब्यांत ठेविलें. त्याचा मुलगा अलेक्झांडर हा जगविल्यात पुरुष होऊन गेला. त्यानें ईजिप्त आणि हिंदुस्थानच्या पश्चिमेकडील आशियाखंडाचा सर्वभाग पादाक्रांत करून ग्रीक संस्कृति पूर्वेकडे आणिली. काबूलच्या मार्गानें खायबर खिंडीतून तो हिंदुस्तानांत उतरला व पंजाब प्रांत जिंकल्यावर आणखी पूर्वेकडे जाण्याचा त्याचा इरादा होता. पण त्याच्या सैन्यानें नाखुषी दर्शविल्यावरून तो परत फिरला (ख्रि. पू. ३२४) व नंतर एका वर्षांतच वारला.

जगाच्या सांस्कृतिक इतिहासांत अलेक्झांडरचा दर्जा फार मोठा आहे. ' पूर्व आणि पश्चिम ' खंडांचा संयोग करून सर्वत्र एक साम्राज्य आणि एक संस्कृति करून सोडावी असा त्याचा विचार होता व त्याला कांहीं यशहि आलें होतें. अलेक्झांडरच्या दिग्विजयामुळें ग्रीक संस्कृति जी सर्व पूर्वपश्चिम राष्ट्रांवर पसरली तिला ' हेलेनिझम ' असें विशिष्ट नांव आहे. हिंदुस्थान ते इटलीपर्यंत ग्रीक भाषा आणि विद्या हीं सब राज्यांतून सुरू झाली व बरीच शतके टिकलीं. व्यापारी दळणवळण इतकें सुरू झालें कीं, चीनचें रेशीम युरोपखंडांत येऊं लागलें. वाढ्या आणि कला या बाबतींत तर कडेलोट झाला होता म्हणण्यास हरकत नाही. या काळांतील सांक्रोटोस, प्लेटो, अरिस्टॉटल यांसारखे तत्त्वज्ञानी

मध्ययुगीन संस्कृति

इंडित जगाला अद्याप ललामभूत होऊन राहिलेले आहेत. अलेक्-
झांडरच्या वंशजांनी ईजिप्तमध्ये अलेक्झांड्रिया येथे एक शास्त्रीय विश्व-
वेद्यालय जे चालविले त्याची कीर्ति त्रिखंड गाजली आहे. पाश्चात्य
भूमितीचा जनक युक्लिड, ज्योतिषी हिपार्कस, पहिले वाफेचे इंजिन
शोधून काढणारा इंजिनियर हेरो यांसारखे शास्त्रज्ञ अलेक्झांड्रिया विश्व-
वेद्यालयांतीलच होत. अलेक्झांड्रिया येथील ग्रंथसंग्रहालयहि फार मोठे
असे. त्यांत लाखों पुस्तके असत. त्या वेळीं ग्रीक साम्राज्यभर खेड्यांतूनहि
ग्रंथालये असत. नवीन ग्रंथ काढणे, जुने नकलणे, त्यांचा प्रसार
करणे वगैरे वाङ्मयसंवर्धनाचे आजचे विविध प्रयत्न त्या वेळींहि
चाललेले असत.

अलेक्झांडरनंतर मात्र ग्रीक साम्राज्य डबघाईस आले. त्याच्या
निरनिराळ्या प्रांतांवरील सुभेदारांत चुरशीची
ग्रीकसाम्राज्याचा नाश
भांडणे लागली व हळू हळू एकेक प्रांत साम्रा-
ज्याच्या कक्षेतून जाऊ लागला. शेवटीं ख्रि. पू. दुसऱ्या शतकाच्या
मध्यांत रोमन साम्राज्याचा सर्व ग्रीक प्रदेशावर पगडा बसला व
ग्रीक संस्कृतीचा लय रोमन संस्कृतीत झाला.

ग्रीक संस्कृतीच्या पायावर पाय ठेवून रोमन संस्कृति पुढे आली.
ग्रीक आणि रोमन या दोन लोकांत बरेचसे साम्य
संस्कृतींची तुलना दिसत असले तरी, बरेच फरकहि आहेत. दोघेहि
स्वतंत्रताप्रिय, पण रोमन लोक या गुणांत ज्यास्त होते. हे मात्र खरे
ही, ग्रीक लोक ज्यास्त बुद्धिमान् आणि कोंवळ्या अंतःकरणाचे असत.
पण कोंवळे मन चंचल असत म्हणून ग्रीक राष्ट्रांत राज्य टिकविण्या-

मानवी संस्कृतीचा इतिहास

जोगे गुण आले नाहीत. कलाकौशल्यादि शास्त्रांत ग्रीकांचा श्रेष्ठपणा, तर कायदेकानू आणि व्यवहार यांत रोमन लोकांचा हातखंडा ! व्यक्तिस्वातंत्र्याचें स्तोम माजवून ग्रीकांनीं आपल्या स्वातंत्र्यावरच गदा आणली, तर रोमन लोकांनीं राष्ट्राभिमान लोकांत जागृत करून स्वदेशाचें कल्याण करण्याकडे लक्ष ठेविलें.

याप्रमाणें ग्रीक आणि रोमन यांच्यांत निरनिराळ्या गुणांचें आधिक्य होतें; व या एकंदर गुणांचा युरोपखंडांतील पुढील राष्ट्रांस फार उपयोग झाला.

ग्रीक साम्राज्य बुडवून आपण त्या जागीं आल्यानंतर रोमन कार्येजर्मी रोमचा साम्राज्याला शांततेनें रहातां आले नाहीं. आफ्रिकेच्या जिवापाड झगडा उत्तर किनाऱ्यावरील कार्येज राष्ट्रांनें युरोपच्या दक्षिण किनाऱ्यावर स्वाऱ्या करून बहुतेक भाग ताब्यांत ठेवला होता. तेव्हां साहजिकच रोमला आपलें राज्य कायम राखण्याकरितां या कार्येजियन म्हणजेच सेमेटिक कुळांतील आर्येतर लोकांशीं जिवापाड झगडावें लागलें. कार्येजियन लोकांचें आरमार फार मोठें व बलिष्ठ होतें. त्यांचा विख्यात सेनापति हानिबाल यानें रोमन लोकांना कित्येकदां धूळ चारली होती. पण अखेरीस रोमन लोकांचाच जय होऊन कार्येज साम्राज्य धुळीस मिळालें; व रोमन साम्राज्य स्पेन-पासून आशियामायनपर्यंत भूमध्यसमुद्राच्या दोन्ही किनाऱ्यांनीं पसरलें (ख्रि. पू. १४६). हानिबाल हा जगांतील श्रेष्ठ योद्ध्यांपैकीं गणला जातो व त्यानें चालविलेलें दुसरें प्युनिक युद्ध संबंध मानवी इतिहासांत घडून आलेल्या प्रचंड युद्धांपैकीं एक म्हणतां येईल.

मध्ययुगीन संस्कृति

शेतकी आणि सदाचरण यांनी राहणारे रोमन लोक श्रीमंत आणि रोमन साम्राज्यांतील सत्ताधारी होत चालल्यावर त्यांच्यात दुर्गुण शिरून राज्यकारभार लागले, स्वार्थ डोकावून लागला आणि त्यामुळे पुढाऱ्यापुढाऱ्यांत भांडणे सुरू झाली. रोमन लोकांत मोठमोठे योद्धे होऊन गेले. या योद्ध्यांनी, आपली छाप राज्यकारभारावर असावी म्हणून युद्धे उकरून काढली. जो सर्वांत शूर तो राज्याचा नेता अशी स्थिति प्राप्त झाली. मेरिसस, सल्ला, पापी, सीझर वगैरे सेनापती एकामागून एक राज्याधिकारी झाले. सीझरला तर बादशहाप्रमाणे सर्व अधिकार होते व त्याला राजमुकूटहि अर्पण करण्यात येत होता. म्हणजे लोकशाहीचे रूपांतर पुन्हां राजशाहीत झाले. तेव्हां पुन्हां स्वतंत्रवृत्तीच्या काहीं रोमन पुढाऱ्यांना हे न आवडून सीझरचा खून करण्यांत आला.

सीझरचा पुतण्या ऑक्टेव्हियन सीझर हा जेव्हां पुढारी झाला, तेव्हा त्याने राजा होण्याचा घातुक अभिलाष रोमन बादशाही व न्हासास आरंभ धरला नव्हता, तरी त्याला राजाच्या वरची पदवी ' ऑगस्टस ' ही देण्यांत आली व त्याच्यापासून रोमन बादशाहीस सुरुवात झाली (ख्रि. पू. २७). सर्व रोमन बादशहा सैन्याच्या बलावरच सत्ता गाजवीत. साम्राज्यांत सीनेटचा म्हणजे लोकप्रतिनिधिमंडळाचा बोज मुळीच राहिला नाही. मात्र साम्राज्य अतोनात वाढले. ब्रिटनवर रोमन राज्य आले व हिंदुस्थानच्या सरहद्दीपर्यंत रोमन सैन्य येऊन थडकले. पण लवकरच त्याची वाढ खुंटली व उतरती कळा लागली. रानटी लोकांचे एकसारखे हल्ले सुरू

मानवी संस्कृतीचा इतिहास

होऊन रोम पडलें (इ. स. ४१०). इ. स. ४ थ्या शतकांत कान्स्टंटार्इन बादशहानें पूर्वेस कान्स्टंटिनोपल राजधानी करून जें बिशान्टिअम साम्राज्य स्थापिलें होतें तें मात्र पुढें एक हजार वर्षेपर्यंत टिकून राहिलें. नंतर तें तुर्कांच्या ताब्यांत गेलें.

ज्या रानटी लोकांच्या हल्ल्यांनीं रोमन साम्राज्य नष्ट झालें ते रानटी युरोपांत रानटी लोक म्हणजे गॉथ आणि हूण हे होत. गॉथ लोकांचा धुमाकूळ लोक स्वीडनमधील व हूण हे आशियाखंडांतले होते. फ्रँक आणि जर्मन टोळ्याहि लुटालुटीच्या शोधांत रोमन साम्राज्यावर तुटून पडल्या होत्या. पण या सर्व रानटी लोकांनाहि रोमन सुधारणा घ्याव्या लागल्या.

आजच्या जगावर रोमन संस्कृतीचा ठसा अगदीं दिसून येण्यासारखा पडला आहे. रोमन कायदेकानू आणि राजनीति या रोमन संस्कृतीचा आधुनिक जगावर ठसा तर आज पाश्चात्य संस्कृतीनें स्वीकारल्या आहेत. रोमन पद्धतींवर बांधल्या गेलेल्या व जाणाऱ्या इमारती जिकडेतिकडे दिसतात. सर्वच रहदारीचे उत्तम रस्ते करणें व मान्याच्या जागीं लष्करी वसाहती ठेवणें या गोष्टी आजचीं सुधारलेलीं राष्ट्रे करीत आहेतच. ग्रीक अमदानींत जी सर्वत्र अशांतता व बखेडा माजला होता तो सीझर, ऑगस्टस वगैरे बादशहांच्या राज्यसुधारणांमुळे नाहीसा होऊन 'रोमन शांतता' असा वाक्प्रचारच पडला. लॅटिन भाषा आणि चालीरीती ह्या इटली, गॉल, स्पेन आणि इतर देशांतून रुजल्या. इटालियन, फ्रेंच, स्पॅनिश आणि पोर्तुगीज भाषांना 'रोमान्स' भाषा म्हणतात. ख्रिस्ती धर्माचा रोमन साम्राज्यानें अंगि-

मध्ययुगीन संस्कृति

कार केल्यामुळे रोम येथेच त्या धर्माचे आद्यपीठ स्थापन होऊन मुख्य शंकराचार्य जे पोप त्यांची सर्व ख्रिस्ती लोकांना ताकीदपत्रे रोमहूनच सुटू लागली. आजहि कॅथॉलिक ख्रिस्ती लोकांचे धर्मपीठ रोम येथे आहे.

रोमन साम्राज्य हे गुलामांचे साम्राज्य म्हणता येईल. कारण त्यांत रोमन साम्राज्य रोमन लोकांनीं जिकून आणलेले गुलामच जास्त गुलामांनीं चालविले! होते. स्वातंत्र्य फार थोड्या लोकांना असे. त्यामुळे साम्राज्य आंतून पोखरले गेले. रोमन लोक चांगले शिकलेले असत, पण त्यांना शिकविण्याचे काम त्यांचे ग्रीक गुलाम करीत ! नाटक, खेळ, सामने या करमणुकींना तर ऊत आला होता. व्यापारी दळण-वळण तर संबंध जगभर होते. रोमची सोन्याची नाणीं यामुळे सर्व देशांतून आढळत असत.

उत्तरार्ध

रोमन साम्राज्य मोडल्यानंतर दोन शतकांपर्यंत युरोपभर रानटी लोकांचा धुमाकूळ चालला होता. शहरांतून मात्र सुधारणा नाहीशी झाली नव्हती. पण इतरत्र वित्त आणि जीवित यांची सुरक्षितता नव्हती. कांहीं रानटी राजे मात्र रोमन राजांचे अनुकरण करून त्यांच्या सुधारणा चाळू ठेवीत. मोंगली हूण किंवा तार्तर हे पांचव्या शतकांत फार प्रबळ झाले होते. त्यांचा प्रसिद्ध पुढारी अट्टिल हा गॉलपर्यंत चढाई करून गेला होता, तेव्हां इतर रानटी टोळ्यांनीं एकत्र होऊन त्याचा चेलान्स येथे पराभव केला (इ. स. ४५१). पण पुढील वर्षी तो इटलीवर चालून गेला. याच वेळेस कांहीं इटालियन लोकांनीं पळून जाऊन व्हेनिस

मानवी संस्कृतीचा इतिहास

येथे नवी वस्ती केली व पुढील इतिहासांतील सुप्रसिद्ध व्हेनिस राज्याचा पाया घातला. सहाव्या शतकांत पश्चिम युरोपांत सर्व सुधाराणांचा लोप होऊन अंधःकार पसरला होता; त्याच सुमारास फ्रँक लोकांनी एक नवे साम्राज्य उदयास आणले. या फ्रँक साम्राज्याने मुसलमानांना थोपवून धरले, इतकेच नव्हे तर सर्वत्र माजलेली बंडाली मोडून पुनः युरोप एकसूत्री केले. या फ्रँक साम्राज्यांत शर्लेमान नांवाचा जगविख्यात बादशहा होऊन गेला (आठव्या शतकाच्या उत्तरार्धात). हा मोठा योद्धा व मुत्सदीहि होता. त्याने जर्मनी आणि इटली काबीज करून रोम येथे आपल्याला पोपकडून राज्याभिषेक करवून घेतला. या वेळेपासून पोप आणि इटलीचा बादशहा यांनी 'पवित्र रोमन साम्राज्य' पुन्हा चालू करून जगाच्या इतिहासाचे केंद्रस्थान रोम शहरी ठेविले. बादशहाकडे लोकांचे ऐहिक संरक्षण व पोपकडे पारलौकिक कल्याण असल्यामुळे पुन्हा युरोपखंडाची उन्नति होऊ लागली.

शर्लेमानच्या मृत्यूनंतर जर्मनी आणि फ्रान्स विभक्त झाले. बाल्टिक आणि उत्तर समुद्रावरील चांच्या लोकांनी रशिया-नॉर्थमेन ऊर्फ चांच्यांची सर्वत्र सत्ता वर राज्य चालविले. याच नॉर्थमेननी नवव्या शतकांत इंग्लंड घेऊन तेथील अल्फ्रेड राजाला हांकून लाविले. नंतर यांनी पुढे अमेरिकेत पाऊल टाकले.

अकराव्या शतकांत नॉर्मन लोकांनी इंग्लंड जिंकून इंग्लंडचा स्विकृती आणि युसल- आणि फ्रान्सचा आजतागायत टिकणारा संबंध मान यांमध्ये धर्मेपुढे जोडून दिला. इकडे पूर्वेस अरब लोकांचे सामाज्य चांगल्या स्थितीत नांदत होते. पश्चिमेपेक्षा पूर्वेकडेसच विद्या आणि

मध्ययुगीन संस्कृति

कला यांचें माहेरघर दिसत होतें. ज्यू आणि अरब लोकांना ॲरिस्टॉटलचें तत्त्वज्ञान जास्त अवगत असून इतर शाखांतहि त्यांनीं प्राविण्य संपादलें होतें. अरबांचे भाऊबंद जे तुर्की लोक त्यांनीं पुन्हां मुसलमानी अंमल वाढविण्याची खटपट केली. ख्रिस्ती धर्मानुयायांचें मुख्य धर्मक्षेत्र जें येरुशलेम तें तुर्कांच्या हातीं असल्यानें त्याची मुक्तता करण्यासाठीं युरोपांतून बऱ्याच मोहिमा गेल्या. पण १९१८ पावेतो येरुशलेम तुर्कांच्याचकडे होतें. तथापि अकराव्या बाराव्या शतकांतील ख्रिस्तीधर्मयुद्धांमुळें संबंध युरोपखंडांत ख्रिस्ती धर्माबद्दल फार जागृति होऊन धर्मरक्षणाकरितां कां होईना पण सर्व ख्रिस्ती राष्ट्रे मुसलमानांविरुद्ध एक झालीं.

आजच्या काळच्या मानानें पाहिल्यास मध्ययुगांत विद्येची प्रगति फारशी झाली नव्हती. रोमन संस्कृति नष्ट झाल्या-
विद्यापुनरुज्जीवन व उच्च शिक्षणसंस्थांची स्थापना पासून शर्लेमानचें साम्राज्य होईपर्यंत तर युरोप अज्ञानांधःकारांत होतें असें म्हणावें लागेल. शर्लेमान राजानें देवळें आणि मठ गांतून शाळा सुरू केल्या. त्या शाळांतून भिक्षुक लोक लॅटिन भाषेंतून धार्मिक ज्ञान देत. ॲरिस्टॉटल आदि तत्त्वज्ञान्यांचे ग्रंथहि अभ्यासिले जाऊन त्यांवर वादविवाद आणि टीका होत. तथापि बहुजनसमाज अगदीं निरक्षर होता व त्यामुळें उपाध्याय-वर्गाचा त्याच्यावर सहज पगडा बसे. पुढें पुढें जेव्हां युरोपखंडांत शांतता येऊं लागून व्यापार आणि दळणवळण वाढलें व शहरांतून सुखसोई आणि स्वास्थ्य हीं लोकांना मिळूं लागलीं तेव्हां विद्याहि वाढूं लागली. हा विद्येच्या उदयाचा काळ मोठा संस्मरणीय धरला जातो.

मानवी संस्कृतीचा इतिहास

मुख्यतः इटलीत स्वतंत्र शहरांतून ही विद्यावृद्धीची लाट उसळून लिसबन, पॅरिस, ब्रुजेस, लंडन, अँट्वर्प, हॅम्बर्ग वगैरे इतर राजधान्यांतूनहि पसरत चालली. बाराव्या शतकांत रोमन कायदेकानूंचा अभ्यास पुन्हां सुरू झाला. बोलोना विश्वविद्यालयांत या कायद्यांचा अभ्यास करण्यासाठी बाहेरून विद्यार्थी येऊ लागले व इतर शहरांतूनहि साधारणतः चर्चला जोडूनच कॉलेजें आणि विद्यापीठें निघू लागली. सॅलामांका (स्पेन) व पॅरिस विद्यापीठांचा लौकिक त्या वेळीं फार मोठा होता.

या वेळीं ग्रीक विद्याहि ऊर्जितावस्थेस आली. कारण इटालियन शास्त्रीय संशोधनाला पंडित आणि कारागीर प्राचीन ग्रीक संस्कृतीला आरंभ उचलून धरू लागले. तथापि ' जुनें तें सोनें ' असें न मानतां जुन्या विद्येला कसाला लावून त्यांतला बरावाईटपणा बाहेर काढण्यांत येत असे. म्हणजे विद्वान् लोकांत चिकित्साबुद्धि वाढली व एकंदरीनें सर्वत्र जिज्ञासा उत्पन्न झाली. यामुळे सर्वच बाजूनीं सुधारणा आणि संशोधन हीं होऊं लागलीं. ऑक्सफोर्डाचा एक भिक्षुक रॉजर बेकन म्हणून जो होता त्यानें लोकांत शास्त्रीय बुद्धि जागृत केली. ' प्रयोग करा ' ' प्रयोग करा ' असें तो वारंवार बजावीत असे. वल्ह्याखेरीज समुद्रांतून नावा जातील, जनावरांनीं ओढल्याखेरीज गाड्या चालतील व पक्ष्यांप्रमाणें माणसाला हवेंतून उडतां येईल असें यानें जें सहाशें वर्षांपूर्वीं भविष्य केलें होतें तें तंतोतंत खरें ठरलें आहे. अशा रीतीनें सर्व युरोपभर वाङ्मय आणि कला या शाखांत सर्वांगीण प्रगति होऊन शास्त्रीय संशोधनाचाहि पाया घातला गेला.

मध्ययुगीन संस्कृति

वर सांगितल्याप्रमाणें लोक जसजसे सुशिक्षित आणि चिकित्सक धर्मसुधारणेची लाट बरत चालले तसतशी त्यांच्यांत धर्मसुधारणेबद्दल व पोपाच्या सत्तेला आस्थाहि उत्पन्न होऊं लागली. आपल्या धर्मांतील ओहोटी उपदेश तरी काय आहेत, ते बरोबर आहेत कीं नाहींत, आपले गुरुजी सांगतात त्यावर विश्वास ठेवावा कीं नाहीं, भिक्षुकांचें वर्तन नीतीला धरून आहे कीं नाहीं, यांसारख्या शंका सुधारकांना येऊं लागून त्यांनीं धार्मिक व्यवहारासंबंधी जाहीर चर्चा सुरू केल्या. तेव्हां मात्र पोपचें आसन डळमळूं लागलें. कारण चर्चेचें साम्राज्य लोकांच्या अंतःकरणावरच असणार व तें अंतःकरण जर धर्माधिकाऱ्यां विरुद्ध बनूं लागलें तर साम्राज्य टिकणार कोठून ? पोप किंवा धार्मिक सत्ता याचें सैन्य म्हणजे ' मंक ' किंवा भिक्षू. या सैन्यामार्फत धर्माधिकार चालत असे. पण जेव्हां हे भिक्षू अगदीं अनाचारी व धार्मिक कामाला नालायक असे आढळून येऊं लागले, तसेंच पोपसकट सर्व धर्माधिकाऱ्यांमध्ये मानाच्या जागांबद्दल मोठीं भांडणें होऊं लागलीं, तेव्हां साहजिकच त्यांच्याविषयींची श्रद्धा लोकांतून उडाली व वाइक्रीफ, लूथरसारखे धर्मसुधारक निघाले. छापण्याची कला निघाल्यापासून तर बायबल पुष्कळांच्या घरीं मिळूं लागलें व त्यामुळें प्रत्यक्ष पुरावे दाखवून पोप व त्यांचे अनुयायी यांच्याशीं भांडतां येऊं लागलें. इंग्लंड, स्कॉटलंड, स्वीडन, नॉर्वे, डेन्मार्क, जर्मनी (उत्तर) वगैरे राष्ट्रांनीं पोपची सत्ता झुगारून देऊन सर्व धार्मिक सत्ता आपल्याकडे ठेवली. या धर्मसुधारणेला आणखी बरेच फांटे फुटले, व नवीन नवीन धर्मपंथ निघाले. याप्रमाणें एके वेळीं संबंध युरोपखंडावर गाजत असलेलें

मानवी संस्कृतीचा इतिहास

पोपचें वर्चस्व अगदीं संकुचित होऊन ते आतां जवळजवळ नामशेष झाले आहे. हल्लीं फक्त रोमन कॅथॉलिक ख्रिस्ती लोक पोपला आपला धर्मगुरु असें मानतात.

मध्ययुगांत आणखी एक महत्त्वाची गोष्ट घडून आली, ती म्हणजे सरंजामी पद्धत व तिचे गुणदोष सरंजामी पद्धतीचा उदय. पहिल्या प्रकरणांत समाजाची घडण कशी बनत जाते हें सांगत असतांना मनुष्य आत्मसंरक्षणासाठीं आपले कांहीं हक्क दुसऱ्याच्या स्वाधीन करून त्याचा गुलाम कसा बनतो हें दाखविलें आहे. हीच गोष्ट अशांततेच्या काळांत घडते. आपलें जीवित आणि वित्त यांचें रक्षण होण्याकरितां असहाय मनुष्य आपल्याहून बलिष्ठ माणसाला कांहीं खंडणी देऊन त्याचा नोकर बनतो. हा बलिष्ठ मनुष्य आपल्याहून वरचढ अशा तिसऱ्याच मनुष्याची मदत घेत असतो. तिसरा चवथ्याची घेतो. याप्रमाणें पायरीपायरीनें ही गुलामगिरीची सांखळी खालपासून वरपर्यंत पोहोंचलेली असते; एक शहर दुसऱ्याच्या अंकित, एक राजा किंवा धर्माधिकारी आपल्यापेक्षां बलवान् माणसाचा नोकर अशा पद्धतीनें च ही बने. ही सरंजामी पद्धत इतकी रूढ होऊन बसली कीं, सरंजामी सरदार पुढें स्वतंत्र राजे बनून बेजबाबदार झाले. त्यांनीं रोमन साम्राज्याच्या नाशानंतर रानटी टोळ्यांचा धुव्वा उडवून युरोपियन राष्ट्रांना सुरक्षितता आणली असली तरी हेच सरदार पुढें वरचढ झाले व त्यांना निर्बल करण्यासाठीं राज्यकर्त्यांना मोठमोठे उपाय करावे लागले. ही सरंजामी पद्धत इंग्लंड, फ्रान्स, जर्मनी, इटली या मोठमोठ्या राष्ट्रांना पोखरू लागली. तेव्हां राजे लोक सरंजामी सरदारांशीं युद्ध करूं

भारतीय संस्कृतीचा अखंड विकास

लागले व हळू हळू तिला दडपू लागले. तथापि अद्याप ती अजिवात नाहीशी झाली नाही. तरी पण ती आज फारशी जाचक नाही.

पण सरंजामी पद्धत मोडत चालल्यापासून राजसत्तेला जोर चढला व राजे जुलमी होत चालले. त्यांच्या जुलमाचे सुधारलेले जुलम प्रकार सुधारलेल्या काळाप्रमाणे सुधारलेलेच असत. तेव्हां लोकांमध्ये राजसत्तेला आळा घालण्याची चळवळ सुरू झाली. तिचे पर्यवसान लोकशाही किंवा पार्लमेंटरी राज्यपद्धति यांत झाले.

प्रकरण ६ वे

भारतीय संस्कृतीचा अखंड विकास

या प्रकरणांत ख्रि. पू. १५०० पासून मध्ययुगाच्या अखेरपर्यंत भारतीयोंची अव्याहत (सुमारे इ. स. १५००) तीन हजार वर्षांचा चाललेली परंपरा हिंदुस्थानचा इतिहास व भारतवर्षाची संस्कृति या काळात काय होती या दृष्टीने पहावयाचा आहे. या देशाच्या विशिष्ट रचनेमुळे याची संस्कृति इतर राष्ट्रांपेक्षा अगदी निराळी व सतत टिकणारी अशी आहे. ज्याची भाषा, वाङ्मय आणि सामाजिक-धार्मिक संस्था हीं गेलीं तीनचार हजार वर्षे कांहींहि प्रतिबंधांना न जुमानतां टिकून आहेत असें दुसरे उदाहरण चीनखेरीज संबंध जगांत आढळणार नाही. वैदिक कालापासून अकराव्या शतकांत मुसलमानी वर्चस्व जाणवू लागेपर्यंत भारतीय संस्कृति सर्वांगांनी विकास पावत होती. केवळ वेदांत, तत्त्वज्ञान किंवा ईश्वरविषयक

मानवी संस्कृतीचा इतिहास

ज्ञान यांतच भारताने अद्वितीय प्राविण्य संपादिले होते असे नसून सर्व विद्या आणि कला यांत सुद्धा आघाडी मारली होती. आजपर्यंत भारतीय संस्कृतीला मारक अशा अनेक गोष्टी होऊन गेल्या आहेत. पण त्या संस्कृतीच्या अंगीच इतका जीवटपणा किंवा चिवटपणा आहे की, ती वैदिक काळी होती तशीच जवळजवळ आजही आहे. शक, हूण इत्यादि बारीकसारीक परकीय संस्कृती मागेच तिने आपल्या विशाल उदरांत गडप केल्या व इस्लामी आणि ख्रिस्ती या मोठ्या संस्कृतींशी ती आज अनेक शतके टकरा देत आहे. पण तिच्यांतील सत्त्व गेले नाही. असो. आतां पौराणिक कालानंतर हिंदु संस्कृति कशी विकसत गेली तें पाहूं.

वैदिक, पौराणिक कालानंतर हिंदुस्थानच्या इतिहासांतील सर्वांत बुद्ध व बौद्ध धर्माचा पहिली थोर व्यक्ति म्हणजे गौतम बुद्ध होय. त्याचा आशियाखंडभर प्रसार जन्म एका राजकुळांत झाला (ख्रि. पू. ५६० चा सुमार). पुढे संसाराविषयी त्याला बीट येऊन तो आत्म्याच्या खऱ्या उन्नतीकरितां बाहेर पडला व घोर तपश्चर्या करून त्याने निर्वाणाचा (अक्षय्य सुखाचा) मार्ग शोधून काढला. तो मार्ग म्हणजेच बौद्ध धर्म. बुद्धाने सामान्य जनाला समजेल व पटेल अशी नीतितत्वे उपदेशिली आहेत. जन्म हीच मुळी मनुष्यावरची मोठी आपत्ति आहे व ती चुकविण्यासाठी त्याने सत्कर्म जोडले पाहिजे; व हे सत्कर्म जोडण्यासाठी त्याने चोरी, शिंदळकी, खून, खोटेपणा, निंदा, अश्लीलपणा, लोभीपणा, द्वेष व अज्ञान हीं टाळलीं पाहिजेत. भाषण, आचरण, विचार, आठवणी, श्रद्धा, कर्म व उपजीविकेचे साधन हीं शुद्ध

भारतीय संस्कृतीचा अखंड विकास

आणि सात्त्विक ठेविली पाहिजेत. तसेंच मनःशांतीसाठी माणसाने बौद्ध संघांत दाखल होऊन वैराग्याने काळ कंठिला पाहिजे. ही धर्म-तत्त्वे पुढील भक्तिमार्गातील तत्त्वांप्रमाणे सामान्य अशिक्षित बहुजन-समाजाला पटून लगेच थोड्याच वर्षांत बौद्ध धर्माचा हिंदुस्थानांत आणि बाहेरहि प्रसार झाला. चीन, जपान, तिबेट, नेपाळ, भूतान, अफगाणिस्तान, सुमात्रा, जावा, सीलोन, सयाम वगैरे आशियाखंडां-तील मोठमोठ्या देशांतून बौद्ध धर्माचा बरेच अनुयायी मिळाले. खुद्द हिंदुस्थानांत अशोक सम्राटाने धर्मप्रचारक चोहोंकडे पाठवून या धर्माचा सर्वत्र फैलाव केला. पुढेहि तीनचार शतके याचा उत्कर्ष होत होता. पण इ. सनाच्या आठव्या शतकापासून ऱ्हास होऊं लागून लवकरच तो हिंदुस्थानांतच नामशेष होऊन गेला. सिलोन, ब्रह्मदेश, जपान या देशांतून मात्र तो अद्याप टिकून आहे.

बौद्धधर्माच्या उदयाच्या सुमारासच महावीराने जैनधर्माचा पुरस्कार जोराने केला. तोहि बुद्धाप्रमाणेच विरक्त होऊन
जैनधर्म खरा मोक्ष मार्ग शोधण्याच्या खटपटीस लागला होता. अखेरीस त्याने आपला जैन धर्म स्थापन केला. याहि धर्मांत लोकांनी भिक्षू आणि भिक्षुणी होऊन सर्वसंगपरित्याग करून मठांतून रहावे अशी आज्ञा आहे. परमात्मा म्हणून कोणी नाही; मनुष्य आणि इतर प्राणी यांच्याप्रमाणेच झाडे, वायु, अग्नि यांना जीव आहे; हिंसा अगदी निषिद्ध आहे; स्वतःच्या वासना मारून मनुष्याने कर्मांतून मुक्त व्हावयाचे आहे. यांसारखी जैनतत्त्वे अगदी सार्धी पण वैदिक धर्माच्या जरा विरुद्ध अशी आहेत.

मानवी संस्कृतीचा इतिहास

हा जैन धर्म हिंदुस्थानाच्या बाहेर न जातां हिंदुस्थानांतच कांहीं ठिकाणीं पसरला. मुख्यतः दक्षिण हिंदुस्थानांत हा जैनधर्माचा संकोच रुजला होता. पण शैवपंथानें त्याची हकालपट्टी चालविली व तामिळ प्रांतांतून तर त्याला थारा मिळेनासा झाला. पुढें म्हैसूर प्रांतांत लिंगायतधर्म येईपावेतो (१२ वें शतक) त्याची चहा होती. तीहि नंतर रामानुजी पंथानें नाहींशी केली. आज जैन लोक संख्येनें फार थोडे असून सर्व हिंदुस्थानभर विखुरले आहेत.

वरील बौद्ध आणि जैन हीं हिंदु धर्माचींच फळे असून त्यांनीं अहिंसा तत्त्व व भक्तिमार्ग मूळच्या हिंदु संस्कृतींत अहिंसा—प्राण्यांची हत्या न करणे—हें मोठें उदात्त तत्त्व दृढमूल करून टाकलें. या तत्त्वामुळे हिंदु धर्माचा जसा कांहीं फायदा तसा तोटाहि झाला आहे, हें कबूल केलें पाहिजे. जैन आणि बौद्ध संप्रदायांना अनुसरून बहुजनसमाजाला मानवेल असा जो दुसरा एक सोपा पंथ हिंदु धर्माच्या पोटांतून निघाला तो भक्तिमार्ग. ईश्वर हा आपला जिवलग व अगदीं बापासारखा असून तो प्रत्यक्ष आपली काळजी घेतो, त्याच्या व आपल्या-मध्ये रदबदली करण्यास कोणी मध्यस्थ लागत नाहीं ही जाणीव भक्ताला दिली गेल्यामुळे व केवळ ईश्वराचें नामस्मरण केल्यानें मोक्ष मिळतो अशी ज्याची दृढ भावना झाल्यामुळे या भक्तिपंथाला लाखों अनुयायी मिळाले; व आज तो अनेक नांवांनीं हिंदु समाजांत जोमानें वाढत आहे व हिंदु धर्माला चिरंजीव करीत आहे. कारण कोठल्याहि धर्मांतलें सार यांत आहे व आचरण्यास याच्याइतका दुसरा सोपा धर्म नाहीं.

भारतीय संस्कृतीचा अखंड विकास

गौतम बुद्धाच्या काळची भारताची संस्कृति बौद्ध ग्रंथांवरून अज-
बुद्धकालीन हिंदु संस्कृति मावता येते. त्या वेळीं ग्रामपंचायती असून गांवांतून
सभागृहे बांधलेली असत. जमिनीवर मालकी
व्यक्तीची नसे. लोक राजा निवडीत. त्या काळांत धंदे चांगले चालत
असून धंद्यांचे संघहि असत. नाणीं व हुंडया चालत व वहातुकीला
जलमार्ग आणि खुष्कीचे मार्ग दोन्ही मोकळे होते. यावरून सुमारे
२५०० वर्षांपूर्वीचा हिंदुसमाज किती सुधारला होता हे दिसून येते.

आतां हिंदुस्थानचा मागचा राजकीय इतिहास पहावयाचा म्हणजे
अनेक राजघराण्यांची माहिती द्यावी लागेल. पण
अशोकाचें साम्राज्य सांस्कृतिक इतिहासाला त्याची फारशी गरज नाही.
प्राचीन काळचें पहिलें प्रख्यात राजघराणें म्हणजे मौर्यांचें. या घरा-
ण्यांत अशोक चक्रवर्ती होऊन गेला. त्यानें उत्तम प्रकारें राज्य चाल-
विलें व वाढविलेहि. त्यानें दगडांवर व खांबांवर आपल्या आज्ञा लिहून
ठेवलेल्या अद्याप पहावयास मिळतात. त्यानें बौद्धधर्माचा उपदेश
करण्यासाठीं काश्मीर, इराण, सिलोन व अलेक्झांड्रियापर्यंत दूरवरहि
प्रचारक पाठविले होते. अशोकाच्या पूर्वी सरासरी अर्धें शतक अलेक्-
झांडरनें हिंदुस्थानावर स्वारी करून पंजाब आपला सुभा बनविला
होता. पण अशोकानें अफगाणिस्तानहि आपल्या साम्राज्यात घेतला;
व परकीयांचा हात हिंदुस्थानांत मुळींच शिरकूं दिला नाही. पण
अशोकानंतर पांच शतकेपर्यंत कोणीहि बलाढ्य सम्राट झाला नाही
व जिकडेतिकडे बेबंदशाही माजली. तेव्हां पुन्हां परकीयांच्या स्वाऱ्या
हिंदुस्थानावर सुरू झाल्या.

मानवी संस्कृतीचा इतिहास

हिंदुस्थानच्या पश्चिमेस बॅक्ट्रिया आणि पार्थिया हीं दोन राज्ये परकीयांच्या हिंदुस्थान-अशोकाच्या काळांत भरभराटींत होती. हीं ग्रीक वर स्वाभ्याः कुशान साम्राज्य साम्राज्य दुर्बल झाल्यानंतर फुटून स्वतंत्र झालेली होती. बॅक्ट्रियन लोक ग्रीक संस्कृतीचे होते; पण पार्थियन आजच्या अफगाण लोकांप्रमाणे डोंगरी असत. पुढे शक आणि कुशान या मध्य-आशियांतील रानटी टोळ्यांनीं हीं राज्ये बुडवून हिंदुस्थानांत प्रवेश केला. कुशान लोकांचें राज्य काशीपासून इराणापर्यंत पसरलें असून पेशावर ही त्यांची राजधानी होती. त्यांचा सुप्रसिद्ध राजा कनिष्क (इ. स. १२०) यानें अशोकाप्रमाणे बौद्धधर्माला बरीच चालना दिली. नागार्जुन, अश्वघोष व वसुमित्र यांसारखे बौद्ध ग्रंथकार याच्या अमदानींतच उदयास आले. वास्तुशिल्प आणि मूर्तिशिल्प व इतर कलाहि कनिष्कानें आश्रय देऊन वाढविल्या. सारानाथ, अमरावती व मथुरा येथील प्रेक्षणीय शिल्प याच्याच वेळचें आहे.

कुशान घराण्याच्या अमदानींत इराणांत सस्सन घराण्याचा अंमल होता. या सस्सन राजांनीं हिंदुस्थान काबीज कर-
सस्सन व आंध्र ण्याचा बऱ्याच वेळां प्रयत्न केलेला दिसतो. याच काळांत दक्षिण हिंदुस्थानावर आंध्र राजांची सत्ता होती. हें घराणें ख्रि. पू. २२० ते इ. स. २२५ पर्यंत अव्याहत राजैश्वर्य भोगीत होतें. यांतील गोतमीपुत्र यज्ञश्री हा राजा अत्यंत बलिष्ठ होऊन गेला. आंध्र राजांनीं विशेषतः हालानें प्रचलित प्राकृत भाषेंत उत्कृष्ट वाङ्मय तयार करविलें. महाराष्ट्री भाषेंतील सप्तशती हा सुप्रसिद्ध प्राकृत ग्रंथ हालाच्याच नांवावर मोडतो.

भारतीय संस्कृतीचा अखंड विकास

इ. स. चवथ्यापांचव्या शतकांत उत्तर हिंदुस्थानांत गुप्त साम्राज्याचा मोठा दरारा होता. चंद्रगुप्तविक्रमादित्य यम साम्राज्य व हर्षाचे साम्राज्य (राज्यारोहण इ. स. ३७५) यांचे राज्य नर्मदेच्या उत्तरेस हिमालयापर्यंत व आरबी समुद्रापासून बंगालच्या उपसागरापर्यंत व्यापून राहिले होते. राज्यव्यवस्था किती उत्कृष्ट होती, याबद्दल पुरावा म्हणजे फा-हिन या चिनी प्रवाशाने प्रत्यक्ष पाहून लिहिलेली हकीगत होय. पाटलीपुत्र ही गुप्तांची राजधानी फार श्रीमंत व सुखी असून तेथे ज्यांत सहासातशे विद्यार्थी शिकत आहेत अशी दोन छात्रगृहे नामांकित होती. लोक अहिंसापर असून दारू, कांदा किंवा लसूणहि निषिद्ध मानीत. प्रजाजन सुखाने कालक्रमणा करीत होते. पण शंभर वर्षांतच पुन्हां हूण या परकीयांची स्वारी होऊन गुप्तसाम्राज्य लयास गेलें व त्याचीं शकले पडलीं. त्यांपैकीं एक मोठें राज्य म्हणजे कनोजचे. इ. स. ६०६त हर्षाने आजूबाजूची बंडाळी मोडून आपले राज्य विस्तृत केले. त्याच्याजवळ ६०,००० हत्तींचे दळ व एक लाख पायदळ होते. गुप्तसाम्राज्याएवढे साम्राज्य हर्षाने संपादन केले होते. याच्या अंमदानींत दुसरा एक चिनी प्रवासी (ह्वेनत्संग) हिंदुस्थानांत आला होता. त्यानें सर्व हिंदुस्थान पाहून बारीकसारीक हकीकतसुद्धां जी लिहून ठेविली आहे, ती वाचण्यासारखी आहे. हर्षाने विद्येस बरेच उत्तेजन दिल्यामुळे त्याच्या काळीं उत्कृष्ट ग्रंथ लिहिले गेले. मगध देशांत नालंदा येथे जो बौद्ध भिक्षूंचा मोठा मठ होता तो आधुनिक विद्यापीठाप्रमाणे सर्व देशाला विद्यादान देण्याचे कार्य करीत होता. हर्षानंतर पुन्हां भरतखंडांत अंदाधुंदी माजली व मुसलमानी साम्राज्य होईपावेतो

मानवी संस्कृतीचा इतिहास

देशांत एकतंत्री आणि सुव्यवस्थित कारभार करणारे कोणतेहि राज्य नव्हते.

हिंदुस्थानचे दोन वेगवेगळाले भाग म्हणजे उत्तर हिंदुस्थान दक्षिण हिंदुस्थानांतील आणि दक्षिण हिंदुस्थान. युरोपियनांच्या स्वाच्या राज्ये: पांढऱ्या आणि दक्षिण हिंदुस्थानावर होईपावेतो इतिहासकारांना या भागाची माहिती नव्हती. त्यामुळे १६ व्या शतकापर्यंतचा हिंदुस्थानचा इतिहास म्हणजे केवळ उत्तर हिंदुस्थानचाच इतिहास देण्यांत येतो. पण दक्षिण हिंदुस्थान उत्तर हिंदुस्थानच्याहि पूर्वीपासून सुधारलेला असून उत्तरेकडील अशोक साम्राज्याप्रमाणे तामिळ प्रांतांत पांड्य साम्राज्य नांदत होते. एका पांड्य राजाने ख्रि. पू. २० मध्ये रोमन बादशहा ऑगस्टस सीझर याकडे वकिलात पाठविली होती. पांड्याप्रमाणे पल्लव, चोल व चेर हीं राज्येहि फार प्राचीन आहेत. अशोकाच्या लेखांतून त्यांचा स्वतंत्र राज्ये म्हणून उल्लेख येतो. राजराज चोल (९८५-१०३५) याची सत्ता बहुतेक संबंध दक्षिण हिंदुस्थान आणि सिंहलद्वीप यांवर होती. त्याचे आरमार बलिष्ठ असून समुद्रावर त्याला दुसरा प्रतिस्पर्धी नव्हता. राजेंद्र चोलाने तर ब्रह्मदेश आणि बंगाल पादाक्रांत केला होता. चोलांची राज्यव्यवस्थाहि फार नमुनेदार होती. ग्रामपंचायती असून कांहीं गांवांमिळून एक 'कुर्म'संघ असे. या संघांना सर्व सत्ता असे. देशांत पाटबंधारे व रस्ते केलेले असत. प्रजेच्या सुखसोयीकडे विशेष लक्ष देण्यांत येत असे. चोल साम्राज्यांत प्रजेवर करांचा बोजा मोठा होता असे दिसते. चोल राजे स्वतः धर्माने शैव असत तथापि त्यांनीं विधर्मीयांना त्रास दिला नाही.

भारतीय संस्कृतीचा अखंड विकास

दक्षिण हिंदुस्थानांत दख्खन आणि तामिळ प्रांत असे पुन्हां दोन विभाग पडतात. दख्खनमध्ये आंध्रानंतर चालुक्य दख्खन : चालुक्य आणि राष्ट्रकूट सत्ताधीश झाले. बाराव्या शतकाच्या अखेरपर्यंत या घराण्यांनी राज्य केले. दुसरा पुलकेशी (६०८-६४२) हा कनोजच्या हर्षाचा समकालीन असून त्याच्याप्रमाणेच बलाढ्य होता. मध्यंतरी ७५७ ते ९७३ पर्यंत चालुक्यांना बाजूला सारून राष्ट्रकूट राज्य करित होते. चालुक्य हे परकी व राष्ट्रकूट हे स्थानिक असा भेद असल्यामुळे कांहीं काळ राष्ट्रकूट लोकप्रिय झाले होते. अमोघ-वर्ष राष्ट्रकूट (८१५-८७७) हा सर्वांत मोठा राजा होऊन गेला. तो जैनधर्मानुयायी असल्यामुळे त्याच्या अमदानीत दख्खनमध्ये जैन-धर्म जोराने पसरला.

चालुक्यांनंतर यादव आणि होयसळ हीं राजघराणीं नांवारूपास आलीं. होयसळ राजे ११९० मध्ये स्वतंत्र्य झाले. होयसळ राजे बिट्टिंग किंवा विष्णुवर्धन हा त्यांच्यातील प्रसिद्ध राजा. त्याने कला व धर्म (जैन आणि वैष्णव) यांना बरेच उत्तेजन दिल्याकारणाने त्याच्या अमदानीत बरीच जैन आणि वैष्णवांची सुंदर आणि मोठी देवस्थाने झालीं. रामानुजाचार्य या वेळीं त्याच्या राज्यांत येऊन राहिले होते व त्यांनी आपल्या वैष्णव पंथाचा म्हैसूर प्रांतांत चांगलाच प्रचार केला. चवदाव्या शतकांत होयसळचे राज्य मुसल-मानांनी बुडविलें. होयसळांची राजधानी द्वारसमुद्र, ही सांप्रत म्हैसूर संस्थानांतील हळेबीड गांव आहे त्या जागी होती. अद्याप प्राचीन अवशेष तेथे आहेत.

मानवी संस्कृतीचा इतिहास

यादव राजे मूळ चालुक्यांचे सरदार. त्यांनी देवगिरीस गादी स्थापून दौलताबाद व नासिक ठांपून अंमल सुरू केला. सिंगण (१२१०) राजाने बराच मोठा प्रदेश जिंकून यादव राज्य वाढविले. इ. स. १२९४ त अल्लाउद्दीन खिलजीने रामदेवराजाचा पराभव केल्यानंतर थोड्याच वर्षांनी येथे मुसलमानी अमदानी झाली.

सबध हिंदुस्थानवर पहिल्याने वर्चस्व गाजविणारे मुसलमानच होते. यापूर्वी या देशावर परकीयांच्या स्वाभ्या युरोपियन संस्कृतीचे होऊन काहीं भागांवर त्यांची सत्ता प्रस्थापित झाली हिंदुस्थानवर सांप्राज्य खरी, पण संबंध हिंदुस्थान केव्हांच परकीयांच्या स्वाभ्यांत नव्हता. पण अकराव्या शतकापासून ही स्थिति पालटून गेली. कारण १८ व्या शतकापावेतो मुसलमान आणि त्यापुढे आज-तागायत युरोपियन यांचा पूर्ण अंमल हिंदुस्थानवर बसला. मध्यंतरी दक्षिणेत विजयनगरचे राजे आणि मराठे यांनी, व उत्तरेस रजपुत आणि शीख यांनी हा अंमल आपापल्या प्रांतांपुरता तरी झुगारून देण्याचा प्रयत्न केला होता व कांहीं काळ यशाही मिळविले होते.

विजयनगराचे राज्य १३३६ त स्थापन झाले व १५६५ त लयाला गेले. संपत्ति, कलाकौशल्य आणि विद्या या विजयनगर व वैदिक संस्कृतीचे पुनरुज्जीवन बाबतीत हे शेवटचेच मोठे हिंदु राज्य होऊन गेले, असें यथार्थाने म्हणता येईल. हिंदूंची प्राचीन वैदिक संस्कृति पुन्हा लोकांत रुढ करण्यासाठी विजयनगरचे प्रमुख मंत्री आणि त्या वेळचे शृंगेरीचे शंकराचार्य विचारण्यस्वामी (माधवाचार्य) यांनी वेद आणि वेदांगे

भारतीय संस्कृतीचा अखंड विकास

यांवर स्वतः भाष्ये लिहिलीं व विद्वान् पंडितांकडून लिहिलीं. वेदविद्येची अखेरची मोठी जागृति याच वेळीं झाली. पुढे मराठ्यांच्या अमदानीत शिवाजी राजे व पेशवे यांनीं हिंदु संस्कृति जिवंत ठेवून पुन्हां ती फैलावण्याचा दीर्घ प्रयत्न केला व कांहीं काळ या कामगिरींत यशहि मिळविलें. पण पुढे पाश्चात्य संस्कृतीचे तडाखे बसूं लागले असता संस्कृति-संवर्धनाचें काम थांबलें व उलट संस्कृतिरक्षणाची जरूरी भासूं लागली.

भारतीय संस्कृति सर्वसंग्राहक असल्यानें परकीय संस्कृतींशीं तिची **भारतीय संस्कृतीची सर्वसंग्राहकता** गाठ पडतांच त्यातील चांगले व आकर्षक अंश ती आपल्यांत घेते. त्यामुळे इतर संस्कृतींना आपण भारतीय संस्कृतीपेक्षां अधिक चांगल्या आहों हें दाखवितांच येत नाहीं. तसेंच परकीय संस्कृति पचविण्याची क्रिया इतकी सावकाश आणि जुन्या शाखांना धरून असते कीं, हिंदु समाज पूर्वीपेक्षांहि कांहीं बदलला असेल अशी कोणाला फारशी कल्पनाहि येत नाहीं. अलेक्झांडरनें जसा हिंदुस्थान पाहिला असेल तसाच आज कोणीहि पाश्चात्य मनुष्य पाहील. म्हणजे सांस्कृतिक दृष्ट्या त्या वेळचा आणि आजचा समाज यांत मोठासा फरक दिसून येणार नाहीं. यामुळे भारतीय संस्कृति अखंडित चालली आहे.

हिंदूंची संस्कृति जगांत जी बऱ्याच ठिकाणीं पसरली आहे तिची जगांत पसरलेली हिंदु संस्कृति ओळख-
प्याच्या खुणा ओळख आपणाला पुढील गोष्टींवरून होतेः (१) संस्कृत भाषेचा पगडा सीलोन, मालदीव, ब्रह्मदेश, मलाया, सुमात्रा, जावादि बेटें, चीन आणि जपान, द्राविड प्रांत वगैरे भागांतील भाषांवर बसला असून त्या भाषांतून संस्कृत ग्रंथांचीं

मानवी संस्कृतीचा इतिहास

भाषांतरे आणि रूपांतरे झालेली आहेत. या भाषा आर्यन (म्हणजे ज्या कुलांत संस्कृत उत्पन्न झाली त्या) कुलांतील नाहीत म्हणून हा आपल्या भाषेचा त्यांवर असलेला पगडा सहज बसलेला नव्हे, तर लादलेला आहे. (२) हिंदुस्थानांतल्याप्रमाणे जाती आणि आचार पेंगूतील तलेंग लोकांत, काचिन लोकांत, आराकानांतील माघ लोकांत, ब्रह्मी लोकांत, काफरी लोकांत, बलुचिस्तानांतील गिचकी लोकांत, इराणांतील लुरी आणि गुदाद लोकांत, आफ्रिकेतील जुबालंडमधील कांही जातींत व सुमात्रा, कांबोज इत्यादि कांहीं हिंदुस्थानाबोहरील देशांत आढळून येतात. कांहीं देशांतून आपल्याकडल्याप्रमाणे ब्राह्मण वर्ण आहे. उदाहरणार्थ ब्रह्मदेशांत पावन ब्राह्मण, कांबोजांत बकु किंवा ग्राम ब्राह्मण, मलायांत इदान जात, जावाबलिद्वीपांत पादंड. बौद्ध धर्मांमुळे सिंहली, जपानी, चिनी, ब्रह्मी इत्यादि लोकांवर सर्वांशींच हिंदु-संस्कृतीचा जबर परिणाम झाला आहे. (३) हिंदुस्थानाबाहेर पुढील देशांतून बरेच हिंदु लोक वसाहती करून राहिले आहेत:—सिलोन, लखदीव मालदीव बेटे, अंदमाननिकोबार बेटे, ब्रह्मदेश, मलाया, सयाम, लाँबाक, सेलिबस, फिजी बेटे, मादागास्कर, पूर्व आणि दक्षिण आफ्रिका, ब्रिटिश गियाना, डच गियाना वगैरे देश. या वरील देशांत हिंदु लोकांनी आपली पूर्वपरंपरागत हिंदु संस्कृति नेऊन रुजविली आहे.

याप्रमाणे भारतीय संस्कृतीचा विकास झाला आहे व होत आहे. या विकासाचीं स्वरूपे विविध आहेत, पण त्यांचा येथे उहापोह करण्याचे कारण नाही.

प्रकरण ७ वें

शास्त्रीय आणि प्रादेशिक संशोधन व जगावर

युरोपियन सत्तेचा प्रादुर्भाव

मनुष्याला सुख लागण्यासाठी ज्या सुखसोयी लागत असतात, त्या भौतिक शास्त्रांचे बहुतेक शास्त्रीय शोधांवरच अवलंबून आहेत. पदार्थ-विज्ञान आणि रसायन हीं दोन शास्त्रेच बहुधा सर्व शोधांना कारणीभूत आहेत. आगगाड्या व इतर कारखान्यांचीं यंत्रे आणि साधनें यांच्या शोधांना जें ज्ञान लागलें तें वरील शास्त्रांनींच मुख्यत्वेकरून पुरविलें असें म्हटल्यास फारशी चूक होणार नाही. मानव प्राण्याचें आरोग्य तर सर्वांत महत्त्वाचें आहे. कारण तें जर नसेल तर इतर सुखाचीं साधनें काय कामाचीं ? तेव्हां हें आरोग्य देणारें जें वैद्यकशास्त्र त्यांतील बहुतेक सर्व शोध जीवनशास्त्र, प्राणिशास्त्र आणि वनस्पतिशास्त्र यांच्या अध्ययनांचें फल होत. तेव्हां हीं व इतर भौतिक शास्त्रे कशीं निघाली, प्रथम कोणीं शोधून काढिलीं हें जाणणें अगत्याचें आहे.

प्राचीन काळीं भारतीय, चिनी, अरब आणि ग्रीक लोकांनीं गणित, ज्योतिष, वैद्यक यांसारख्या कांहीं शास्त्रांत प्रगति करून घेतली असली तरी आज जीं भौतिक शास्त्रे प्रचलित आहेत त्यांना या मागील शास्त्रांचा फारसा उपयोग झाला नाही. हीं आधुनिक शास्त्रे पंधराव्या शतकापासून पुढें येऊं लागलीं.

मानवी संस्कृतीचा इतिहास

सूर्य, पृथ्वीभोंवतीं फिरत नसून पृथ्वीच सूर्याभोंवतीं फिरते व ग्रह-
मालेच्या केंद्रस्थानी सूर्य असून तो सर्वांचा चालक
शास्त्रीय शोध आहे हा शोध प्रथम जर्मन ज्योतिषी कोपर्निकस
(१४७३-१५४३) यानेच लाविला; तेव्हां तोच अर्वाचीन ज्योतिष-
शास्त्राचा जनक ठरतो. बरील कोपर्निकसचा शोध प्रत्यक्ष डोळ्यांनी
पटवून देण्याकरितां ज्याने पहिली दुर्बीण तयार केली तो इटालियन
गणिती गॅलिलिओ (१५६४-१६४२) पदार्थविज्ञानशास्त्राचा
संस्थापक म्हणतां येईल. पण त्या बिचाऱ्याला आपल्या शोधाबद्दल
पुराणमतवाद्यांचा छळ सोसावा लागला. पण यापेक्षां जास्त महत्त्वाचे
शोध म्हणजे छापण्याची कला व होकायंत्र. कागद करण्याची कला
मूळ अरबांची, ती पुढे युरोपांत जाऊन तिने विद्यावृद्धीला बरेच चालन
दिले. तरी पण १४ व्या शतकापावेतो चांगला कागद तयार होत
नसे. या शतकांत इटलीने आघाडी मारून जर्मनीला उत्तम कागद
करण्याचा धडा घालून दिला. यानंतर लगेच छापण्याची कलाहि
निघाली. ही कलाहि मूळ पौर्वात्यांचीच पण टाईप पाडून छापणे ही
अर्वाचीन कला मात्र पाश्चात्यांची.

जर्मनींत जॉन गटनबर्ग नांवाच्या माणसाने १४३८ च्या सुमारास
उचलतां ठेवतां येणारे टाईप तयार करून जगांत
मुद्रणकला एक मोठी क्रांति घडवून आणली. पुस्तके बरीच
तयार होऊं लागल्याने तीं स्वस्त मिळूं लागलीं व बरेच लोक वाचूं
लागले. यामुळे ज्ञानाचा प्रसार फार झपाट्याने होऊं लागला व तरवारी
पेक्षांही लेखणीची कदर लोकांना व सरकाराला जास्त वाटूं लागली.

शास्त्रीय आणि प्रादेशिक संशोधन

होकायंत्राच्या शोधामुळे खलाशांना समुद्रावर कोठेहि जाण्याची धास्ती वाटू लागेनाशी झाली. यामुळे जगांतील दूर-
बंदुकीची दारू दूरचे लोक एकमेकांना भेटू लागले व साहजिकच व्यापार आणि दळणवळण वाढलें. याच सुमारास बंदुकीची दारू निघाली. हा शोध मोंगल लोकांनी चीनमधून पश्चिमेकडे नेला असे म्हणतात. छापण्याची कला आणि होकायंत्र हे शोधहि मूळ चिनी लोकांचेच असे सांगतात. पण खरे काय तें आज नक्की समजत नाही. बंदुकीच्या दारूमुळे तर युद्धशास्त्रांत मोठी क्रांति घडून आली व बंदुकांचा उपयोग सर्वत्र सर्राहा होऊं लागला. या बंदुकांपुढे मोठ्या तटबंदी किल्ल्यांत सुद्धा जांवित सुरक्षित राहू शकेना. बंदुकांचा प्रभाव पाहून हजारों रानटी लोक मूठभर गोऱ्या लोकांना शरण येऊं लागले. सरंजामी सरदारांची सत्ता बंदुकांमुळे पार मोडली. याप्रमाणें हे नवीन शोध मोठे महत्त्वाचे व परिणामकारक झाले यांत शंका नाही.

प्रादेशिक किंवा भौगोलिक शोध शास्त्रीय शोधांपूर्वीचे असले तरी

भौगोलिक शोधः मध्ययुगानंतर नवीन नवीन भूप्रदेश शोधण्याच्या कार्मी
अमेरिकालंड आणि शास्त्रीय शोधांचा बराच उपयोग झाला. व्यापार आणि
हिंदुस्थानचा जलमार्ग राज्यविस्तार या हेतूने प्राचीन काळीं लोकांचें एका खंडांतून दुसऱ्या खंडांत जाणेंयेणें होत असे. यात्रेनिमित्त चिनी भिक्षू जसे अनेक संकटें सोसून हिंदुस्थानांत येत तसेंच ख्रिस्ती आणि मुसलमानहि अरबस्तानाला दूरदूरच्या ठिकाणांहून जात. भूमध्यसमुद्रा-भोंवतीं जीं मिसरी, फिनिशियन, ग्रीक आणि रोमन हीं राष्ट्रे होऊन गेलीं, त्यांनीं आफ्रिका, आशिया आणि युरोप खंडांचा बहुतेक भाग

मानवी संस्कृतीचा इतिहास

परिचित करून घेतला होता. ख्रि. पू. ३३० त पिथिअस नांवाचा एक ग्रीक खलाशी उत्तर ध्रुवापर्यंत जाऊन आला होता. अरब व मोंगल व्यापारी लुटारू आणि मोठे धाडशी असत. नॉर्थ-मेन या चांच्यांनीं तर अमेरिकेपर्यंत वसाहती केल्या होत्या. याप्रमाणें भौगोलिक शोधांचा मागचा इतिहास आढळेल. या शोधांचीं मोठीं चटकदार वर्णनेंहि कांहीं प्रवाशांनीं लिहून ठेविलीं आहेत. तीं वाचून नवीन शोधक उत्पन्न होत. कोलंबसाची गोष्ट अशांच आहे. मार्को पोलो याचे चीनचे प्रवास वाचून त्यालाहि पश्चिम दिशेनें गलबत हांकारून पूर्वेस असलेल्या चीनला पोचतां येईल असा विश्वास वाटू लागला. त्याच्या वेळच्या सुशिक्षितांप्रमाणें पृथ्वां वाटोळी आहे असें त्याचें ठाम मत झालें होतें. तेव्हां मोठ्या खटपटीने तो स्पेनहून पश्चिमेकडे निघाला तो वेस्ट इंडीज बेटांत जाऊन उतरला (१४९२). हाच अमेरिकाखंडाचा युरोपियन लोकांना लागलेला प्रथम शोध होय. याच सुमारास वास्को डि गामा या पोर्तुगीज व्यापाऱ्यानें हिंदुस्थानला जाण्याचा जलमार्ग शोधून काढला. आफ्रिकाखंडाला वळसा घालूनच त्याला हिंदुस्थानचा किनारा गांठतां आला. सुवेझचा सामुद्रधुनी पुढें १९ व्या शतकांत तयार झाली. तोंपर्यंत युरोपहून आशियाखंडास जलमार्गानें यावयाचें म्हणजे आफ्रिकेच्या दक्षिणेकडूनच यावें लागत असे. हा जलमार्ग फार लांबचा असला तरी त्या वेळीं ईश्वराची मोठीच खैर झाली असें युरोपियन व्यापाऱ्यांना वाटे. कारण खुष्कीचा मार्ग तुर्की लोकांच्या हातीं असून ते फार त्रास देत. तेव्हां नवीन स्वतंत्र मार्ग शोधण्याची फार जरूरी वाटू लागली होती.

शास्त्रीय आणि प्रादेशिक संशोधन

त्या काळची आणखी एक मोठी गोष्ट म्हणजे पृथ्वीप्रदक्षिणा. या
पृथ्वीप्रदक्षिणा धाडसासाठी मॅगेल नांवाचा एक पोर्तुगीज खलाशी
पांच गलबतें घेऊन निघाला (१५१९). तो
अमेरिकेला वळसा घालून गेला. त्याच्या नशिबी जरी परत स्वदेशीं
येण्याचें नव्हतें तरी त्याचें एक गलबत अखेरीस पृथ्वीप्रदक्षिणा करून
आलें (१५२२). दोनशेंऐशी लोक मॅगेलनबरोबर निघाले होते,
पण सारे एकतीसच परत आले. यानंतर डेक नांवाच्या इंग्रजानें
पृथ्वीप्रदक्षिणेचा प्रयत्न करून पाहिला.

या युरोपियनांच्या धाडसा वृत्तीमुळें आणि समुद्रावर सुरक्षित
जगांत युरोपियन चालणाऱ्या नवीन गलबतांच्या वाढीमुळें जगाच्या
वसाहतींना आरंभ पाठीवर कोठेंहि वसाहत करण्याची बुद्धि साह-
जिकच त्या लोकांना होऊं लागली. लापोल प्रवासवर्णनांची आणि
परदेशाच्या भूगोलाची पुस्तके व नकाशे मिळूं लागल्यामुळें तर
मोठोच चालना मिळाली. नवीन संशोधिलेले अमेरिका खंड तर
त्यांना पादाक्रांत करण्यास मोकळें होतें. आशियाखंडाशी व्यापार कसा
किफायतशीर असतो याचा प्रत्यक्ष अनुभव होताच.

पोर्तुगाल देश हा पूर्वेस स्पेन आणि पश्चिमेस समुद्र असल्या-
कारणानें खुंटला होता. त्याला तर वाढीची अति-
पोर्तुगीज वसाहती शय इच्छा होती. तेव्हां बाहेरच्या जगावर चाल
करून आपल्या राज्याला वसाहती जोडण्याखेरीज गत्यंतरच नव्हतें.
त्यांतून पोर्तुगीज लोक अति धाडसी व दर्यावर्दीपणांत कुशल. तेव्हां
वास्को डी गामानें हिंदुस्थानचा जलमार्ग शोधून काढल्यावर पोर्तुगालच्या

मानवी संस्कृतीचा इतिहास

राजाने साम्राज्य स्थापण्याची तयारी केली. गोव्याहून पोर्तुगीज व्यापारी आणखी पूर्वेकडे सरकत चीनपर्यंत गेले. मॅलाक्का त्यांनी काबीज केले व कॅन्टनजवळील मकाव भागांत वसाहत स्थापली. हिंदीमहासागराच्या किनाऱ्यावर त्यांनी जागजागी आपली ठाणी ठेवली व स्पेनने अमेरिकेत आपले साम्राज्य सुरू केलेले पहातांच पोर्तुगीजहितिकडे धांवत गेले व हिशशासाठी भांडू लागले. तेव्हा पोपने या भावंडांत अमेरिका वांटून दिली ! पण पोपचा हा निकाल इतर राष्ट्रे थोडाच मानणार ? इंग्रज, डेन्स, स्वीडीज, डच व फ्रेंच देखील अमेरिकेवर आपला हक्क सांगू लागले व एकमेकांशी भांडू लागले.

स्पॅनियर्ड लोकांनी मेक्सिको आणि पेरू येथील प्राचीन राष्ट्रे व अमेरिकेत स्पॅनिश त्यांच्या संस्कृती, त्यांची संपत्ति लुबाडण्यासाठी ठार वसाहती केल्या. मेक्सिकोतील मय संस्कृति बरीच सुधारलेली व फार प्राचीन होती. हिच्यासंबंधी माहिती मागे थोडक्यात दिलीच आहे. पण युरोपियनांच्या बंदुका, चिलखते आणि कवाडती सैन्य यांपुढे कोठली पुराणसंस्कृति टिकणार ? अमेरिकेत सोने, रुपे विपुल व त्यामुळेच त्यावर परकीयाचा घाला. स्पॅनियर्डनी सोनेरुपे काढण्यासाठी वसाहती करून खाणी खोदल्या व मूळच्या रानटी लोकांनाच मजूर बनविले. ते जेव्हा बिचारे कष्टाने मरत चालले तेव्हा त्याच्या जागी आफ्रिकेतील नीग्रोना गुलाम करून आणले. उत्तर अमेरिकेचा बराच भाग, बहुतेक दक्षिण आणि मध्य अमेरिका व वेस्ट इंडीज बेटे ही स्पेनच्या अंमलाखाली त्या वेळी होती, व त्यांचा राज्यकारभार वसाहतीच्या पद्धतीवर चालला होता.

शास्त्रीय आणि प्रादेशिक संशोधन

सतराव्या अठराव्या शतकांत इंग्रज आणि फ्रेंच यांनीहि वसाहती
इंग्रज आणि फ्रेंच वसाहती करण्यास आरंभ करून सर्व राष्ट्रांपेक्षा या कामांत
जास्त प्रगति केली. पण युरोपांत या दोन राष्ट्रांमध्ये
जी भयंकर तेढ होती तीच सर्वत्र कायम राहून एकमेकांत युद्धे होऊं
लागलीं. या वेळीं ब्रिटिशांचें आरमार बलिष्ठ असल्याने त्यांनीं फ्रेंच
वसाहती काबीज केल्या व अमेरिका आणि हिंदुस्थान यांतून फ्रेंचांना
हाकलून दिलें.

इकडे उत्तरेस रशिया रुंदावत चालला व पूर्वेकडे वाहूं लागला.
आशियांत रशियन वसाहत रशियाच्या या वाढीचें सर्व श्रेय त्यांतील कोसॅक
लोकांना आहे. कोसॅक लोकांची वृत्ति हिंदुस्था-
नच्या वायव्य सरहद्दीवरील अफगाण टोळ्यांसारखी असे. चोर, दरोडे-
खोर, खुनी, पाखंडी वगैरे गुन्हेगार या राष्ट्रांजार्तीत असत. पण यांच्या
अंगच्या शौर्यामुळे रशियन सरकारने त्यांना लष्करांत घेतले व त्यांना
आशियाखंड पादाक्रांत करून स्वतः त्याचे मालक बनण्यास परवानगी
दिली. तेव्हां कोसॅक लोक पूर्वेस देश काबीज करीत करीत पॅसिफिक
समुद्राच्या किनाऱ्यापर्यंत पोहोचले. हा त्यांनीं जिंकलेला प्रदेश
सैबेरिया होय.

प्रकरण ८ वे

औद्योगिक क्रांतीचें युग

सुधारणेची मजा अशी आहे कीं, प्रथम सुधारणा उचलण्यास जितका काळ लागतो त्याच्या शतांशानेंहि पुढें सुधारणेची प्रगति होण्यास लागत नाही. प्राचीन पाषाण युगापासून जमीन कसण्याला माणूस लागेपावेतों जितका काळ लोटला, त्यापेक्षां कितीतरी कमी वेळ माणसाला सुधारणेच्या शिखरास पोचण्यासाठीं लागला. एकोणिसाव्या शतकाच्या आरंभापासून यांत्रिक शोधांचा उपयोग प्रत्यक्ष व्यवहारांत होऊं लागला. आगगाड्या, आग-बोटी, तारायंत्रें, टेलेफोन, बिनतारी, विद्युत्शक्ति, कोळसा, लोखंड या सर्व साधनांमुळे उद्योगधंद्यांत मोठी क्रांति घडून आली. या क्रांतीची जाणीव समाजांतील अगदीं वरच्या पायरीवरील माणसापासून अगदीं शेवटच्या पायरीवरील माणसापर्यंत सर्वांनाच होऊं लागली. शिवाय या क्रांतीमुळे सर्व जग या टोंकापासून त्या टोंकापर्यंत एकजीव होऊन गेलें. तें इतकें कीं, एका भागांत कांहीं खळबळ उडाली न उडाली कीं पुरे तिचा परिणाम अगदीं दूरच्या भागावरहि होऊं लागला.

आतांपर्यंत जे शास्त्रीय शोध लागले, त्यांचा प्रत्यक्ष व्यवहारांत उपयोग होण्याची वेळ येऊन ठेपली. १७६९ त वाफेची शक्ति जेम्स वॉट या इंग्रज शास्त्रज्ञानें वाफेनें चालणारें इंजिन तयार केलें. विश्वांत ज्या ज्या शक्ति आहेत त्यांना माणसांचीं कामें करण्यास लावणें हा माणसाचा निसर्गावर विजयच नव्हे काय ?

औद्योगिक क्रांतीचें युग

उष्णतेचें गर्तीत रूपांतर करून ही गति वाहनें ओढण्यासाठीं खर्च करण्याची वॉटची कल्पना नंतरच्या संशोधकांनीं उचलून सूत कांतणें व विणणें व आणखी कित्येक कष्टाचीं कामें सहज कमी खर्चात करणें यांसंबंधीं धडे घालून दिले.

रस्त्यावर लांकडी रूळ टाकून त्यांवरून गाड्या चालविण्याचा प्रकार बराच जुना आहे. त्यानंतर खाणींतून बंदरावर आगगाड्या कोळसा नेणाऱ्या घोड्यांच्या टॅमगाड्या लोखंडी रूळांवरून चालू लागल्या. पण पहिली आगगाडी इ. स. १८०४ मध्ये झाली. नंतर दहा वर्षांनीं स्टीफन्सननें जरा जास्त सुधारलेली आगगाडी काढली व हळू हळू तिचा वेग ताशीं ८४ मेलांपावेतो वाढविला. तेव्हां मात्र लोकांना मोठा आचंबा वाटून या शोभाबद्दल ते नवयुगाचे धन्यवाद गाऊं लागले. ही आगगाडीची युक्ति जगांत सर्व ठिकाणीं पटून जिकडे-तिकडे आगगाड्या सुरू झाल्या. यामुळें जगांत भयंकर उलथापालथ झाली. इकडला माल तिकडे जाऊं लागला. तिकडले कधीं न येणारे लोक इकडे येऊं लागले. एका ठिकाणीं जास्त होणारा जिन्नस अनेक ठिकाणीं वांटला जाऊन त्याबद्दल दुसरे जिन्नस येऊं लागले व सर्व ठिकाणीं सर्व जिन्नसा मिळूं लागल्या. याचा मोठा परिणाम व्यापार व उद्योगधंद्यांवर झाला. कोठेहि दुष्काळाची भीति राहिली नाहीं. ज्ञानाचा फैलाव सर्वत्र सारखा झपाट्यानें होऊं लागला. भिन्न भिन्न संस्कृतींचे लोक एकत्र येऊं लागून राष्ट्रीय जीवन सुलभ झालें. विशेषतः राज्य-कर्त्यांना राज्य कितीहि अफाट असो त्याचा कारभार व्यवस्थित करणें सोयीस्कर झालें. याप्रमाणें आगगाडीनें मानवी संस्कृतीत आणि सुधा-

मानवी संस्कृतीचा इतिहास

रणेत केवढी अवर्णनीय भर टाकली याची सविस्तर माहिती देऊं गेल्यास एक मोठा ग्रंथच होईल.

यासारखीच महती आगबोटीची. तीसुद्धां १९ व्या शतकाच्या पहिल्या दशकांत सुरू झाली. आतां जलप्रवास आगबोटी सुलभ व ठराविक मुदतीचा झाला. नाहींतर पूर्वी इष्ट स्थळीं पोहोचण्यास किती दिवस लागतील हें सांगतां येत नसे. चीनजपानादि पूर्वेकडील राष्ट्रांचा युरोपशीं फार कचित् संबंध येई व त्यामुळे आतांप्रमाणें आशियांतील कच्चा माल तिकडे जात नसे व उलट युरोपमधील भौतिक शास्त्रांचें ज्ञान आणि नवविचार यांचा कल्याणप्रद लाभ आशियाला होत नसे. आगबोटीनें आतां चीन व जपान हीं युरोपपासून एका महिन्याच्या अंतरावर आलीं. हिंदुस्थान तर त्याहून जवळ. सुवेश कालवा १८६९ त उघडला गेल्यापासून आणखी अंतर कमी झालें.

वाफेच्या शक्तीनें जमीन आणि पाणी यांवर वेगानें आक्रमण होऊं लागल्याबरोबर आणखीहि एक शक्ति मनुष्याच्या विद्युत् शक्ति: तारा- येथे सुखसोयीसाठीं पुढें आली. ती म्हणजे विद्युत्. व्होल्टा, गॅलव्हानी, फॅरेडेप्रभृति शास्त्रज्ञांनीं या शक्तीला संदेशवाहनाचें काम दिलें. तारायंत्राचा उपयोग इ. स. १८३५ पासून होऊं लागला व थोड्याच तासांत दोन दूरदूरच्या खंडांना एकमेकांना बातम्या देतांघेतां येऊं लागल्या. इ. स. १८९६ त मार्कोनी या इटालियन शास्त्रज्ञानें बिनतारी संदेशाची वृत्ति काढली. यामुळे समुद्रांतून वीज नेण्याकरितां तारा घालण्याचें अवघड व खर्चाचें काम वाचूं लागलें.

औद्योगिक क्रांतीचें युग

तारायंत्रानें किंवा बिनतारानें मनुष्याला दुसऱ्याने दिलेला संदेश त्याच्याच आवाजांत ऐकूं येत नसे. फक्त त्याचें टेलिफोन म्हणणें काय तें खुणांच्या द्वारां पत्राप्रमाणें कळत असे. टेलिफोनचा जेव्हां शोध निघाला तेव्हां तर प्रत्यक्ष दुसऱ्याशीं बोलतां येऊं लागलें व दुसऱ्याचें बोलणें ऐकूं येऊं लागलें. पुढें पुढें तर तारायंत्रानें लांबचे फोटोहि घेतां येऊं लागले. या सर्व शोधानीं जग हें एक विश्वकुटुंब करून सोडलें यांत संशय नाहीं. कारण एका शतकापूर्वी लंडनपासून एडिंबरो जितकें लांब वाटत होतें, त्यापेक्षां या शोधानीं लंडनपासून मुंबई जवळ आणली.

माणसानें या अचाट कर्तृत्वाबरोबरच आणखीहि बरेच विजय मिळविले. ते म्हणजे भूमीवरच्या व भूमीर्ताल द्रव्यांचा लोखंड आणि कोळसा आपल्याला पाहिजे तसा उपयोग करून घेणें.

१८ व्या शतकापूर्वी लोखंड फारसें मिळत नसून त्याच्या हव्या त्या जिन्यां करतां येत नसत. पण दगडी कोळशाचा शोध लागून तो वाटेल तितका बाहेर काढतां येऊं लागल्यावर लोखंड वितळवून त्याचे पाहिजे तसे पत्रे बनवितां आले. विजेच्या भट्ट्यातून लोखंड वितळविणें सोपें झाल्याकारणानें त्याचीं इंजिनासारखीं यंत्रें चांगलीं होऊं लागलीं. मोठमोठ्या बोटी, पूल, इमारती सामान यांना लागणारें लोखंड व पोलाद थोड्या वेळांत व कमी श्रमांत माणसाला मिळण्याची केवढी तरी मोठी सोय झाली व त्यामुळें औद्योगिक क्षेत्रांत कल्पनातीत क्रांति झाली. आज जिकडे पहावें तिकडे लांकडाची जागा लोखंडानें पटकावल्याचें दिसून येईल.

मानवी संस्कृतीचा इतिहास

समुद्रावरून किंवा पाण्यावरून यंत्रशक्तीच्या साहाय्याने मनुष्य कितीहि जलद गेला तरी त्याचा वेग हवेतून जाण्या-विमाने पेक्षां कमीच असणार. शिवाय पृथ्वीच्या पृष्ठभागावर जसे मार्गांत फार अडथळे असतात तसे हवेत नसणार. तेव्हां पक्ष्यांप्रमाणे हवेतून उडत जाणे ही कल्पना शास्त्रज्ञांच्या डोक्यांत येऊन त्या दिशेने प्रयत्न सुरू झाले व इतर प्रयत्नांत जसे यश त्यांना लाभून अखिल मानवजातीवर त्यांचे उपकार झाले तसेच याहि बाबींत झाले. प्रथम प्रयोगावस्थेत विमान होते. पण १९०९ पासून माणसे वाहून नेण्याच्या कार्मी त्याचा उपयोग होऊं लागला. आतां तर एका खंडांतून दुसऱ्या खंडांत जाण्यास आगगाड्या, आगबोटी-प्रमाणे विमानांचीहि सोय होत आहे.

जस्त अनाचा पुरवठा वरील सुखसोयींच्या सुधारणा बाहेरच्या झाल्या. पण मनुष्याचे शरीरपोषण होण्याकरितां जें अन्न लागते, त्याच्या समृद्धीसाठीं कांहीं नवीन तजवीज झाली होती कीं नाहीं हें पाहिलें पाहिजे. शास्त्रीय शोधांचा ओघ शेतकीकडेहि त्या शतकांत वळला होता व शेतकीचे रसायनशास्त्र ही नवीन शास्त्रीय शाखा देखील निघाली होती. माणसांची संख्या जशी वाढते तशी जमीन कांहीं वाढत नसते. तेव्हां तेवढ्याच जमिनींत जास्त माणसांना पुरेल असे पीक काढण्याची कला हस्तगत करण्याची खटपट झाली व पूर्वी ज्या ठिकाणी एकपट पीक निघे त्याच ठिकाणी चार-पांच पट पीक काढण्यांत येऊं लागलें. माणसांच्या आरोग्याकडेहि या काळांत जास्त लक्ष पुरविण्यांत येऊं लागल्याचें दिसून येतें.

राजकीय क्रांत्या व लोकशाहीचा उदय

याप्रमाणें अठराव्या आणि एकोणीसाव्या शतकांत शास्त्रीय शोध व तदनुषंगिक औद्योगिक सुधारणा फार झपाट्याने व्यापारी चढाओढ झाल्या. युरोपांत औद्योगिक क्रांति प्रथम इंग्लंडमध्ये झाली व सर्व जगाला यांत्रिक साधनें पुरविण्याचा मक्ता कांहीं दिवस इंग्लंडकडेच होता. पुढें अमेरिका आणि जर्मनी यांनीं इंग्लंडशीं स्पर्धा सुरू केली व आपापल्या राष्ट्रांत जंगी उद्योगधंदे चालविले.

प्रकरण ९. वे

राजकीय क्रांत्या व लोकशाहीचा उदय

सतराव्या अठराव्या शतकांत जगांत सर्व क्षेत्रांतून जशा क्रांत्या झाल्या तशाच राजकीय क्षेत्रांतहि झाल्या. लोकसत्ताक राज्य ज्या वेळीं सुधारत चालले त्या वेळीं त्यांना साहजिकच राज्यकारभारांतील गुणदोष दिसून येऊं लागले. सर्व माणसें एकाच दर्जाचीं असून ईश्वरानें त्यांना जे कांहीं जन्मसिद्ध हक्क दिले आहेत त्यांपैकीं प्रमुख म्हणजे जीव जगविणें, स्वतंत्रता राखणें आणि सुखाच्या पाठीमागे लागणें. हे हक्क राजानें सांभाळले पाहिजेत व तो जर सांभाळीत नसेल तर लोकांनीं त्याला दूर सारून जो दुसरा कोणी लोकमताप्रमाणें राज्य करील त्याला राजा करावें, अशा तऱ्हेचे विचार सुशिक्षितांत उद्भूत झाले. इंग्लंडमध्ये चवदाव्या शतकांतच लोकसत्ताक पद्धति अस्तित्वांत आली. पण पुढें सरंजामी पद्धत येऊन तिचें जुलुमी राजसत्तेत रूपांतर झालें, तेव्हां पुन्हां राज्याचा गाढा आपल्या

मानवी संस्कृतीचा इतिहास

हातीं ठेवण्याचा इंग्रजांनीं जिवावर उदार होऊन प्रयत्न केला. ट्यूडर राजघराणें फार बलिष्ठ व अरेराव होतें; तसेंच किंबहुना जास्त जेव्हां त्यामागून आलेलें स्टुअर्ट घराणें बनूं लागलें तेव्हां लोकांनीं राजाशीं युद्ध करून त्याचा शिरच्छेद केला व कांहीं वर्षे प्रजासत्ताक राज्य चालविलें. १६८८ मध्ये पुन्हां राज्यक्रांति होऊन दुसऱ्या एका स्टुअर्ट राजाला लोकांनीं पदच्युत केलें व आपल्याकडे बरेच राजकीय हक्क घेतले. पहिला जॉर्ज हा परकीय राजा जेव्हां गादीवर बसला तेव्हां तर त्याचें मंत्रिमंडळ पार्लमेंटलाच जबाबदार राहिलें व खरे राज्यकर्ते लोकप्रतिनिधीच होते. हीच, राजाचे अधिकार अगदीं नियमित करून सर्व राज्ययंत्र लोकप्रतिनिधींकडे ठेवणारी राजशासन-पद्धति सर्वत्र अंमलांत येऊं लागली व ज्या ठिकाणीं तिला विरोध होऊं लागला त्या ठिकाणीं बंडें आणि युद्धें होऊन अशी लोकसत्ताक राज्यपद्धति स्थापन करण्यांत आली.

अठराव्या शतकांत एक युरोपांत आणि दुसरी अमेरिकेंत अशा दोन मोठ्या राज्यक्रांत्या झाल्या व सर्व जुलुमी अमेरिकेंत राज्यक्रांति राष्ट्रांना मोठी दहशत बसली. अमेरिका खंड शोधून काढल्यापासून त्यांत निरनिराळ्या भागांतून निरनिराळ्या राष्ट्रांच्या वसाहती होऊं लागल्या. वसाहती करण्यासाठीं येणारे लोक अगो-दरच धाडसी, स्वतंत्र बाण्याचे आणि स्वतः कष्ट करून जमीन-जुमला करणारे असत. तेव्हां त्यांच्यावर एखादें युरोपियन राष्ट्र जुलुमी अंमल करूं पाहील तर उलट त्यालाच थप्पड बसल्यावांचून रहाव-याची नाहीं.

राजकीय क्रांत्या व लोकशाहीचा उदय

उत्तर अमेरिकेंत सतराव्या शतकापासून इंग्रज लोक वसाहती करून व मुकाटयानें इंग्लंडची राज्यसत्ता मानून राहिले होते. पण जेव्हां इंग्लंडचा राजा आपल्या पार्लमेंटांत अमेरिकेचे प्रतिनिधी न घेतां उलट तिच्यावर जुलुमी कर बसवूं लागला, तेव्हां मात्र अमेरिकन लोक चिडले व त्यांनीं इंग्लंडची सत्ता युद्ध करून पार झुगारून देण्यासाठीं कंबर बांधली (१७७५). पुढें दहा वर्षे इंग्लंड व अमेरिकेमध्ये युद्ध चाललें होतें व शेवटीं इंग्लंडने अमेरिकन वसाहतीचें निर्भेळ स्वातंत्र्य कबूल केलें. याच वसाहती पुढें एकत्र होऊन त्यांनीं संयुक्त लोकसत्ताक राज्यपद्धति स्थापन केली. आजची सर्वशक्तिमान् अमेरिका ती हीच होय.

दक्षिण अमेरिकेतहि स्पॅनिश वसाहतवाल्यांनीं युरोपची सत्ता फेंकून देऊन स्वतंत्र लोकसत्ताक राज्ये स्थापिलीं; पण अनेक अडचणींमुळें उत्तर अमेरिकेंतील संस्थानांप्रमाणें त्यांच्यांत एकी राहिली नाहीं.

यापेक्षां मोठी व जगाला कायमचें उदाहरण घालून देणारी क्रांति फ्रेंच राज्यक्रांति
खुद्द युरोपमध्ये वैभवाच्या शिखरास थोड्याच काळा-
पूर्वी पोहोंचलेल्या फ्रान्स देशांत झाली. चवदावा
छुई बादशहा म्हणजे जुलुमी राजांचा राजा व त्यांचा नमुनेदार कित्ता;
पुढें झालेल्या नेपोलियनप्रमाणें ती त्याची साम्राज्यतृष्णा व अधि-
काराची हांव ! आपल्या मनाप्रमाणें गोष्टी घडवून आणण्यास तो
पैशांचा पाऊस पाडी व नीतिमत्तेला कोळून पीत असे. त्याच्या
दरबारचें ऐश्वर्य म्हणजे इंद्राच्या नंदनवनाप्रमाणें. सुखोपभोगाचीं
अत्युच्च साधनें निर्माण करून तो भोक्तालच्या राजांना आपल्या-

मानवी संस्कृतीचा इतिहास

प्रमाणें वागण्यास शिकवी व याप्रमाणें प्रजेला पिळून तिच्या रक्तांनं ऐषआराम भोगण्याची इच्छा साहजिकच त्या वेळच्या युरोपियन राजे-रजवाड्यांत उत्पन्न झाली. या वेळी (अठराव्या शतकाचा पूर्वार्ध) युरोपांत बेबंदशाही माजली होती. पवित्र रोमन साम्राज्याचा दाब कमी होत जाऊन त्याचा संकोच होत होता. उत्तरेस रशियाचा झार पीटर हा आपली सत्ता फैलावत चालला व लुईप्रमाणें त्यानें सर्व थाट उडवून दिला. युरोपच्या राजकारणांत रशियाला मोठें महत्त्व याच पीटरनें आणून दिलें. त्याच्या शेजारीं प्रशियाचें साम्राज्य उदयास येत होतें व आपल्या विजयांमुळें त्यानें युरोपियन राष्ट्रांत बराच मोठा दर्जा मिळविला होता. लुई आणि पीटर यांप्रमाणेंच प्रशियाचा बादशहा फ्रेडरिक (१७४०-८६) हें त्या काळीं मोठें प्रस्थ होतें. त्याचा डोळा ऑस्ट्रियाला बुडवून आपण पवित्र रोमन सम्राट् होण्याकडे होता. तेव्हां त्यासाठीं युरोपांत युद्धें सुरूं होऊन इंग्लंडखेरीज बाकीच्या कोणाहि राष्ट्राला बाहेर साम्राज्य वाढविण्यास व तें राखण्यास फुरसत मिळाली नाही.

चवदाव्या लुईच्या अरेरावीमुळें फ्रान्समध्ये सरंजामपद्धति मोडल्या-
फ्रेंच राज्यक्रांतीचीं सारखीं झाली, तरी सरदार लोक लोकांकडून
कारणें कर व बलुर्ती घेतच. शिवाय सर्व सरंजामी सरदार
राजाच्या दरबारांत मोठमोठ्या जागांवर असल्यामुळें त्यांच्या विरुद्ध
कागाळी ऐकलीच जात नसे. फ्रान्समध्ये श्रीमंतांची व सरदारांची
एक स्वतंत्र जातच बनल्यासारखी झाली होती. कारण जो जन्मानें
उच्च घराण्यांतला नाही तो कधींहि सरकार दरबारांत जाऊं शकत
नसे. त्यामुळें गरीब आणि श्रीमंत यांच्यांतील सामाजिक आणि

राजकीय क्रांत्या व लोकशाहीचा उदय

राजकीय अंतर वाढत चालले होते. फ्रान्समधील जनता अगदीं अडाणी व दरिद्री स्थितीत ठेवण्यांत आली असून तशांतून त्यांच्यावर एकसारखे जुलूम होत. तेव्हां लोक राजदरबार आणि सरदार यांना अगदीं पाण्यांत पाहात व त्यांचा नायनाट करण्याची संधि ईश्वरानें आणावी असें इच्छित. त्यांच्यातील विद्वान् पुढारी त्यांना आंतून बंड करण्यासहि प्रोत्साहन देत. तेव्हां फ्रान्समधील अत्यंत जुलुमी राजसत्ता कधीं एकदम उलथून पडेल याचा नेम राहिला नव्हता. सोळावा छई जेव्हां पैशांच्या पेचांत आला तेव्हां त्यानें लोकप्रतिनिधींचें राज्यकारभारांत साहाय्य घेण्याचें ठरविलें. पण लोक इतके खवळले होते कीं, त्यांनीं संबंधच राज्यसत्ता हातांत घेण्याचा बंड करून प्रयत्न केला व तो साधलाहि. हातांत सत्ता आल्याबरोबर त्यांनीं राजेरजवाडे, सरदारदरकदार, वतनदार वगैरे सर्वांचा निःपात करण्याचा सपाटा चालविला. खुद्द राजा आणि राणी यांना फांसावर लटकाविलें व समतेचे निशाण उभारलें. जगांत जर कोणाला जुलुमी सत्ता झुगारून घावयाची असेल तर आम्ही सर्वस्वीं त्याला मदत करूं, असा फ्रेंच लोकशाहीनें जाहीरनामा लावला. युरोपांत ऑस्ट्रिया आणि प्रशिया हीं राष्ट्रे फ्रेंच लोकशाहीला दडपून टाकण्याचा प्रयत्न करीत होती म्हणून त्यांच्यावर तिनें मोहीम काढली.

या क्रांतीच्या अमदानींत लोकप्रतिनिधींनीं फ्रान्समधील लोकांना जाचक व गरिबांच्या उन्नतिमार्गांत आड येणाऱ्या फ्रेंच लोकशाही सर्व गोष्टी बंद केल्या. नवीन कायदेकानू केले व राज्यकारभार लोकमतानुवर्ती चालेल अशी सुधारणा केली. लोक-

मानवी संस्कृतीचा इतिहास

शाहीचा हा प्रयोग अगदी नवीन असल्यामुळे कांहीं काळपर्यंत बऱ्याच चुका होत गेल्या व पुढे अनुभवाने जी एकदां घडी बसली ती अद्याप कायम आहे.

फ्रान्समधील बहुतेक तरुण पिढी आपल्या कर्तबगारीला वाव मिळाला म्हणून आनंदली व तिने लष्करी शिक्षण घेऊन फ्रान्सचा दिग्विजय करण्याचा विडा उचलला. इंग्लंडखेरीज युरोपांतील सर्व राष्ट्रे या नवीन सत्तेपुढे नमली व केवळ समुद्रावरच्या अद्वितीय साम्राज्यामुळे इंग्लंडला या बेफाम झालेल्या फ्रान्सशी टक्कर देऊन त्याला नामोहरम करतां आले.

रोमन लोकशाहीतील सीझरप्रमाणे फ्रेंच लोकशाहीत नेपोलियन वीर पुढे आला व त्याने कांहीं काळ जगाला नेपोलियन दिपवून सोडले. रोमने सीझरला ज्याप्रमाणे राज-मुकूट अर्पण केला होता त्याचप्रमाणे फ्रान्सनेहि नेपोलियनला तो अर्पण केला व यानेहि सीझरप्रमाणे न नाकारतां तो दहा वर्षे मोठ्या दिमाखाने आणि ऐश्वर्याने धारण केला. यावरून असे सिद्ध झाले की, फ्रान्स हे लोकशाहीला पात्र नव्हते किंवा त्याला तिची फारशी आवडहि नव्हती. फ्रान्सला फक्त ऐश्वर्य आणि दिमाख पाहिजे होता व तो जो देईल त्याच्या अंकित रहाण्यास फ्रान्स कबूल होता. तथापि फ्रान्सने युरोपांत लोकशाहीचे बीज जे खोल रुजविले त्याला एका शतकाने पुन्हां चांगले जोमदार अंकुर फुटून गत महायुद्धांत जिकडे-तिकडे लोकशाहा निर्माण झाल्या व आजहि स्पेन देशांतल्याप्रमाणे उरलेल्या राजशाह्या विराम पावण्याच्या पंथांत आहेत.

राजकीय क्रांत्या व लोकशाहीचा उदय

नेपोलियन ही जगांतील एक संस्मरणीय विभूति होय. अचाट लष्करी बुद्धिसामर्थ्याबरोबरच त्याच्या ठिकाणी मुत्सदीपणाहि होता. त्याने जे पीनल कोड केले आहे ते एकटे देखील त्याचे नांव अजरामर करील. तथापि त्याने आपली दैवी प्रतिभा आणि पराक्रम हीं स्वार्थासाठी खर्च केल्यामुळे त्याच्या कीर्तीला काळिमा लागला आहे; व हाच कमालीचा स्वार्थ त्याच्या व त्याच्या राष्ट्राच्या नाशास कारणीभूत झाला. वाइटानूनहि चांगले जसे निघते तसे त्याच्या कृतीपासून युरोपखंडांत कांहीं हितकारक सुधारणांचे बीज पडून रुजले गेले. लोकसमाजाला न्यायाने वागविणे आणि उदारबुद्धीने राज्य चालविणे हा धडा युरोपियन राष्ट्रांनीं यापुढे उचलला. नेपोलियनचा सर्व युरोपियन राष्ट्रांनीं एकत्र होऊन पाडाव केल्यानंतर या राष्ट्रसंघाने युरोपची जेव्हां पुनर्रचना केली तेव्हां त्यांनीं जुनीं जुलुमी राज्यतंत्रे पुन्हां ठेविलीं नाहींत, तर नेपोलियनच्या अमदानींत लोकांच्या मनांत उदारराजकारणाची जी कल्पना ठसली होती, तिलाच अनुसरून राज्य चालविण्याचे धोरण आंखले. जर्मनी आणि इटली या देशांतील लहान लहान संस्थानीं राज्ये मोडून त्यांचे एक राष्ट्र करण्याला नेपोलियनने मदत केली. म्हणजे आजची जर्मनी आणि इटली नेपोलियनने रचलीं.

सर्व जगाची शांति मुद्दाम आपल्या एकट्याच्या हितासाठी मोडण्यास जेव्हां नेपोलियन उठला, तेव्हां सर्व राष्ट्रांनीं राष्ट्रसंघाचा अवतार जगाच्या शांतीप्रीत्यर्थ एकजुट केली. आजच्या राष्ट्रसंघाचाच हा लहानसा अवतार म्हणतां येईल. याने त्या वेळी युरोपांत शांतता प्रस्थापित करण्यांत चांगले यश मिळविले.

मानवी संस्कृतीचा इतिहास

आतां नेपोलियनच्या पाडावानंतर एकोणिसाव्या शतकांत युरोपियन
पैर्वात्य आणि पाश्चात्य राष्ट्रांनीं सर्व खंडांतून आपल्या वसाहती करून बहु-
संस्कृतींचा लढा तेक जग युरोपियन सत्तेखालीं कसें आणलें ते पाहूं.
हिंदुस्थानांतील इतर वसाहती बुडवून इंग्रज व्यापाऱ्यांनीं आपली व्यापारी
दृष्टि बाजूला ठेवली व राज्यकर्माईला सुरुवात केली. त्या कामांत त्यांना
इतकें यश आलें कीं, अर्ध्या शतकाच्या आंतच बहुतेक हिंदुस्थान त्यांच्या
ताब्यांत आलें. फक्त मराठे आणि शीख या दोन राष्ट्रांशीं झुंजण्यास
इंग्रजांना बरीच शक्ति खर्च करावी लागली. वास्तविक युरोपियन
लोकांनीं युरोपियनेतर लोकांवर जे विजय मिळविले त्यांचें मुख्य
कारण असें कीं, युरोपियनांना भौतिक शास्त्रीय साधनांचा चांगलाच
पाठिंबा असून हीं साधनें युरोपच्या बाहेर फारशी अवगत नव्हतीं.
युरोपियन किंवा पाश्चात्य संस्कृतीचा लढा हिंदुस्थानच्या रणभूमीवर
भारतीय संस्कृतीशीं जेव्हां लागला तेव्हां भौतिक शास्त्रांत अगदीं
अज्ञानी अशा भारतीयांचा शास्त्रज्ञ युरोपियनांनीं सहजासहजीं पाडाव
केला. चीन, जपान व आशियाखंडाच्या पश्चिमेकडील मुसलमानी राष्ट्रे
यांच्यावरहि युरोपियनांनीं जें वर्चस्व गाजविलें त्यांतील रहस्यहि यांतच
आहे. असो.

इ. स. १८५८ पासून हिंदुस्थान हा ब्रिटिश साम्राज्याचा एक
भाग बनला व तेव्हांपासून इंग्लंड यावर प्रत्यक्ष राज्य करतें. ब्रिटिश
अमदानीपासून सर्व शास्त्रीय शोधांचे फायदे या देशाला मिळत आहेत.
लोक अधिक साक्षर होत चालले आहेत व त्यांच्यांत राष्ट्रीय भावनाहि
जागृत झाली आहे.

राजकीय क्रांत्या व लोकशाहीचा उदय

सर्व पूर्वकडील राष्ट्रांत जपानने मात्र आपली स्वतःची प्रगति
जपानचा अभ्युदय गेल्या पाऊणशें वर्षांत करून घेतली. सोळाव्या
शतकापासून युरोपियन मिशनरी व व्यापारी चीन-
जपानवर हल्ले करू लागले. तेव्हां जपान जागा होऊन त्याने दोनशें
वर्षेपर्यंत परकीयांना आपल्या भूमीवर पाय ठेवू दिला नाही. पण
पुढे १८५७ पासून पुन्हां अमेरिकन, रशियन, डच, ब्रिटन इत्यादि
लोकांचा उपसर्ग पोहोचू लागल्याकारणाने जपानने युरोपांतील सर्व
सुधारणा अंगिकारून मोठ्या झपाट्याने युरोपियन राष्ट्रांच्या बरोबरीने
आपली प्रगति करून घेतली व आशियाखंडाचे नांव राखिले.
शेजारच्या अडाणी चीनचा त्याने पराभव केला यांत नवल नाही,
पण चालू शतकाच्या आरंभी अरेराव रशियालाहि आपल्या थोड्या
सैन्यानिशी नामोहरम केले. आज आशियांतील इतर राष्ट्रे हे जपानचे
उदाहरण पाहून आपलीहि तशीच प्रगति करून घेत आहेत.

आफ्रिका खंड युरोपच्या अगदी शेजारी आहे व प्राचीन काळी
आफ्रिकेत युरोपियन भूमध्यकिनाऱ्यावरील प्रदेश पलीकडल्या किनाऱ्या-
वसाहती वरील युरोपियन राष्ट्रांशी अगदी संबद्ध होते. पण
१८५० पर्यंत मध्य व दक्षिण आफ्रिका ही कोणालाच परिचित
नव्हती. तींतील लोक अगदी रानटां व सुधारणेच्या अगदी प्राथमिक
अवस्थेत म्हणजे पशूप्रमाणे होते. नंतर धाडसी प्रवासी, व्यापारी,
शास्त्रज्ञ आणि संशोधक यांचे तांडे तिकडे जाऊन त्यांनी हा अंधारी
प्रदेश उजेडांत आणिला. तेव्हां मात्र सर्व सुधारलेल्या जगाचे याकडे
ढोळे लागले. आफ्रिकेतील सर्वच गोष्टी विलक्षण व आकर्षक वाटू

मानवी संस्कृतीचा इतिहास

लागल्या. लगेच युरोपियन राष्ट्रांचे यावर हल्ले सुरू झाले व पन्नास वर्षांच्या आतच बहुतेक आफ्रिका युरोपियनांची वसाहत झाली. त्यापूर्वी आफ्रिकेतील नीग्रो लोकांना अरब व्यापारी गुलाम म्हणून विकीत. अमेरिकेत हे नीग्रो गुलाम म्हणूनच गेले व आज युरोपिनांशीं स्पर्धा करू लागले आहेत.

ऑस्ट्रेलिया खंडाचा इतिहास असाच आहे. इ. स. १७६८ ते

ऑस्ट्रेलिया खंडात
वसाहती

१७७९ पर्यंत कॅप्टन कुकने ऑस्ट्रेलिया आणि

न्यू झीलंड शोधून काढून ब्रिटिशांचे त्यांवर निशाण

रोविले. प्रथम कांहीं दिवस गुन्हेगार लोक या ठिकाणी काळ्या पाण्यावर म्हणून पाठवीत; पण पुढे जेव्हा येथील कुरणे फार चांगली आहेत असे कळले, तेव्हा युरोपियन धनगर-शेतकरी येथे वसाहती करू लागले व त्यांनी गुन्हेगार येण्याचे बंद करविले. लवकरच इ. स. १८५१ त सोन्याच्या खाणींचा जेव्हा शोध लागला तेव्हा तर इंग्रज लोकांच्या झुंडीच्या झुंडी लोटू लागल्या व १८६० च्या सुमारास या वसाहतवाल्यांच्या टासमानिया आणि न्यू झीलंड धरून सात स्वतंत्र वसाहती पडल्या. १९०१ मध्ये या सर्वांचे एकीकरण होऊन एक ऑस्ट्रेलियन प्रजासत्ताक राष्ट्र बनले. यावर इंग्लंडची सत्ता नांवाला आहे, पण ब्रिटिश साम्राज्याचा एक महत्त्वाचा घटक म्हणून त्याला मोठा मान आहे !

ऑस्ट्रेलियाप्रमाणे कानडाहि साम्राज्याचा एक मोठा भाग आहे. बाकीची अमेरिका कांहीं स्वतंत्र व कांहीं युरोपियन राष्ट्रांची मांडलिक आहे.

याप्रमाणे बहुतेक सर्व जगावर युरोपियन सत्ता पसरली असून, ब्रिटिश साम्राज्यावर तर सूर्य कधीहि मावळत नाही, हे विधान

राजकीय क्रांती व लोकशाहीचा उदय

चुकीचें नाहीं. कारण सर्वच खंडांतून या साम्राज्याचीं अंगें विखुरलीं आहेत.

आतां युरोपियन लोकांनाच दूरवर जाऊन वसाहती करण्याची परदेशगमनाची आवश्यकता व राज्यें जिकण्याची कां आवश्यकता वाटली असा प्रश्न पुढें येतो. १९व्या शतकांत युरोपची लोकसंख्या वाढून लोकांना खावयास हवें तसें स्वदेशांत मिळणें मुष्किलीचें पडे. शिवाय पौर्वात्य लोकांपेक्षां हे लोक ऐहिक सुखाचा लाभ करून घेण्यास धाडसहि करीत व परदेशांतहि मजेनें रहात. आणि युरोपला कच्च्या मालाचीहि फार जरूरी होती. त्याविना कारखाने बंद पडून एकंदर आर्थिक अवनति होण्याचा प्रसंग आला होता. नवीन संशोधलेल्या खंडांतून सोन्यारुप्यांच्या खाणी त्यांची वाट पहात होत्या. तेव्हां स्वदेशांत सर्वांनीं हाल भोगण्यापेक्षां कांहींनीं दूरवर जाऊन वसाहती कराव्या व स्वजनांना मदत करावी. हें धोरण निःसंशय प्रशंसनीय होतें. इंग्लंड गेल्या शतकांत समुद्राची स्वामिनीहि होती. तेव्हां आपल्या पुत्रांना सुखरूप परदेशाच्या किनाऱ्यावर सोडण्यास व परत आणण्यास तिला कांहींच त्रास नव्हता. तशांतून वाफेच्या बोटी व आगगाड्या सुरू झालेल्या. मग युरोपची लोकसंख्या पातळ करण्यास काय उशीर होता ?

प्रकरण १० वे

नवविचारप्रवर्तक युग

मागील एका प्रकरणांत सांगितल्याप्रमाणें नवीन शास्त्रीय शोध व त्यांचा मनुष्याच्या आयुष्यक्रमांत दरघडी होणारा **विश्वबंधुत्व** उपयोग यांमुळे सर्व जगांतील माणसांची रहाणी सामान्यतः एकसारखी होत चालली आहे. याचा मोठा परिणाम म्हणजे एवढें अफाट जग पण तें एक होत चाललें आहे; आगगाड्या, आगबोटी, तारा, विमानें, वृत्तपत्रे वगैरे दळणवळणांचीं साधनें अतिशय वाढलीं असल्यानें कोठल्याहि जगांतील कोपऱ्याचा माणूस अगदीं विरुद्ध कोपऱ्याच्या माणसाशीं व्यवहार करूं शकतो. जपानमध्ये मोठा भूकंप होऊन लोकांचे हाल होऊं लागले तर युरोपांतून लगेच त्यांना मदत जाते. लढाईतून शत्रुपक्षाकडील जखमी सैनिकांची सुद्धां आपल्या माणसांप्रमाणें शुश्रूषा करण्यांत येते. पूर्वी आफ्रिकन नाग्रो किंवा अमेरिकन रेड इंडियन यांच्या जिवाची युरोपियन वसाहतवाल्यांना मुळींच फिकीर नसे. गुलामगिरी दुसऱ्यावर लादण्यांत त्यांना कांहींहि वाटत नसे. पण याच गोऱ्या लोकांच्या उदारमतवादी बांधवांनीं मोठी चळवळ करून व पाण्यासारखा पैसा ओतून गुलामगिरीचें पूर्ण उच्चाटण केलें. म्हणजे फक्त आपल्याच राष्ट्रांतील जे रहिवासी ते आपले बांधव व इतर राष्ट्रांतील लोक हे परके हा भेदभाव सुशिक्षित लोकांत कमी कमी होत चालला. जगांत कोठें कां अन्याय होईना त्याचा निषेध करून तो दूर करण्यासाठीं उदारमतवादी राष्ट्रांची निरपेक्ष खटपट

नवविचारप्रवर्तक युग

चालू असलेली दिसून येते. त्यामुळे कोणतेही सरकार विनाकारण अन्याय किंवा जुलूम करण्यास धजावत नाही. विश्वबंधुत्वाच्या दृष्टीने हा आजच्या सुसंस्कृत व्यक्तींमध्ये पडलेला फरक एखादेच राष्ट्र घेऊन पाहिले असतां चट्टिशीं नजरेत भरतो.

आपल्याच भरतखंडाकडे नजर टाकल्यास, इंग्रजी अमदानीपूर्वी हिंदुस्थानांत एक-राष्ट्रीय भावना प्रांताप्रांतांतून सलोखा मुळींच नव्हता. उलट एका प्रांतांतील लोक दुसऱ्या प्रांतांतील लोकांचे कट्टे शत्रू असे कट्टे सत्य अनुभवास येई. तसेंच देशाभिमानाची वृत्ति किंवा राष्ट्रीय भावना ही पूर्वी कमी किंवा मुळीं नव्हती असे म्हणल्यास फारसे चुकीचे होणार नाही. आपल्या स्वार्थासाठीं राष्ट्राला गुलामगिरींत ढकलण्याचीहि काहीं लोकांची तयारी असे. तेव्हां अशा काळांत संबंध हिंदुस्थानाकरितां आपण काहीं हातपाय हलवावे किंवा परप्रांतांतील लोकांना त्यांच्या संकटाच्या प्रसंगीं मदत करावी अशी बुद्धि काहीं बोटांवर मोजण्याइतक्या महात्म्यांखेरीज इतरांना होणे शक्य नव्हते. पण आज तो मनु पालटला आहे. सर्वच प्रांतांवर एकच ब्रिटिश अंमल गाजत असल्याने जरी हा फरक पडला आहे, तथापि नवीन क्रांतिकारक विचारांचा पगडा सुशिक्षित हिंदी लोकांवर बसल्यामुळे ही एकराष्ट्रीयत्वाची भावना त्यांच्यांत उत्पन्न झाली हे म्हणणे बहूशीं खरे आहे.

माझा हिंदुस्थान, बंगाली किंवा पंजाबी लोकांवरचीं संकटे तीं माझींच संकटे, माझ्या उत्कृष्ट मराठी भाषेप्रमाणेच बंगाली किंवा हिंदी भाषा उत्कृष्ट आहे, मी जसा माझ्या मराठे लोकांकरितां खपेन

मानवी संस्कृतीचा इतिहास

तसाच हिंदी लोकांकरितां हि खपेन; यांसारखे विचार आधुनिक महाराष्ट्रीय सुशिक्षित तरुणांच्या मनांत घोळत असतात. प्रथम आपलें कुटुंब, नंतर आपला समाज, नंतर स्वदेश व शेवटीं सर्व जग अशा एकराष्ट्रीयत्वाच्या विचारांतील पायऱ्या आहेत; अगदीं वरच्या पायरी-वर पोहोचला कीं, तो विश्वकुटुंबांतील एक भागीदार झालाच.

अशा विश्वकुटुंबाची स्थापना करूं पहाणारा एक वर्ग आज जगांत वर डोकें काढीत आहे. विश्वकुटुंब बन-
समाजसत्तावाद
विण्यासाठीं समाजांतील उच्चनीच भाव नाहीसा केला पाहिजे. म्हणजे प्रत्येकजण फक्त समाजाचा सेवक, त्यानें आपल्या मगदुराप्रमाणें नेमलेलें काम करावें व समाज देईल तें वेतन घ्यावें. स्वतःच्या मालकीची अशी इस्टेट करितां कामा नये, कोणाला कष्ट केल्याशिवाय पोटाला व चैनीकरितां पैसा मिळूं नये. सर्व धंदे, जमिनी व उत्पन्न सबंध समाजाचें. अशा समाजानें कुटुंबांतल्या कर्त्या पुरुषांप्रमाणें लहान मुलें, वृद्ध माणसें, दुर्बल आणि व्यंगें असणाऱ्या व्यक्तींची नीट जोपासना करावी व एकंदर समाजाच्या सुखाकडे व उन्नतीकडे पूर्णपणें लक्ष द्यावें. याप्रमाणें समाजसत्तावाद्यांचीं तत्त्वे आहेत व आज रशियांत याच तत्त्वांची अंमलबजावणी करणारें सरकार आहे.

अठराव्या शतकाच्या अखेरीस फ्रान्सची राज्यसत्ता उलथून पाडून
रशियन कम्युनिस्ट स्वातंत्र्याचें आणि समतेचें निशाण उभारणाऱ्या
व समाजसत्ता फ्रेंच क्रांतिकारकांनीं ज्याप्रमाणें विश्वबंधुत्वाचें ध्येय
पुढें ठेवले होतें, त्याप्रमाणें रशियन कम्युनिस्टांनीं सर्व जगाला

नवविचारप्रवर्तक युग

भांडवलशाही आणि साम्राज्यशाही यांतून मुक्त करण्याचें ध्येय ठेविलें आहे व त्या दिशेने त्यांनीं प्रयत्नहि चालविले आहेत. या समाजसत्ता-वादांमुळे राज्ययंत्राच्या घटनेत मोठी क्रांत होऊं पहात आहे. ज्यांना जिकलें त्या लोकांवर कितीहि जुलूम केला तरी त्याबद्दल जेत्यांना पूर्वी कोणी विचारणारा नसे. पण गेल्या महायुद्धापासून स्वयंनिर्णयाचें अत्यंत उदार तत्त्व पुढें आलें असून जित लोकांच्या संमतीनेंच राज्यकारभार चालला पाहिजे अशी विचारसरणी सुसंस्कृत राष्ट्रांत बळावली आहे.

स्त्रीस्वातंत्र्यासंबंधीं अशीच सुधारलेली विचारसरणी आहे. आतां-
प्रायः स्त्रियांना बाजूला ठेवून सर्व महत्त्वाचे
व्यवहार चालत असत. स्त्रीचें अस्तित्व फक्त उंब-
व्याच्या आंत भासे, व समाजकारण किंवा राजकारण यांत स्त्रियांची सल्ला घेण्याची कल्पनाहि पुरुषांच्या मनांत येत नसे. पण आज युरोपांत तरी स्त्रिया आणि पुरुष यांत फारसा भेद राहिला नाहीं. स्त्रियांना अमुक एक काम करितां यावयाचें नाहीं असें नाहीं. तिकडे स्त्रिया पार्लमेंटांत सभासद म्हणून बसतात, मोठमोठ्या हुद्यांचीं जबाबदारीची कामें पार पाडतात, शास्त्रीय संशोधनासारखे नीरस आणि किचकट विषयहि हस्तगत करतात, विद्वन्मान्य ग्रंथ रचतात, मर्दानी खेळ खेळतात, विमानें सुद्धां चालवितात. गेल्या शतकापासून युरोपांत जो उदारमतवाद प्रचलित झाला त्यानेंच मुख्यतः स्त्रियांना स्वातंत्र्य मिळवून दिलें. राष्ट्राची उन्नति करण्यास प्रत्येक व्यक्तिमात्राची उन्नति प्रथम हवी असते; व व्यक्तीस मोकळें ठेवून जबाबदारीनें कामें कर-

मानवी संस्कृतीचा इतिहास

ण्यास वाव ठेवला तरच तिची उन्नति शक्य आहे. तेव्हां स्त्रियांना पुरुषांबरोबरीने राष्ट्रहिताची कामे करतां येण्यास त्यांची उन्नति घडवून आणली पाहिजे व त्यासाठीं प्रथम त्यांना स्वातंत्र्य दिलें पाहिजे. उदारमतवाद्यांची हीं तत्त्वे सर्व सुधारलेल्या जगास पटलीं आहेत व युरोपाबाहेरच्या स्त्रियाहि हळू हळू सुधारणेच्या मार्गांत येत आहेत.

हे स्त्रियांचें स्वातंत्र्य टिकून रहाण्यासाठीं त्यांना स्वावलंबनी बनविणें अवश्य आहे. तेव्हां त्यांना जें शिक्षण द्याव-
स्वावलंबी श्रीशिक्षण याचें तें पोषाखी असतां कामा नये, तर त्यापासून त्यांना पोटाला—वेळ पडल्यास, मिळवितां आलें पाहिजे. अशी दृष्टि सर्व युरोपियन राष्ट्रांनीं ठेविलेली दिसून येते. कामगार स्त्रियांना बालसंगोपन नीट करतां येणार नाही म्हणून लेंकुरवाळ्या स्त्रियांना कारखान्यांतून बऱ्याच सवलती देण्यांत येत असतात. स्त्री ही पुरुषाची दासी नसून ती समाजाची सेविका आहे व पुरुषाप्रमाणेंच सर्व बाबतींत स्वतंत्र आहे ही पुरुषवर्गीला शिकवण आधुनिक संस्कृतीने दिलेली आहे.

सर्व सुधारणांची गुरुकिल्ली बौद्धिक सुधारणेच्या हातीं असते. बौद्धिक सुधारणा, शिक्षणानेंच मनुष्याची दृष्टि फांकून त्याला नवीन सक्तीचें शिक्षण नवीन समाजहितकारक विचार सुचतात. ज्या राष्ट्रांत बहुजनसमाज निरक्षर आहे, तें राष्ट्र काहीं केलें तरी दुर्बलच रहाणार. हा विचार अठराव्या शतकाच्या उत्तरार्धांत प्रशियाचा बाद-शहा फ्रेडरिक दि ग्रेट याच्या डोक्यांत येऊन त्याने देशांत सक्तीचें शिक्षण सुरू केलें. याचा परिणाम असा झाला कीं, आज जर्मनींत

नवविचारप्रवर्तक युग

कोणताहि पुरुष किंवा स्त्री निरक्षर आढळणार नाही. जर्मनीचें बल या अखिल साक्षरतेतच आहे. जर्मनीचें हें उदाहरण बाकीच्या युरोपियन राष्ट्रांनीं गिरवून, युरोपखंडाला सुधारणेचा पहिला मान प्राप्त करून दिला आहे.

लोकांत शिक्षणाचा प्रसार होत चालल्यामुळे स्वतंत्र विचारांची व शोधांची मालिका सुरू झाली. पोपची धार्मिक शिक्षणवादीचा परिणाम सत्ता संपुष्टांत आणण्यास शिक्षणाची वाढच कारणीभूत झाली. शुद्ध तर्काला न पटणाऱ्या व भौतिक शास्त्रांच्या ऐरणीवर न ठरणार्या जुन्या भोळ्या कल्पनांना आणि वागणुकीला सुशिक्षितांत थारा मिळनासा झाला व नवीन 'सुधारक' समाज तयार झाला. उदारमतवाद आणि सदनशीर व्यवहार यांकडे पूर्ण दृष्टि वळून राज्यकारभाराचें धोरणच पार बदलून गेलें. अशिक्षित मजुरापेक्षां साक्षर मजूर जास्त चलाख आणि उपयोगी असतो, असा अनुभव येऊं लागला. या कारणानें बहुजनसमाजाला साक्षर करण्याला लागणारा पैसा वांया जात नसून राष्ट्राच्या सर्वांगीण उन्नतीत त्याची भरपाई मिळते ही खात्री सर्व जगास पटली.

जगांत शिक्षणाची वाढ करण्याच्या कामीं वर्तमानपत्रांचा फार उपयोग झाला. अठराव्या शतकाच्या प्रथम दशकांत वर्तमानपत्रें व लोकजागृति लंडन येथें एक वर्तमानपत्र निघालें. पुढें लवकरच वर्तमानपत्रांची सांथ युरोप अमेरिकेंत पसरली. ती इतकी की, दोनशें वर्षांत नुसत्या अमेरिकेंतच वीस हजारांवर पत्रें निघू लागलीं. लोकजागृति हेंच वर्तमानपत्राचें मुख्य ध्येय असतें. आपले विचार उघड

मानवी संस्कृतीचा इतिहास

आणि स्पष्टपणे सरकारपुढे मांडण्याला साधन आज एकच आहे व ते म्हणजे वर्तमानपत्र. या साधनाचा सरकारालाहि दरारा वाटतो व सरकार उदार आहे की जुलुमी आहे हे ठरविण्याचे सुधारलेले गमक म्हणजे वर्तमानपत्रांचे स्वातंत्र्य किंवा मुस्कटदाबी. या वृत्तपत्रांमुळे जगांतील एकूण एक भाग एकमेकांना जोडले जातात व यामुळे एकमेकांत स्नेहभाव वाढतो. विश्वकुटुंब बनविण्याचा कार्मी वृत्तपत्रांचा अतिशयच उपयोग होतो.

मार्गील सर्व विचारक्रांतीवरून असे दिसून येईल की, मानवी
मानवी स्वातंत्र्य स्वातंत्र्याचीच एकंदरीने फार प्रगति झालेली आहे.
व व्यक्तिस्वातंत्र्य एकीकडे मनुष्य निसर्गावर ताबा चालवू पहातो व दुसरीकडे तो सामाजिक आणि राजकीय पारतंत्र्यापासून मुक्त होऊं चहातो. पृथ्वी, आप, तेज, वायु आणि आकाश या पंचमहाभूतांवर मनुष्याची सत्ता चालत नाही असा आजवर समज होता; पण आग-गाड्या, आगबोटी, विमाने, विद्युधंत्रे वगैरे साधनांनी या निसर्गदेवतांवर सुद्धा मनुष्य हुकुमत गाजवितांना दिसतो. तसेंच व्यक्तिस्वातंत्र्य हेच समाजोन्नतीचे ध्येय ठरविण्यांत आले असून ते ध्येय गांठण्यासाठी समाजाचे नियमन होत आहे. मनुष्य रानटी अवस्थेतून बाहेर पडून समाज करून जेव्हां राहू लागला तेव्हां त्याने जे स्वातंत्र्य गमावले ते हळू हळू परत मिळविण्याचा प्रयत्न आज अनेक शतके चालला आहे. पण व्यक्तिस्वातंत्र्य फार वाढले की समाजाची घडी बिघडेल, व उलट समाजबंधने व्यक्तीवर फार लादली तर त्याचे स्वातंत्र्य कोठे राहिले ? तेव्हां समाजाच्या योग्य व्यवहारांत कोणाहि व्यक्तीची

जागतिक शांतता व आंतरराष्ट्रीय वृत्तीची वाढ

आडकाठी येऊं नये एवढी खबरदारी घेऊन व्यक्तीला पूर्ण स्वातंत्र्य घावें असें आज सुसंस्कृत माणसांचें मत बनलें आहे व त्याप्रमाणें व्यक्तीला बरेंच स्वातंत्र्यहि लाभलें आहे.

प्रकरण ११ वें

जागतिक शांतता व आंतरराष्ट्रीय

वृत्तीची वाढ

मागील प्रकरणांत सांगितल्याप्रमाणें जग हें विश्वकुटुंब बनून मनु-
राष्ट्रांमधील चुरस व व्याला शास्त्रीय सुधारणांपासून मिळत असलेल्या परम
ती थांबविण्यासाठी सुखाची अखंड प्राप्ति होण्यास जगांत अक्षय्य शांतता
उपाय : सार्वराष्ट्रीय नांदली पाहिजे; कोणी कोणाच्या उगाच वाटेस जाऊं
कोर्ट नये, दुसऱ्याच्या मत्तेचा अपहार करूं नये म्हणून कडक निर्बंध पाहिजेत.
हे निर्बंध एकटीं दुकटीं माणसें पाळतील पण प्रबळ आणि महत्त्वाकांक्षी
राष्ट्रें कशीं पाळणार ? एक राष्ट्र शेजारच्या राष्ट्रांहून जरा जोरकस
झालें कीं, लगेच वरचढपणा करावयास लागतें. त्यामुळें संबंध खंडांत
शांततेचा भंग होतो. यासाठीं राष्ट्रांमधील बलसमता राखण्याचें तत्त्व
पुढें आलें. गेल्या शतकांत युरोपमध्ये या तत्त्वाची फ्रान्स, जर्मनी आणि
रशिया या राष्ट्रांपैकीं, कोणालाच जास्त वर डोकें काढूं न देण्यासाठीं
अंमलबजावणी चालली होती. यांपैकीं एक राष्ट्र बलिष्ठ होत चाललें
असें दिसतांच दुसरीं राष्ट्रें त्याविरुद्ध एक होत. तथापि गेल्या शतकाच्या
उत्तरार्धांत प्रत्येक युरोपियन राष्ट्र आपलें लष्करी सामर्थ्य वाढवीत

मानवी संस्कृतीचा इतिहास

चालले होते. १८७०-७१ साली फ्रान्स आणि जर्मनी यांच्यामध्यें मोठें युद्ध होऊन फ्रान्सचा जेव्हां कल्पनातीत पराभव झाला तेव्हां पासून जर्मन साम्राज्याची महत्त्वाकांक्षा बळावली व समुद्रावर इंग्लंडहून जास्त स्वामित्व मिळविण्यासाठीं कायशर बादशहानें जर्मन आरमाराची वाढ व सुधारणा केली. फ्रान्स आणि रशिया हीं राष्ट्रेहि, जर्मनीशीं यशस्वी टक्कार देतां यावी, म्हणून आपआपली लष्करी तयारी ठेवूं लागली. इंग्लंडनेहि जर्मनीचा डाव ओळखून आपलें आरमार वाढविले. या सर्व चिन्हांवरून लवकरच एक मोठें युद्ध होऊन भयंकर प्राणहानि होईल, असा दूरदर्शी युरोपियन मुत्सद्यांचा होरा वाहूं लागला. तेव्हां हा भावी अनर्थ थांबविण्यासाठीं हेग येथे राष्ट्र-प्रतिनिधींच्या बैठकी झाल्या व ज्यावरून राष्ट्रांराष्ट्रांत लढाया होण्याचा संभव असेल ते आंतरराष्ट्रीय प्रश्न शांततेच्या मार्गांनीं सोडविण्यासाठीं एक सार्वराष्ट्रीय न्यायकोर्ट स्थापन झाले. या कोर्टामार्फत बरेच किरकोळ वादाचे प्रश्न सुटून गेल्या महायुद्धापर्यंत साधारणपणें युरोपला व त्याच्या अनुषंगानें सर्व जगाला शांतता लाभली असली तरी बराच काळ धुमसत असलेला ज्वालामुखी विश्रला नाहीं. आंतरराष्ट्रीय न्यायनिवाड्यामुळें नॉर्वे आणि बल्गेरिया यांचे स्वतंत्र राज्य सर्वांनीं मुकाट्याने मान्य केलें. उत्तरसमुद्र आणि भूमध्यसमुद्र यांवरील हक्कांचा लढा शांततेनें मिटला. तसेंच राष्ट्रांच्या सरहद्दी ठरविण्याच्या प्रसंगीं जे रक्तपात होतात ते टळले. याप्रमाणें शांतता नांदविण्यासाठीं राष्ट्रांराष्ट्रांत सलोखा उत्पन्न करण्याचें महत्त्वाचें काम हेगच्या शांतता परिषदेनें केलें व तेंच काम आज राष्ट्रसंघ मोठ्या प्रमाणावर करीत आहे.

जागतिक शांतता व आंतरराष्ट्रीय वृत्तीची वाढ

याप्रमाणे आंतराष्ट्रीय वृत्ति ठेवून सर्व जगांत शांतता नांदू नले महायुद्धः
कारणे देण्याचें धोरण जर्मनीच्या महत्त्वाकांक्षेच्या आड येऊं लागलें. इंग्लंडशीं चुरस धरून तिनें आपलें लष्करी बल अपरंपार वाढविलें होतें. तेव्हां लवकरच केव्हांना केव्हां तरी कांहीं क्षुल्लक कारण काढून जर्मनी युद्धांत शिरणार व इंग्लंड आणि इतर त्याचीं दोस्त राष्ट्रे यांच्याशीं टक्कर देणार अशीं चिन्हे स्पष्ट दिसूं लागलीं. ता. २८ जून १९१४ रोजी ऑस्ट्रियाचा युवराज आर्च ड्यूक फ्रान्सिस फर्डिनंड याचा जेव्हां बॉस्नियाची राजधानी सेराजेव्हो येथें भर रस्त्यांत खून पडला व सर्बिया आणि ऑस्ट्रिया यांच्यांत पुढें एका महिन्यानें युद्ध सुरू झालें, तेव्हां युरोपांतील एकूण एक राष्ट्रे कोणच्याना कोणच्या तरी बाजूस मिळून महा-युद्धाचा भयंकर वणवा पेटला. चीन, जपान, अमेरिका, कानडा, दक्षिण आफ्रिका, ऑस्ट्रेलिया आदिकरून ब्रिटिश साम्राज्याचे भाग म्हणजे बहुतेक जगच या युरोपियन युद्धांत सामील झालें.

शास्त्रीय शोधांचा उपयोग मनुष्याच्या कल्याणासाठीं जसा
यांत्रिक युद्धः शास्त्र- करण्यांत येतो, तसाच तो फार मोठ्या प्रमाणांत
जानीचा दुरुपयोग त्याच्या नाशासाठींहि करण्यांत येतो. याचें अगदीं उघड प्रत्यंतर आलें. पूर्वीच्या अवजड बंदुका-तोफा जाऊन त्यांच्या जागीं यंत्राच्या साहाय्यानें उडविल्या जाणाऱ्या बंदुका-तोफा आल्या-कारणानें भयंकर प्राणहानि होऊं लागली. पूर्वी मोठ्या बळकट आणि उंच डोंगरी किल्ल्यांत आश्रय करून राहिलें म्हणजे भीति नसे; पण गेल्या महायुद्धांत दहा मैलांवर गोळा टाकून लोखंडी तटदि फोडणाऱ्या

मानवी संस्कृतीचा इतिहास

तोफा उपयोगांत आणल्या होत्या. दर्यावर्दी युद्धांतहि अशाच भयंकर सुधारणा झाल्या आहेत. टॉपेडो, माइन (पाणसुरंग), सबमरीन या नौकाविनाशक जहाजांमुळे मोठ्या गलबतांनाहि धोका पोहोचतो. अशा धोक्यापासून आपली सुरक्षितता राखण्यासाठी व शत्रूंच्या जहाजांचा संहार करण्यासाठी डिस्टॉयर, डेडनॉट, क्रूझर, मॉनिटोर यांसारख्या बोटी तयार करण्यांत आल्या. यांखेरीज विषारी धूर, विमानांतून बाँब टाकणे, लांबून आगी लावणे वगैरे प्राणहारक शास्त्रीय साधनें दिमतीला होतीच. विमाने आणि वायरलेस यांचा दुरुपयोगच करण्यांत आला असे म्हटलें पाहिजे.

हे महायुद्ध चार वर्षे टिकलें व हीं संकटाचीं चार वर्षे चार युगांप्रमाणें सर्व जगाला वाटलीं असतील, यांत महायुद्धाचे परिणाम आश्चर्य नाही. कारण सर्व खंडांतून महागई व दुष्काळ सुरू झाले. युद्ध चालविण्यासाठीं सर्वच ठिकाणांहून अनेक रूपांनीं पैसा गोळा करण्यांत आला होता. त्यामुळें सर्वच युद्धयमान राष्ट्रे दारिद्री झालीं. लोक लढाईत गुंतल्यामुळें शेतांतून व कारखान्यांतून राबावयास कोणी राहिलें नाही. जे काहीं थोडे उत्पन्न येत असे ते शत्रूंकडून लुबाडलें जाई. तेव्हां साहजिकच युद्ध बंद पडल्यानंतर लोकांचे हाल वांचले नाहीत. उलट दुष्काळ आणि रोगराई जगांत सर्व भागांतून पसरली. इन्फ्लुएंझाच्या सांथीनें तर लाखों लोक किड्या-मुंग्यांप्रमाणें पटापट मृत्युमुखीं पडले. रोजचे खाण्याचे पदार्थ बेसुमार महाग झाले. कपडाहि अंगावर घ्यावयास पुरता मिळेना. रहावयाचीं घरे तरी स्वस्त भाड्यांत मिळावीत; पण तींयुद्धां अवाच्यासल्या

जागतिक शांतता व आंतरराष्ट्रीय वृत्तीची वाढ

भाड्यानें जाऊं लागलीं. अशा रीतीनें जगाच्या या टोंकापासून त्या टोंकापर्यंत आपत्ति कोसळली व युद्धापासून काय अनर्थ ओढवतात याची प्रत्येकालाच प्रत्यक्ष जाणीव झाली. जग हें आतां पूर्वीसारखें विस्कळीत आणि तुटक तुटक राहिलें नसून तें इतकें एकजीव बनलें आहे कीं, एका भागांत कांहीं हालचाल झाली कीं, तिचे धक्के इतर सर्व भागांत बसतात. जगांत शांतता नांदवावयाची असल्यास सर्वच भागांत ती राखिली पाहिजे असें अनुभवांतीं कळून आलें.

तेव्हां जगांत शांतता राखण्यासाठीं आंतरराष्ट्रीय व्यवहाराकडे एखाद्या सार्वराष्ट्रीय प्रातिनिधिक मंडळानें पूर्णपणें राष्ट्रसंघाचा उद्देश लक्ष पोहोंचविलें पाहिजे व राष्ट्रांमधील चुरस आणि भांडणें न्यायकोर्टाप्रमाणें निकाल करून मिटविलीं पाहिजेत, अशी तळमळ त्या वेळचे अमेरिकेंतील संयुक्त संस्थानांचे अध्यक्ष डॉ. विल्सन यांना लागली, व त्यांनीं लगेच राष्ट्रसंघाची कल्पना पुढें ठेविली. ज्या तत्वांवर हा राष्ट्रसंघ निर्माण करावयाचा त्या डॉ. विल्सन यांच्या सुप्रसिद्ध चौदा तत्वांपैकीं पुढील कांहीं महत्त्वाचीं अशीं आहेत: समुद्र सर्वांना खुले असावेत; शस्त्रास्त्रांवर निर्बंध घालावेत; मुलुखगिरीचा हक्क कोणाहि राष्ट्राला नसावा; प्रादेशिक राज्यव्यवस्था मानववंशविचारानुसार करावी; व सर्व राष्ट्रे स्वतंत्र आणि समान दर्जाचीं असावींत. याप्रमाणें ही राष्ट्रसंघाची कल्पना सर्व खंडांतील राष्ट्रांना पटून पंचविंसांवर स्वतंत्र राष्ट्रांनीं या शांततातहावर सहा करून राष्ट्रसंघ स्थापन केला. या राष्ट्रसंघाची मुख्य कचेरी जिनेव्हा (स्वित्झर्लंड) येथें असून तेथें वारंवार सभासद राष्ट्रांच्या बैठकी होतात.

मानवी संस्कृतीचा इतिहास

राष्ट्रसंघ निघाल्यापासून त्याचे प्रत्यक्ष फायदे बऱ्याच वेळां दिसून आले. त्याच्या स्वयंनिर्णयाच्या तत्त्वाप्रमाणे पोलंड, युगोस्लाव्हिया, चेकोस्लोव्हाकिया इत्यादि पारतंत्र्यांत बुडून राहिलेले कांहीं देश स्वतंत्र झाले. जर्मनी, रशिया, ऑस्ट्रिया यांसारखीं जुनीं राजसत्ताक राष्ट्रे लोकसत्ताक झालीं. रशियांत तर पूर्ण समाजसत्ता नांदत आहे. राष्ट्रांमध्यें मध्यस्थी करून आजपर्यंत बऱ्याच वेळां राष्ट्रसंघानें युद्धें टाळलीं आहेत. जागतिक शांतता आणि स्वस्थता या दृष्टीनें हि आर्थिक परिषद, मजूरपरिषद, शेतकीपरिषद, शिक्षण-परिषद, वैद्यक-परिषद वगैरे अखिल राष्ट्रांतील प्रतिनिधींच्या परिषदा भरवून बरेंच काम केलें आहे. राष्ट्रसंघाच्या परिषदांना निर-निराळ्या आणि दूरदूरच्या देशांचे प्रतिनिधी जमावयास लागल्यापासून जिकडेतिकडे आंतरराष्ट्रीय वृत्ति दिसून येत आहे. कोणतीहि चळचळ जगांतील संघशक्तीनें पार पाडली जात आहे. नुकतीच गुदस्तां इंग्लंडांत बालवीरांची जी जांबोरी झाली, तिला जगांतील बेचाळीस राष्ट्रांतून पन्नास हजार बालवीर गेले होते. म्हणजे लहानपणींच मुलांमध्ये आंतरराष्ट्रीय वृत्ति आणि दृष्टि आणण्याचा हा प्रयत्न जगाच्या शांततेच्या कामीं किती चांगला होणार हें स्पष्ट करावयास नकोच.

उपसंहार

मानवी संस्कृतीचें भवितव्य

जगांत मनुष्यप्राणी निर्माण झाल्यापासून एकाच ठिकाणी न रहातां मनुष्याची सुधारणा. तो सर्वत्र फिरला. एक शाखा डोंगरपर्वत ओलांडून प्रवृत्ति हिंदुस्थानांत शिरली व ती थेट खालपावेतों गेली. दुसरी एक मानववंशशाखा पश्चिमेकडे युरोपखंडांत पसरली व अटलॅंटिक महासागर ओलांडून तिनें अमेरिका वसविली. इतर प्राण्यांप्रमाणें माणूस निर्बुद्ध नसल्यानें रोज कांही नवीन शिकतो व शिकवितो. ज्या पृथ्वीच्या पाठीवर तो रहातो तीवर त्याला जें जें कांहीं जास्त जास्त आढळून येतें तें तें सर्व तो मोठ्या मेहनतीनें आणि कौशल्यानें आपल्या कामीं लावतो व आपलें आयुष्य अधिकाधिक सुखकर करून घेतो. आपल्या सुखासाठींच तो शेजाऱ्याला मदत करतो व त्याचा शेजारीहि याला परत मदत देतो; याप्रमाणें एक दुसऱ्याला, दुसरा तिसऱ्याला, तिसरा चवथ्याला असें सर्व जग बांधलें गेलें आहे. एकाचा शोध किंवा कल्पना ती सर्वांच्याच मालकीची. एका देशचा पंडित किंवा कवि तो सर्व जगाचा पंडित. एका राष्ट्राची अडचण ती सर्वच राष्ट्रांची आपत्ति. व्यापार आणि दळणवळण हीं तर माणसाच्या सुधारणेचीं मुख्य साधनें आहेत; हीं साधनें आज अतिशय जोरदार आणि कार्यक्षम बनलीं आहेत. यामुळें मानवी संस्कृति आणि सुधारणा यांची सारखी वाढच होत जाणार आहे.

मानवी संस्कृतीचा इतिहास

भविष्य काळीं जगांतील सर्व राष्ट्रांची संस्कृति साधारणपणें एक जातीची होईल असें वाटतें. कारण कोणतेंहि सुधारलेलें राष्ट्र भविष्यकालीन जगाचा विकास दुसऱ्या सुधारलेल्या राष्ट्रांप्रमाणेंच वागत असतें. मागसलेलीं राष्ट्रे देखील सुधारलेल्या राष्ट्रांचा कित्ता सर्वच बाबतींत गिरवितात. यावरून पुढें सर्व जगाची संस्कृति एकच राहिल अशी कल्पना होते. मानवी सुखाच्या दृष्टीनें जगाचा विकास होईल कां अवनति येईल हा वाद विचारी लोकांत नेहेमीं चालतो व कोणी जगाच्या उत्कर्षाकडे निराशेनें पहातात तर दुसरे मोठे आशावादी दिसतात. ज्यांत मनुष्यसुखाची परमावधि असते तें सत्ययुग मार्गे होऊन गेलें कीं, पुढें यावयाचें आहे? मार्गाल काळापेक्षां आज मनुष्याची रहाणी किती तरी सुधारलेली आहे व मनुष्याची बुद्धि किती तरी सर्वव्यापी झाली आहे ! विश्वव्यापारावर मनुष्याचा आज जितका ताबा आहे, तितका मार्गे केव्हांहि नव्हता. तसेंच एकंदर जगाची पूर्ण ओळख होऊन आपणांला निर्भयपणें आणि सहज जसें आज त्यांत वावरतां येतें तसें मार्गे कधीं येत होते काय? ' वसुधैव कुटुंब ' ही वृत्ति आज जितकी माणसांत खिळली आहे तितकी गेल्या शतकांतहि दिसत नव्हती. अशा रीतीनें शुद्ध मनानें विचार केल्यास जगाची संस्कृति विकसत आहे अशीच खात्री होईल.

परिशिष्ट १

मानववंश

जगांतील मनुष्यप्राण्याच्या जाती ठरवितांना वेगवेगळीं साधनें वापरतात. सामान्यतः अंगाच्या रंगावरून (१) श्वेतवर्णी, (२) पीतवर्णी व (३) कृष्णवर्णी असे तीन ठोकळ विभाग करण्यांत येतात. भाषाभेदांवरून श्वेतवर्णीयांत पुन्हा (अ) आर्य, (आ) हॅमिटिक असे पोटविभाग पडतात. हॅमिटिक वर्गांतील प्रमुख लोक म्हणजे प्राचीन इजिप्शियन किंवा मिसरी. सेमिटिक लोकांनीं आशिया खंडाचा नैऋत्य भाग व्यापिला होता. बाबिलोनी, असुरी, अरब, ज्यू आणि फिनिशियन हे लोक सेमिटिक कुळांतीलच होत. यांपैकीं फक्त अरब आज शिल्लक आहेत. आर्य लोकांची एक शाखा इराणच्या मार्गानें हिंदुस्थानांत आली व दुसरी अरब-स्तानांतून युरोपकडे गेली. भारतीय आणि पर्शु (इराणी) हे जसे आर्य तसेच ग्रीक आणि रोमन हेहि आर्यच होते. आर्यमहावंशांतील जर्मानिक वंशांत जर्मन, स्कॅन्डिनेव्हियन आणि इंग्रज मोडतात. तसेंच लॅटिन भाषेपासून निघालेल्या युरोपीय भाषा बोलणारे इटली, फ्रान्स आणि स्पेन देशांतील लोक आर्यवंशज आहेत. युरोपांतील आणखी दोन आर्यशाखीय लोक म्हणजे केल्ट आणि स्लाव्ह. स्कॉच, आयरिश आणि वेल्श हे लोक केल्टकुळांतील व रशियन आणि पोल (पोलंडमधील) हे प्रमुख स्लाव्ह आहेत.

(२) पीतवर्णी लोक आशिया खंडाच्या पूर्व, उत्तर आणि मध्य भागांतून आहेत. चिनी आणि जपानी हे प्रसिद्धच आहेत. इतर

मानवी संस्कृतीचा इतिहास

मोंगल महावंशातील लोक म्हणजे कोरियन, मांचू, तिबेटी, अनामी आणि ब्रह्मी. अमेरिकेतील रेडइंडियन आणि पॉलिनेशियन (पॅसिफिक प्रमुद्रांतील बेटांवरचे लोक) याच मानववंशातील पण मोंगल लोकां-
पक्षां अगदीं वेगळे वर्ग आहेत. युरोपमधील तुर्क, मग्यार (हंगेरियन),
रुप, फिन्, आणि बास्क हेहि मोंगल कुळांतीलच म्हणून धरण्यांत येतात.

(३) या विभागांतील लोक म्हणजे नीग्रो होत. हे नीग्रो मूळचे
आफ्रिका आणि ऑस्ट्रेलिया खंडांतले असून त्यांना इतर दोन महा-
वंशांतील लोकांनीं गुलाम बनविलें. अमेरिकेंत तर इतके नीग्रो गुलाम
रण्यांत आले कीं, पुढे त्यांची संख्या त्यांच्या युरोपियन मालकांना जाचूं
शगली. गुलामगिरीचें अजिबात उच्चाटण झाल्यापासून नीग्रो लोक
अमेरिकेंत स्वतंत्र नागरिक म्हणून रहात आहेत.

या तीन मानवमहावंशांची लोकसंख्या साधारणतः अशी देतां येईल:

श्वेतवर्णी	७२६००० हजार
पीतवर्णी	७३०००० हजार
कृष्णवर्णी	१९०००० हजार
एकूण	१६४००६० हजार

परिशिष्ट २ भाषावंश

मानवसंस्कृतीच्या इतिहासांत भाषेला विसरून चालावयाचे नाही. भाषाशास्त्राची वाढ सुधारणेच्या प्रमाणांत बहुशः असते. मनुष्य जसा पृथ्वीच्या पाठीवर भटकतो तशी भाषाहि त्याच्या मागोमाग भटकत जाते. भाषांची देवघेव तर एकसारखी चाललेली असते. मनुष्याचें साम्राज्य व भाषेचें साम्राज्य हीं बरोबरीनेच सत्ता गाजवीत असतात. जेते लोक आपली भाषा जितांवर लादतात अशीं अनेक उदाहरणें आढळतील. मानववंशांप्रमाणें भाषावंशहि ठरविण्यांत आले आहेत. जगांतील मोठमोठे भाषावंश पुढील होतः

(१) आर्यभाषावंश—यांत भारतीय, इराणी, जर्मनिक, इटालिक, केल्टिक, स्लॅव्हॉनिक वगैरे भाषा मोडतात,

(२) द्राविडी वंश—हिंदुस्थानांतील तामिळ, तेलगू, कानडी, वगैरे दक्षिण हिंदुस्थानांतील भाषा.

(३) सेमिटिक वंश—असुरियन, खनानी आणि अरबी भाषा.

(४) हॅमिटिक वंश—इजिप्शियन, लिबियन आणि एथिओपियन भाषा.

(५) अमेरिकन भाषावंश—रेड इंडियन लोकांच्या शंभरांवर भाषा यांत येतात.

(६) आफ्रिकन भाषावंश—नीग्रो लोकांच्याहि बऱ्याच भाषा असून त्यांचा एक स्वतंत्र संघ बनतो.

मानवी संस्कृतीचा इतिहास

यांखेरीज जपानी, बास्क, कॉकेशस वगैरे दहांवर महाभाषासंघ निघतील.

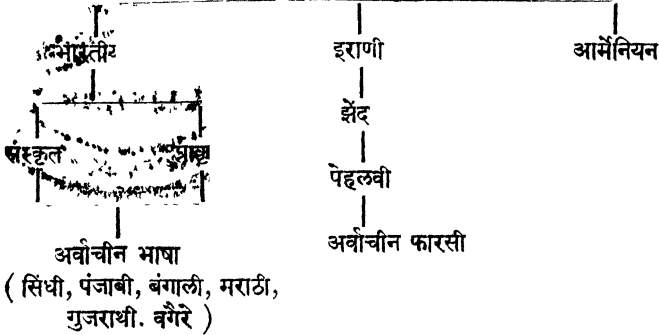
जगांतील प्रमुख संस्कृती आर्य लोकांच्याच असल्याने त्यांची आर्य भाषा आज जगांत कशी पसरली आहे हे पुढील मांडणीवरून स्पष्ट होईल.

आर्यन किंवा इंडो-जर्मनिक भाषावंश

१. पूर्व आर्यन
किंवा
आशियाटिक

१. पश्चिम आर्यन
किंवा
युरोपियन

(१) पूर्व आर्यन किंवा आशियाटिक

मानववंश

(२) पश्चिम आर्यन किंवा युरोपियन

